

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN Yoldaşın Newroz Dolaşısıyla Bir Kadro Eğitim Devresinde Yaptığı Konuşma:

"... BUGÜN ERNK BAYRAĞININ RESMEN İLAN EDİLİŞİNİN ÜZERİNDEN GEÇEN, SİYASİ ANLAMDA KÜRDİSTAN TARİHİNİN EN ZOR BİR YILINI, AZ BİR KAYIPLA AMA GÜÇLÜ BİR ATILIM YARATARAK GERİDE BIRAKIYORUZ..."

«1986 Newroz'una ulaştığımız bugün de büyük gelişmelerin içinde bulunuyoruz. Partimizi bekleyen görevler, tarihi ve güncel özellikleriyle ortaya konulmuştur. Partimizin ortaya çıkışı son derece devrimci bir tarzda olmuştur. Aynı zamanda gelişmesi de öyle soylu ve direnişçi bir temelde olmuştur. Bugün böylesi gelişmelerle geleceğin üzerine yürüyoruz. Geleceğimiz, geçmişimizden ve tarihimizden çıkardığımız derslerin ışığı altında çok güçlü olmaya adaydır. Bu konudaki mevcut birikimler çok zengin. Her şeyden önce şehitlerin mücadeledeki yeri kıpkızıl bir şerit biçiminde hepimizi bağlıyor. Partilerin tarihinde bu kadar öncü kadrosunu feda eden bir parti ender gösterilebilir. PKK, yenilmezliğini, gelişmesini şehitlerimizin bu kanları temelinde buluyor. Ve biz gerçekten büyük ve hiçbir şeyle değiştirilemeyecek kadar değerli olan şehitlerimizin sözcüleriyiz. O halde, sözcüler şehitlere layık olmasını bileceklerdir. Ne olursa olsun, şehitlerin PKK'de somutlaşması mutlaka yaşanmak zorundadır.»

YAZISI ORTA SAYFADA

ŞANLI BAHAR ATILIMIMIZ GÜÇLENEREK SÜRÜYÜR

Türk Ordusu Tam Bir Hezimet İçinde

1986 Newroz dönemi ile birlikte Kürdistan'ın dört bir tarafında üst-üste gerçekleştirilen devrimci intikam eylemlerimiz ile başlayan Bahar Atılımımız güçlenerek sürüyor. Baharla birlikte yeniden canlanan Kürdistan toprağı, her gün yeni direnişler ile sömürgeci egemenliğin bir parça daha sökülüp atılmasına tanıklık ediyor. Ulusal Kurtuluş Savaşımız temellerini daha da güçlendirme temelinde boyutlanarak Kürdistan'ın tüm taşını-toprağını direnişe kaldırıyor. Kürdistan halkı, yeni bir Newroz'a tarihinde tanık olmadığı denli güçlü eylemler ve gelişmelerle girmenin coşkusunu yaşıyor. ERNK bayrağı altında kenetlenerek savaşa kalkmanın arzusunu her zamankinden daha çok tüm benliğinde duyuyor ve daha büyük bir güven ve kararlılıkla devrimci öncüsüne sahip çıkıyor. Sömürgeci-faşist Türk devleti tüm siyasi ve askeri kurumlarıyla,

her gün daha da güçlenerek hayat damarlarını tıkayan devrimci direniş dalgamızı kendisinde yarattığı derin bir şoku yaşıyor. Her gün ülkemizin başka alanında patlayan devrimci intikam namlularımızı susturamamanın, gelişmelerin önüne geçememenin ve yaklaşan sonunu daha yakından görmenin hırsıyla acizleşiyor, çılgına dönüyor ve Kürdistan'da canlı-cansız önüne gelen her varlığa gözü dönmüş bir barbarlıkla saldırmaya devam ediyor.

Bahar Atılımının önüne geçmek için, daha büyük güçlerle takviye edilerek Kürdistan toprağına salınan sömürgeci-faşist ordu sürüşü, tüm teknik donanımına, sayısı yüzbinleri bulan varlığına ve maddi olanaklarının tümünü seferber etmesine karşılık hiçbir devrimciye ele geçirememenin, gelişmeleri durduramamanın ve aksine her gün yeni bir devrimci saldırı ile kayıplarının artmasının acizini yaşıyor.

Türk ordusu, bugün tam bir çöküşü yaşıyor. Çöküş o dereceye ulaşmış ki, artık en üst ordu komutanına kadar tüm ordu çöküşü durdurmak için yoğun çaba sarfediyor. Ama bu da çözüm olamamaktadır. Yazıda sunulan belgeler bunun açık bir kanıtıdır.

- **Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz Karşısında Düşman Çıkmaz İçinde!**
- **Sömürgeci-Faşist Türk Ordusu Savaşa Dayanamıyor!**
- **Asker Savaştan Kaçıyor!**
- **Faşist-Sömürgeci Düşman Çürümüşlüğüne Yalan Propagandalar Ardına Gizlemeye Çalışıyor!**

YAZISI SAYFA 6-11'DE

VII- HRK Basın Bürosundan Kamuoyuna:

**YİĞİT KÜRDİSTAN HALKI!
FAŞİST TÜRK SÖMÜRGEÇİLİĞİNİ
YIKMAK İÇİN
DAHA SIKI BİRLEŞELİM VE DAHA
ETKİN SAVAŞALIM**

YAZISI SAYFA 20'DE

KÜRDİSTAN HALKININ DİLİNDEN YAŞAM VE MÜCADELE:

«Birlik ve Güçlü Bir Ordu İçin Hepimiz Çalışmalıyız»

«**MELLE ABDURRAHMAN:** Daha önce söylediğim gibi, birlik sağlamalısınız. Bir diğeri de kuvvetinizi çoğaltmanızdır. Gücümüz çok olmalı. İki kadın birlikte bir erkeği yere serebilir ve parçalayabilir. Allah da emretmiştir ki, düşmanın savaş savunması nasılsa sizin de hazır olmanız öyle olmalı. Düşmana karşı öyle güçlü bir kuvvetimiz (ordu) olmalı ki, dostlarımız da bizim bir şeyler yapabileceğimize inansınlar.»

YAZISI SAYFA 4'TE

KENDİ BELGELERİNDEN TÜRK ORDUSUNUN ACIZLIĞINI SERGİLİYORUZ

Bir Çöküşün İhrafı / Türk Ordusu Enkaz Halinde

Aurupa Parlamentosunda Yeni Bir Önerge

İLERİCİ İNSANLIĞIN BİLİNCİ KARARTILAMAZ

Nisan başlarında Belçikalı Sosyalist Parti parlamenterisi Jef Ulbruchs tarafından sunulan bir önerge ile, Kürdistan sorunu Avrupa parlamentosunun gündemine yeniden girdi. Geçtiğimiz yıl içerisinde de Avrupa parlamentosuna benzer bir karar tasarısını sunan Jef Ulbruchs, Kürdistan'da sömürgeci Türk devleti tarafından uygulanan işkence ve katliamlara değinenin yanı sıra, Kürt askerlerinin Türk devletine karşı mücadele yürüttüklerine de işaret etmişti. Parlamentoda kabul

edilen tasarı, daha sonra Avrupa Güvenlik Konseyi'nde görüşülmüştü.

Sosyalist Parti parlamenterisi Ulbruchs'un, Kürdistan'daki son durumun görüşülmesi ve Türk devletine müeyyideler uygulanmasını isteyen karar tasarısı, içeriği ve içerisinde bulunulan dönem itibarı ile önem taşımaktadır. Kürdistan'daki gelişmelerin ve faşist cuntanın uyguladığı insanlıkdışı baskıların ısrarla gizlenmeye çalışıldığı ve

Devamı Syf: 2'de

ORTADOĞU VE DÜNYA

Emperyalizmi Ayakta

Tutma Çabaları

ABD,

Libya'ya Saldırdı

YAZISI SAYFA 17'DE

İNCELEME-YORUM:

FİLİPİNLER

**Diktatörün Sonu,
Gerilla Hareketi
ve Yeni Başkanı
Bekleyen Sorunlar**

YAZISI SAYFA 18'DE

TC'NİN DİŞA AÇILMA ÇABALARI VE ÖZAL'IN GEZİLERİ

● İngiltere Çöküşü Geciktirmeye Çalışıyor
Osmanlıya Verilen El Şimdi Torunlarına Uzaniyor

● Hindistan Gezisinden Beklenenler

Klasik Türk dış politikası yürütülemekte ve faşist cunta yeni arayışlar peşinde koşmaktadır. Emperyalizm ile sosyalizm arasındaki dengeden ve birçok ülkenin sıkışık durumundan yararlanarak, dışta belli bir kanal açan dış politika, şimdilerde işlemez duruma gelmiştir. Amerikan uşaklığının açığa çıkması ve dünyadaki gelişmelerin her gücü taraf tutmak zorunda bırakması, klasik Türk dış politikasının işlemezliğini de birlikte getirmiştir. M. Kemal döneminde belli koşullar

nedeniyle yürütülmesi mümkün olan bu politika, günümüzde koşulların tamamen değişmesi sebebiyle tutmamaktadır.

Adeta her konuda Atatürk'ün karikatürünü çizmeye çalışan diktatör Evren, şapkasından bastonuna varana kadar, benzemeye çalıştığı Atatürk'e dış politikada da benzemek istemektedir. Bu nedenle Çin'den Tunus'a, Bulgaristan'dan Hindistan'a kadar her ülkeye açılmakta; faşist cuntanın tecrübeliği

Devamı Syf: 2'de

Avrupa Parlamentusunda Yeni Bir Önerge

Baştarafı Syf: 1'de

"demokrasi"ye geçiş manevralarının büyük sahtekarlıklarla yürütüldüğü bir ortamda, bu tür girişimler hiçbir oyunun ilericisi insanlığın gerçekleri görmesini engellemediğini göstermektedir. Nitekim, ve ilericisi insanlık halkımızın son derece meşru ve vazgeçilmez hakkı olan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin yanında yer almaktadır.

Türkiye'de son günlerde yaşanan daha doğru deyimle sahneye konulan "demokrasi" oyunu ile faşist cuntanın gerçek yüzü gizlenmeye çalışılmaktadır. SHP'ye muhalefet rolü oynatılarak, işkencelere karşı ve tutuklulara af çıkarılmasında yana oldukları imajı yaratılmakta kısıacası, "demokrasi'nin" savunucularınıymış gibi lanse edillere muhalefet adına ortaklıkta doluşturılmaktadırlar. Bu gelişmelere bağlı olarak, Avrupa'da da Türkiye lehine bir rüzgar esmeye başladı. İsveç, Hollanda, Danimarka, Norveç ve Fransa'nın bazı koşullarla insan hakları mahkemesindeki şikayetlerinden vazgeçmeleri, bu dönüşümün başlangıcı olmuş ve ardından bu rüzgar esintisini devam ettirmiştir.

Türkiye tam olmasa da, Avrupa'ya verdiği sözünde durmuş, adına infaz yasası veya kısmi af da denilen yeni bir kanunla, cezalarını bir bölümünü çekmiş bulunan tutukluların bir kısmı serbest bırakılmış, Barış, DİSK davaları sonuçlandırılmış, eski siyasiler üzerindeki yasaklar kaldırılmıştır. Bu gelişmelerin yanı sıra, Kürdistan'daki baskı ve işkenceler daha da yoğunlaştırılmış, ordunun 1/3'ü sürekli operasyon halinde tutulmuş, köy sığınları, köyleri yakıp-yıkma, katliamlar devam etmiş; hatta vahşi boyutlara varmıştır. Sömürgeci temsilcilerin bile inkar edemeyeceği bu gelişmeler çok açık ortada olmasına rağmen Avrupa, rüzgarına çıkarılma göre yön vermiş, Bağımsız bir Kürdistan'a karşı biraz yumuşatılmış faşist bir cunta da karar kılmıştır. Bağımsız bir Kürdistan'ın bölge devrimci güçlerinin önemli bir müttefiki olacağı ve emperyalizmin çıkarlarını derinden sarsacağı gerçeği, emperyalizmin sosyal-demokrat temsilcilerinin de temkinli hareket etmek zorunda bırakmıştır.

DSP, SHP, Demireller ve Ecevitler ile süslenen demokrasi oyunu, 1988'de vizyona girecek şekilde hazırlanmaktadır. Yönetmen ve senaryo yazarlarının Avrupa'da olmaları ve bunların oyunlarına arka çıkması, yapılacak bir durum değildir. Elbetteki işin mimarları olarak en sancısı bir biçimde geçişi sağlamak istemektedirler. 12 Eylül rejimine ne oldu da, faşist Evren'in anayasayı deldirtmem çılgınlığını attığı bir dönemde, eski siyasiler üzerindeki görülen birçok şey, şimdi normal bir durummuş gibi kabul edilmektedir.

Tüm bu gelişmelere yolaçan ve bugün rejime önemli değişiklikler yaşıyan, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ulaştığı düzeydir. 12 Eylül faşist cuntasının iktidara gelişinin nedeninin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ezmek olduğu ve bu amacına ulaşmadıkça da yönetinden vazgeçmeyeceği çok açıktır. Rejim, 6. yılda girmesine rağmen, bırakalım bu konuda başarı sağlamayı puan üstüne puan yitirmektedir. Kürdistan'da giderek yoğunlaşan gerilla mücadelesinin Türkiye'de de önemli değişikliklere yolaçağı şimdiden görülmektedir. İşte tüm bu gelişmelerden do-

layı, 12 Eylül rejimi içte ve dışta önemli değişiklikler yaşamakta ve ayakta kalmaya çalışmaktadır. Bu durumdan cesaret alan eski siyasiler, muhalefet rollerini iyice oynamak için daha cesaretili konuşmaktadırlar. Avrupa'dan alınan desteğin yine gelişen mücadeleye karşı olduğu iyi bir şekilde görülmektedir.

Önerge Planı Tüzüğü'nün 47. maddesine göre hazırlanmıştır.

A- Kürdistan halkının bir bölümü olan, bu parçanın nüfusunun aşağı-yukarı 14 milyon olduğu bilinmektedir.

B- Bunların burada bir halk olarak tanınmadıkları bilinmektedir.

C- 1920 Sevr Antlaşmasına göre bağımsız bir Kürdistan devletinin kurulmasına imkan tanınmaktaydı. Fakat daha sonra TC'nin ve o dönemdeki diğer sömürgeci güçlerin buna engel olduğu da bilinmektedir.

D- Generallerin darbesinden bu yana yaklaşık 5,5 yıldan beridir, Kürdistan'da sıkıyönetimin geçerli olduğu bilinmektedir.

E- Türkiye Kürdistan'ında, hala askeri cezaevlerinde binlerce politik Kürt tutuklunun vahşi işkenceler altında olduğu bilinmektedir.

F- Aralarında çok sayıda genç bulunduğu 10 binlerce Kürt tutuklunun, Türkiye Kürdistan'ındaki askeri cezaevlerinde tutuklu oldukları bilinmektedir.

G- Türk ordusunun 2/3'nün Kürdistan'da olduğu bilinmektedir.

H- Türkiye ve Irak arasında yapılan anlaşmaya göre, Türk ordusunun Irak'ta işgal edileceği bilinmektedir.

I- Kürdistan'ın Türkiye tarafından sömürgeleştirildiği ve Kürt zenginlik kaynakları ile tarımın talan ettiği bilinmektedir.

J- Türkiye'nin askeri ve ekono-

mik desteğini, ABD, Almanya vb. ülkelerden aldığı bilinmektedir. K- Bu bölgede NATO'nun askeri olarak daha da güçlendirilmesinin dikkate alınması.

L- Bingöl'ün Genç İlçesi Doğanlı köyünde PKK (Kürdistan İşçi Partisi) sempatisini Sıddık Bilgin'in 31.7.1985 tarihinde yakalanarak, ağır işkencelerden sonra Suveren karakolu tarafından kurşuna dizilerek öldürülmesine (cenazesi bu konuda resmi birçok başvuru olmasına rağmen halen ailesine verilmemiştir) dikkatin çekilmesi.

M- Kürdü Kürde kırdırma için rejim yanlış köy koralımlarını (Hakkari, Siirt, Urfa ve Diyarbakır bölgelerinde) sayıların 25.000'e çıkarılması planına dikkatin çekilmesi.

N- Şubat 1986 başlarında Diyarbakır Askeri Mahkemesinde (PKK üye ve sempatisanları olan) 32 arkadaşların işkenceler sonucu katledilmelerini belirleyen politik tutukluların açıklamalarına dikkatin çekilmesi.

O- Antep ilinin Tibil köyü ile Hakkari ilindeki köylerden (Meselik, Ayraltı, Kandil, Karasu, Yukarıprinceken, Genişdere, Çayır, Karp, Üzümlü, Vargel, Ünlüce) 60.000 Kürt'ün yeni mecburi iskan planlarına tabi tutulmalarına dikkatin çekilmesi.

P- Çocukları PKK sempatisanlığı olduğu gerekçesiyle, kız, gelini

rinde durursak; mücadelemizin meşruluğu ve üstünün örtülme-yeceği ispatlanmaktadır. Uluslararası kamuoyu ve ilericisi insanlıktan soyutlamak için, gerek TC'den ve gerekse tasfiye soldan kaynaklanan ne tür çabalar ortaya konulursa konulsun, ilericisi insanlığına mücadelemizi desteklemesi ve onu dile getirmesi engellene-

meyecektir. TC'nin ve uzantılarının tüm girişimleri birer beyhude çaba olmaktan öte gidemeyecektir.

Birçok kez, daha değişik biçimlerde de olsa açıkladığımız gerçekler üzerinde fazlası ile durmuyacağız. Okur, önergenin kendisinden de birçok sonucu çıkarabilecektir. Bu nedenle önergeyi olduğu gibi yayınlıyoruz:

2- Köy korucuları yasası ve faaliyetlerini, Özel Harp Dairesi'nin fonksiyonunu, toplu Kürt mecburi iskanlarını, cezaevlerini ve işkenceleri inceleyebilecek, yetkileri geliştirilmiş bir araştırma komisyonunun Kürdistan'a gönderilmesinin talebine,

3- Kürt halkının takip edilmesinin ve baskı altında tutulmasının politik araçlarla kaldırılmasının talebine,

4- Belirlenen Kürt problemi için üye ülkelerin, Birleşmiş Milletler'de bir tartışmanın açılmasını sağlamalarının talebine,

5- Bu raporun başkanı tarafından komisyonlara ve bakanlar kuruluna götürülmesinin talebine.

TALEPLER

1- Kürdistan sorunu üzerine

Tasarının Avrupa parlamentosuna sunulması ardından sömürgeci basından da tepkiler gelmeye başladı. Milliyet gazetesi "Avrupa Parlamentosu'nda yeni bir saçmalık: Kürt Tasarısı" başlığı ile haberi duyurarak, tepkilerini dile getirdi. Buradan da anlaşılıyor ki, Kürdistan sorununun, Kürt halkının dostları tarafından dile getirilmesi ve faşist cuntanın tüm iğrençliğinin sergilenmesi, sömürgecileri ve uşaklarını alabildiğine

sosyal, ekonomik, kültürel sorunları ele alan ve Kürt halkının tanınmasına yönelik bir raporun hazırlanması,

3- Kürt korucuları yasası ve faaliyetlerini, Özel Harp Dairesi'nin fonksiyonunu, toplu Kürt mecburi iskanlarını, cezaevlerini ve işkenceleri inceleyebilecek, yetkileri geliştirilmiş bir araştırma komisyonunun Kürdistan'a gönderilmesinin talebine,

3- Kürt halkının takip edilmesinin ve baskı altında tutulmasının politik araçlarla kaldırılmasının talebine,

4- Belirlenen Kürt problemi için üye ülkelerin, Birleşmiş Milletler'de bir tartışmanın açılmasını sağlamalarının talebine,

5- Bu raporun başkanı tarafından komisyonlara ve bakanlar kuruluna götürülmesinin talebine.

Jef Ulbrich

TC'NİN DIŞA AÇILMA ÇABALARI VE ÖZAL'IN GEZİLERİ

İngiltere Çöküşü Geciktirmeye Çalışıyor

Osmanlıya Verilen El, Şimdi Torunlarına Uzanıyor

Baştarafı Syf: 1'de

önlemenin yanı sıra, ekonomik olanaklara sağlamaya çalışmaktadır. 12 Eylül askeri-faşist darbesinden sonra, yoğun biçimde başlatılan dış gezilerin amacı budur. 12 Eylül rejimi sosyalist ülkelerden ABD'ye varana kadar, hepsiyle ilgili içine girerek, bu konuda rahat nefes almak istemek; birçok ülkeyi de tehdit ve şantajlarla politikasına alet etmeye uğraşmaktadır. 6. yılına giren rejim, bölgede çeşitli ülkelerin (İran, Irak, Libya vd.) içinde bulunduğu sıkışıklıklarından yararlanarak, dışta biraz da olsa bazı pazarlara girmeyi başarmıştı. Ama gelinen noktada bu politikayı istediği gibi sürdürememektedir. Buna rağmen faşist rejim, yeni ülkelere açılmaktan geri durmamaktadır.

1986 yılının başlarından itibaren yoğunlaşan diplomasi trafiğine baktığımızda bu gerçeği çok açık olarak görmekteyiz. Evren'in Mısır, Tunus, Katar, BAE, Suudi Arabistan gezileri; T. Özal'ın İran, Irak, İngiltere ve en son Hindistan gezilerinin yanı sıra, devletin birçok üst düzey yetkilisinin değişik ülkelere gezileri ile, yine ABD'nin Dışişleri Bakanının yanı sıra birçok üst düzey yetkilisinin Türkiye'ye gelmesi ve Arafat'ın da içinde bulunduğu çeşitli devlet temsilcilerinin Türkiye ziyaretleri; huzurlan diplomasi trafiğini gösterdiği gibi, 12

Eylül rejiminin nefes borularını genişletme çabalarını da ortaya koymaktadır.

Bu gezilerin hepsini incelemeyeceğiz; ama bunlardan bazılarına değinmekte yarar var. Mısır, Suudi vb. bölge gerici devletleri ile yoğunlaştırılan ilişkiler, faşist cuntanın bölgedeki jandarma rolünü daha rahat oynamasını sağlamaya yönelik girişimlerdir. Türkiye'nin mevcut konumu ve sahip olduğu askeri gücü nedeniyle, bu rolü yükümlendiği bilinmektedir. Bu geziler, bu fonksiyonu pekiştirme ve TC'ye rolünü oynatabilecek ortamı sağlamaya yöneliktir. Yine, Arafat'ın Türkiye'ye gelişi de bu çerçevede ele alınmak durumundadır. Arafat-Ürdün anlaşmasının tutmayışı, boş çıkışı ve bu çerçevede ortaya çıkan son gelişmeler, Türkiye'nin bölge sorunlarına daha fazla müdahale etmesine zorlamaktadır. Nitekim, TC'nin emperyalizmden kendisine verilmemesi istediği rol de gerçek anlamıyla budur.

Dikkat çekilmesi gereken diğer bir husus da, T. Özal'ın İngiltere'ye gidişidir. 1952'den bu yana ilk defa bir Türk başbakanı, İngiltere'yi ziyaret etmektedir. Bunun yanı sıra, 12 Eylül faşist cuntasının iktidarda gelişinden sonra, yine bir Türk başbakanı ilk defa Batı Avrupa ülke-

leri tarafından resmen davet edilmektedir. Ziyaretin bu özelliğine rağmen, Türkiye ve İngiltere arasındaki ilişkilerin tarihi ve bugünü açısından da; Turgut Özal'ın Thatcher tarafından resmen davet edilmesinin ayrı bir önemi vardır.

İngiltere Krallığı geçmişten bu yana zaman zaman Türk egemen sınıfları ile, I. dünya savaşında olduğu gibi ayrı cephelerde yer almışsa da, dostlukları bozulmamış, özellikle de imparatorluğun çöküşü dönemlerinde el atarak, Osmanlı devletini yaşatmaya çalışmıştır. 1840'da İngiltere ile imzalanan ticaret anlaşması ve Tanzimat Fermanı ile birlikte, yarı-sömürge durumuna gelen Osmanlı imparatorluğu, aynı zamanda çöküş sürecini de yaşamaktaydı. İngiltere Krallığı, imparatorlukla geliştirdiği ilişkilerle, Türk egemenlerinin, Ortadoğu ve Balkanlardaki çıkarlarını Osmanlı kalkanı ile koruyup, sürdürmeye çalışmaktaydı.

Osmanlı imparatorluğu bir yandan sürekli toprak kaybederken, diğer yandan ekonomik olarak da alabildiğine zayıflamaktaydı. İngiltere böylesi bir dönemde devreye girerek, bir dönem de olsa imparatorluğun ayakta kalma sürecini uzatmıştır. Ekonomik yardımın yanı sıra, siyasi yardımlar da

imparatorluğa sunulmuştur.

Yaklaşık 150 yıl sonra, tarih yeniden yaşanmaktadır. Gerçi Osmanlı imparatorluğu yıkılmış; onun devamı olan TC "Misak-ı Milli" sınırları içerisinde sıkışmış, İngiliz Krallığı ise kapitalizmin temsilcisi ABD'ye kapırmış, ama benzer koşulların yaşanması bu iki gücü yine karşı karşıya getirmiştir. TC, bugün elinde kalan ve en son egemen olduğu Kürdistan'da yitirmekle karşı karşıya; ekonomik bunalıma çözüm bulamıyor; yine Ortadoğu'da kapitalist-emperyalist devletlerin çıkarlarını korumada bir kalkan rolü oynamaya soyunuyor. Tüm bu tarihi benzerlikler, İngiltere'yi bir kez daha, fakat bu kez emperyalizmin en saldırgan politikasının yürütücüsü olarak, TC'nin çöküşünü durdurmaya müdahale etmek zorunda bırakıyor. Böylece, İngiltere'nin tarihi misyonu tüm açıklığıyla ortaya çıkmaktadır.

Hicribatı Avrupa devletlerinin Türk cunta yetkililerini ve başbakanını resmen davet etmeye cesaret edemediği bir dönemde, İngiltere Başbakanı Margaret Thatcher, T. Özal'ı ülkesine resmen çağırıştır. Aslında bu davet bile İngiliz hükümetinin üstlendiği rolü ortaya koymaktadır. Nitekim Başbakan Margaret Thatcher, Özal'ın onuruna verdiği yemekte yaptığı konuşmada, söze İngiliz-Türk dostluğunun Devamı Syf: 22'de

Devamı Sayf: 23'te

KÜRDİSTAN HALKININ DİLİNDEN

YAŞAM VE MÜCADELE

OKUYUCUYA

Bu hitap, "DÜNYA KAMUOYUNA" diye değiştirilerek okunmalıdır. Şimdilik dünya devletleri içinde yeralan ve "terörizme" karşı mücadelenin şampiyonluğunu yapan bir "devlet" tam da rolüne uygun olarak hiçbir "terörist'i, "takipsiz" ve "cezasız" bırakmıyor. Okuyucu bu röportajda işte bu "devletin" amansızca takip ettiği bir "terörist'i tanıma fırsatını bulacak.

Ak sakalları göğsünün üzerine düşmüş bu "terörist" tam 89 yaşında. Ve ayrıca bir din adamı. Yani ona "terörist" demek, Reagan'ın teorisine bile denk düşmüyor. Ama uşakları Reagan'ı da gerilerde bırakarak, 89 yaşındaki ak sakallı bu din adamına "terörist" damgasını vururlar. Çünkü, o tüm yaşamı boyunca olduğu gibi son yıllarında da üzerinde uygulanan hiçbir baskıya boyun eğmedi. Ülkesini ve halkını daima sevdi, bunlar uğruna mücadele etmeyi her şeye yeğ tuttu. Sömürgeci-faşist Türk devleti için, Kürdistan ülkesi ve halkının adı dahi kabul edilmez bulurken, bunlar uğruna mücadele etmenin tek bir ismi olabildi: "TERÖRİZM". Ve sömürgeci-faşist Türk devleti, bu ülke adına gelişen mücadeleye bu ismi takmakta gecikmedi. Sömürgeci-faşist mahkemelerinde bir "çete" hareketi gibi "yargılamak", kamuoyuna böyle yansıtmak için hiçbir çabadan geri durmadı. Savaşan gerillalar "şaki" olarak duyuruldu ve halen de böyle tanıtılmak isteniyor. Köyler basılıyor, operasyonlarda kadın-çocuk, yaşlı-geç demeden yüzlerce insan tutuluyor ve ardından gazetelerden okunan manşet, "eşkiyanın kökü kazındı" oluyor. Kısacası, yedisinden yetmişine kadar tüm Kürdistan insanları, tüm bir halk sömürgeci-faşist Türk devletinin ve emperyalist efendilerinin dilinde "terörist" olarak nitelendiriliyor. O halde burada gerçeği tekrarlamaya gerek var mıdır? Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi veren bir halkın sesinin böylesine aciz yaygırlarla bastırılabilmesi mümkün müdür? 89 yaşındaki bir "terörist" dünyanın neresinde görülmüştür?

"Bölücü-terörist" olarak hakkında tutuklama kararı çıkarılıp, evi defalarca basılınca günlerce yol alıp, sarp dağları aşan, bir elinde Kur'an, bir elinde silah ile direniş yolundaki kararlı yürüyüşünü devam ettiren bu insanla görüşmek istedik. Onu görmeden "aslan aslandı, yaşlısı da genci de korku salmak için yeter" diye düşünüyorduk. Karlı dağların eteklerinde toprak yeni yeni çimenleniyor, patlamış tohumlar toprağı zorluyorlardı. Dört mevsimi bir arada yaşatan mart ayının göz kırpan güneşi altında el değmemiş lekesiz beyazlığıyla yükselen dağ doruklarıyla yarışmasına gururlu beyaz bir başın gülümseyişiyle karşılaştık. Karşımızda bir tarih vardı. Teslim alınmayan, boyun eğdirilemeyen ve unutturulmayan bir halkın direnişi sembolize ediliyordu. Kendisiyle konuşmak istediğimizi önceden haber verdiğimizden bizi yarı yolda karşıladı. Ellerine sarılıp öpmek istedik. Ancak izin vermedi buna; ona göre şimdi anından öpülmesi gerekenler vardı, dağları gösterip savaşan gerillaları işaret ediyordu: "Umut orada-ır." Gözlerimiz çatlayan toprağı ilişti yeniden. Hayat fışkırıyordu Kürdistan topraklarından. Tarihi bin yıllara varan, ama ne yaşanan ve ne de yorulan toprak yine taptaize bir hayatı doğuruyordu. Tıpkı halkımızın direnen özünün bir kurtuluş mücadelesi olarak filizlenmesi gibi...

Dağ eteğinde bir köy evinde yaptığımız röportaj, 89 yaşındaki bir "terörist" için pek de doğal bir olay değildi. Sesini almak için teybin düğmesine bastığımızda bu hemen farkedildi. Bizimle saatlerce konuşmaya, 89 yıllık bir tarihi anlatmaya hazır. Ama sesinin kasete alınması ona göre doğallığı zorlayan bir etken oluverdi. Yine de çabuk alıştır teypli konuşmaya. Bızden bazı ricaları oldu. İsmi değiştirilmesini istiyordu, fotoğrafını ise bizim de hak verdiğimiz bir nedenlerden dolayı eğer gerek görürsek daha sonra yayınlamamız uygun buluyordu. Röportaj Kürtçe yapıldı. Türkçeye çevirerek olduğu gibi sunduğumuz yazıda tercüme yetersizliklerinden doğabilecek hataları okuyucunun ve Melle "Abdurrahman"ın bağışlayacağını umut ederiz.

SERXWEBÜN-Mart 1986

Serxwebün: Sayın Melle Abdurrahman, okuyucularımıza kendinizi tanıtır mısınız?

M. Abdurrahman: Siirt'in Baykan ilçesinde doğdum. Daha küçük yaşta medrese öğrenimine başladım ve imamlık diploması alıncaya kadar devam ettim. Okulu bitirdikten sonra hiç imamlık yapmadım.

Serxwebün: Hiç imamlık yapmadınız mı?

M. Abdurrahman: Hayır, yapmadım.

Serxwebün: Bu kadar çaba sarfediş, diploma alıyordun, ama imamlık yapmıyorsun. Bunun mutlaka bir nedeni olmalı?

M. Abdurrahman: Tabii var. Çünkü, hükümet islam dini ile her

«Birlik ve Güçlü Bir Ordu İçin Hepimiz Çalışmalıyız»

şey arasına çelişki sokmuş. Bu bakımdan eğer imamlık yapsaydım, onların bütün tekliflerini kabul etmem gerekecekti.

Serxwebün: Ama yine de tanınmış bir imamsınız.

M. Abdurrahman: Ben sadece devletin memuru olmadım. Eğer öyle olsaydı, hem dinim, hem de dünyamı bu meslekte yitirecektim.

Serxwebün: Duyduğumuza göre aranıyorsunuz. Bunun nedenini anlatır mısınız?

M. Abdurrahman: Mahkumiyetimin sebebi anlatıyım. El hamdullah şu ana kadar hiç kimse benim, benimze ters düşüğümü iddia edemez ve buna tanık olmamıştır. Yalnız şu vardı; eskiden beri ben yurtseverim, milletimi seviyorum ve milletim için çalışıyorum. Her zaman bizim de bir halk olduğumuzu anlatıyordum. Diğer halklar arasında tanınmamız gereğini vurguluyordum propagandamda. Bu bakımdan hükümet beni düşünme ilan edip mahkum etti. Şimdiye kadar defalarca mahkum oldum.

Serxwebün: Yani daha önceleri de mi mahkumiyet kararı çıktı hakkınızda?

M. Abdurrahman: Bu seferki mahkumiyetim sonucudur. İlk defa, çarşıda Kürtçe konuştuğum için tutuklandım ve cezamı para ödemekle çektim. O sefer hüküm giymeden serbest bırakıldım. İkinci defa tutuklanmamın sebebi şu oldu: Okula gitmek üzerine bir toplantı yapılmıştı. Burada bazıları okuyanın "kafir" olacağı söylenirdi. Ben de topluluğa, okula gitmenin insanı dinsiz yapacağına söyleyenlerin aslında kendileri "kafir"dir, onlar yalan söylüyor, çocuklarını okutun, okumadan işler yürümez dedim. Bunları söyledim için, 70-80 defa mahkemeye çağırıldım, sonra beraat ettim. Beraat edilmenin gerekçesi de "cahil" olmamdı! Yani "cahil" olduğum için beni bırakılmıyordum. Üçüncü defa ise, PKK'lilere ekme verdiğim, eve aldığım için mahkum oldum. Ben evde yoktum. Yine bizim evde oldukları bir gün ihbar edilmişler. Ev basıldı. Birli yalandı. Ondan bu yana ben hiç eve uğramadım.

Serxwebün: Yaşınızı sorabilir miyiz?

M. Abdurrahman: Yaşım sekсен dokuz.

Serxwebün: Bu yaştan sonra mahkumluk size zor gelmiyor mu?

M. Abdurrahman: Hayır. Düşmanın bize uyguladığı zulüm ve vahşetle mukayese edildiğinde hayır. Ben, düşmanın kölesi olacağıma, karın içinde çıplak, aç ve yalınayak ölmeyi tercih ederim.

Serxwebün: Yani yaşıncıza rağmen böyle bir yaşama bilerek ve seversen katlanıyorsunuz.

M. Abdurrahman: Evet. Rızamın sebebi şudur: Biz düşmanın eli altında ne malımıza, ne canımıza, ne çocuğumuza, ne namusumuza, ne de benimze sahip çıkabiliyoruz. Düşman, ölüne dese, yaşayın dese, çıplak kalm dese, aç kalm dese, yalınayak kalm dese aynısını yapmak zorundasın. Yani düşman sana hangi rengi veriyorsa onu kabullenmek zorundasın. Ben bunu kabul etmedim.

Serxwebün: Son aramanı nedeninizi de dikkate aldığımızda PKK'yı tanıdığınız anlaşıyor. Bu Partiyi değerlendirmenizi istesek, görüşlerinizi belirtir misiniz?

M. Abdurrahman: Bu Parti, sağlam bir Partidir, doğru bir Partidir. Millete doğru yolu gösteriyor. Halka eziyet edenleri halka tanıtıyor. Halkın isteklerine ve ihtiyaçlarına göre ve kendisine layık bir şekilde hareket ediyor. Yolu doğru bir yoludur ve her yerde yer edinecektir. Millete yol göstericilik yapıyor,

onlara iyi ve kötüyü tanıtıyor. Hep milletin çıkarına çalışıyor, ona zarar vermiyor. İhanet onlardan çıkmaz, sağlamdır. Yaptıkları her işi milletimiz dürüst olarak görüyor ve halk memnundur.

Serxwebün: PKK henüz çok genç bir Parti. PKK'nın doğuşu sizde nasıl bir etki yarattı, halk nasıl değerlendirdi?

M. Abdurrahman: Bir avuç satılmış hainin dışında hem benim, hem de halkım üzerindeki tesiri büyük bir sevinçten ibaretti. Sevinç, iyiliği bize hatırlattı. Doğru yolu, bilinçliliği bize hatırlattı.

Serxwebün: Yaşamınız sizde direngen ve sağlam bir yapı oluşturmuş. Yani hep umutluydunuz. Şimdi bu umutlarınızın daha da büyüdüğü görülüyor.

M. Abdurrahman: Evet. Ben 1341'den beri böyle bir Partinin bekleyişi içindeydim, yolunu gözlüyordum. Böyle bir Parti çıkacak ve milleti kurtaracak diyordum. İşte şimdi, beklediğim, yolunu gözllediğim o Parti kuruldu, faaliyet içinde ve inşallah muvaffak da olur.

Serxwebün: Halk, devrimcilerin 15 Ağustos'da olduğu gibi büyük eylemler yapacağına, düşmanın en çok saldırdığı bir dönemde böyle direnişlerin ortaya çıkacağına inanıyor muydu?

M. Abdurrahman: Halk, 15 Ağustos'tan önce uygulanan zulüm, vahşet ve zordan dolayı çok ezilmişti ve o bakımdan umutları biraz zayıflamıştı. Ama tamamen umutsuz da değildi. 15 Ağustos'ta birlikle halkın inancı yükseldi ve millet kendine geldi, kurtarıcısı olacak böyle bir Partiden tümden haberdar oldu.

Serxwebün: Halkımız geçmişte de defalarca isyan etti. Bugün de mücadele ediyor. Bütün bu gelişmelerin içinde yaşamış bir olarak geçmiş mücadelesi ile bugünkü mücadeleyi nasıl değerlendiriyorsunuz?

M. Abdurrahman: Aralarındaki farkı soruyorsunuz yani. Eskiden onlar, üzerlerinde hem dini hem de dünyevi baskı ve eziyet yapıldığından, onurlarına dokunduğu için gayretlenip başkaldırıyordu ve dövüşerek mücadele ediyorlardı. Ama onların mücadelesi ne biçim bir mücadeleydi? Ağaların, şeyhlerin veya meşhur imamların önderliğindeydi. Kimse kimsenin üstünlüğünü kabul etmiyordu... Kimse kimsenin sözünü dinlemiyor, herkes istediği doğrultuda bir baş çekiyordu. Daşarına kapalıydılar. Fışkileri bittirince silahları susuyordu. Çünkü dışarı ile ilişki yoktu ki, cephaneye tedarik etsinler. Yirmi dört saatlik bir mesafeden öteye bile gidemiyorlardı kendi ülkeleri içinde. Çünkü halk birbirini öldürüyordu. Hükümet halkı birbirine düşman etmişti. Birini ağa, birini şeyh, diğerini bey yapmış, fakir halkın elindeki toprakları alıp onların üzerine tapılamıştı. Ve böylece onların yularlarını (hevsar) kendilerine bağlayarak, "siz bize, millet size" diyorlardı. Bundan dolayı halkı perişan edip bırakıyorlardı. Halkın yararına çalışmadıkları için mücadeleleri başarısızlıkla sonuçlanıyordu. Ama şimdi Allah'a şükür okumak insanlarımız var. Diş dünyaya açılıyorlar; Avrupa'ya, Amerika'ya, Afrika'ya, Rusya'ya, dünyanın bütün kıtalarına kadar gidebiliyorlar. Dünyanın durumundan haberdarlar. Dostları vardır ve onlara yardım da ediyorlar. Şimdiki mücadele ile geçmişteki arasında çok büyük fark var. Eskiden halk zarar görüyordu. Ama, şimdiki mücadele halkın yararına inşallah. Kimse ben şu aşirettenim, şu şeyhin oğluyum, şu ağanın oğluyum veya ben müslümanım, yezidiyim demiyor. Kendi halkı adına ayağa kalkmış ve mücadele ediyor. Başarıya

ulaşır inşallah.

Serxwebün: 15 Ağustos eylemlerinin milleti kendine getiren, güvenini ve umudunu artıran bir etkisi olduğunu söylemişsiniz. Halkımız gelişmelerden böyle etkilenirken, şüphesiz ki düşman da etkilenirdi. 15 Ağustos eylemlerinin ve yarattığı gelişmelerin Türk devleti ve ordusu üzerindeki etkisi sizce ne oldu?

M. Abdurrahman: Devlet korktu. Devlette öyle bir korku peyda olduğu ki, tarihlerinde benzerine tanık olmamışlardı. Bundan dolayı köylerde ev ev dolaşp, isim tespiti yapıp, kimlik çıkarmayı mecbur kıldılar. Ayrıca her evde kaç nefer varsa yazdılar. Evdekilerin dışında başka bir misafir bulundugunda derhal soruşturuyorlardı. Yani evler kontrol altındaydı. Her köyün muhtarını yüzaltmış bin değerinde telsiz dağıttılar. Köye yabancı biri uğradığında veya köyde bir olay olduğunda, derhal en yakın merkez karakoluna bildirmelerini emrettiler. Gelişmelerin düşmanda yarattığı korku ve telaş, birçok insanın korkudan ölmesine sebep oldu. Bir seferinde bir eşek karakola yakın bir meşelikten geçerken, ağaçlar hisrti çıkarmış. Bu ses karakol-dakilerin sabaha kadar rastgele mermi sıkmalarına sebep olmuş. Ertesi gün baktığımız ki, vurdıkları bir eşekten ibaretti. Başka bir zamanda da bir yerde deli bir insanı yakalamışlar. Üstünü aradıklarında kendisi deliliğine yazdığı bazı yazılar bulmuşlar. Bunun üzerine ona kim olduğunu sormuşlar. Deli de "Apocularm reisiyim" demiş. Nereye gideceğini, işlerinin nasıl gittiğini ve o aşam ne yapacaklarını sorduklarında da, deli, falan yerdeki karakolu basıp oradaki askerleri öldüreceğini demiş. Bunun üzerine deliyi dövmeye kalkmışlar. Deli küfürlerle başlamış ve "eğer siz beni döverseniz Apocularm hepinizi öldürürler, çünkü ben Apocularm reisiyim" demiş. Deliyi alıp götürmüşler, şimdiye kadar da hiç kimse onun nerede olduğunu bilmiyor. Halbuki köylülerin hepsi onun bir deli olduğu üzerine şahitlik yapmışlardı. Ama düşman, köylülerin şahitliğine güvenmeyip, delinin falan yerdeki karakolu basacaktı sözüne ehemmiyet veriyor. O karakolun askerleri sabaha kadar mermi sıkıyorlar, ertesi gün de tabura giderek Apocularm baskına uğradıklarını söylüyorlar. Bunun üzerine taburun askerleri köyü basarak, "dün aşam karakolumuz basılmış, siz yardım etmişsiniz" diyerek köylülere işkence etmişler. Bu örnekler bile devletin içinde düşüğü ruh halini anlatmaya yeter. Devlet, öli bir yılan gibidir. İnsan yıllardır gördüğü ölü yılanlardan ilk başta korkar, insanı sokacağından çekinir, bir süre bekler, yerinden kımıldamadığını sezer ve kendi kendine "eğer yılanla can olsaydı, yerimde teprenirdi" der. Sonra ayağıyla yılanı dokunur ve biraz kımıldadığını görürse yine korkar. Ama yılan cansızdır. İşte devlet de bu duruma düşmüştür. Ama devlet halkı korkutmuş ve bir korkuluk haline almış. Bunu da halka zulüm yaparak, emsali görülmemiş bir vahşetle uygulayarak yapmış. Yapılan zulüm ve vahşet halkın gözü önünde gitmiyor ve canlığını sürdüli koruyor. Buna rağmen Halk Partisi çok seviyor ve yerinde-zamanında yapılan eylemleri büyük bir sevinçle karşılıyor. Yalnız kendilerini beş kuruşa satıp, halkın kurtuluşunu istemeyenler bu sevinçi paylaşmıyorlar, o başka mesele.

Serxwebün: Müsadenizle verdiğiniz yılan örneğine başvuracak olursak, gelişen devrimci eylemler, Türk devletinin gerçekten bir ölü yılan olduğunu ortaya koydu. Halkı-

mız bunu yakından gördü. Türk devletinin gerçek durumunu böylesine ortaya çıkarılışın halk üzerindeki etkisi ne oldu?

M. Abdurrahman: Bunun halk üzerindeki tesiri şöyle oldu: Daha önce inançları zayıflayanların inancını güçlendirdi. Devrimci mücadele devlete karşı yürütülüyor, büyük gelişmeler ilerliyor ve Hareket zafer yolunda büyük adımlar atıyor. Bugün Parti milletin dağa çıkıp mücadele etmesine müsaade eder de yol verirse, millet bunu yapar. Yani devrimcilerle omuz omuza savaşmaya hazırız. Ama devrimciler şimdiye kadar böyle bir çağrı yapmadılar. Halbuki halka çağrı yapsalar halk derhal buna cevap verir, mücadeleye aktif katılır ve büyük işler becerir. Artık halkın korkusu kalmamıştır. Eski korku kalmadı artık. Devrimci eylemler halkı güçlendiriyor, halkın kendine gelmesini sağlıyor, halkı gayretlendirip onurlandırıyor.

Serxwêbûn: Bu değerlendirmeleriniz Kürdistan'da halkın artık PKK'nin öncülüğünde bağımsızlık ve özgürlüğü için savaştığını, halkın PKK'nin çağrılarına göre bütün gücünü ortaya koymaya hazır olduğunu gösteriyor. Ama öte yandan da düşmanın baskıları var. Sömürgeci-faşist Türk devleti bağımsızlık ve özgürlük için savaşan bir Kürdistan'ın kendisinin yıkılışı anlamına geldiğini biliyor. Özellikle son yılların bu güçlü gelişmelerine karşı düşman çok çeşitli saldırı ve uygulamalara da başvurmakta nitekim. Düşmanın bu uygulamalarına ilişkin olarak tanık olduğunuz bir kaç olayı anlatır mısınız?

M. Abdurrahman: Devlet, milletin başına getirdiğini genel olarak anlatacağız. Her şeyden önce devletin bizzat kendi eliyle işleyip de halka maletmeye çalıştığı suçlarına değineceğim. Bazı olaylar var ki bunlar devlet eliyle yapılıyor, sonra suç halkın üstüne yüklenerek, böylece cezaya çarptırılıyor. Diyarbakır'da dört kişi yakalandı. Suçları iki polisi öldürüp, iki polisi de yaralamak olarak belirtildi. Biz merak edip bu polisleri kimlerin vurduğunu sorduk. Muhterem insanlar olayın gerçek yüzünü bize anlattılar. Yaralı iki polisi yakalayıp soruşturmaya götürmüşler. Onlar da ifadelerinde kendi polis arkadaşlarının onları yaraladığını ve diğer iki polisi de öldürdüğünü söylemişler. Bu tür olayları tezgahlayarak halka maletiyorlar. Hapiste yatanların çoğunluğu bu tür olayların kurbanlarıdır. Halkın (devrimcilerin) yaptığı eylemler bellidir. Zaten düşman bu eylemlerden bazılarını kendi ağızıyla veriyor: falan köyde, falan yerde "terörist" ler eylem yapıyorlar. Nerede biraz yurtseverlik kokuyorsa, yani devrimcilerle yardım yapıyor ve hatta ekmele veriliyorsa o yerlerdeki düşman zulmünün had ve hesabı yoktur. Hatta hatta bu gaddarlıklarını o kadar ileri götürüyorlar ki, insanların pislik yediyorlar, halkı çıplak yapılıyor, kadınları çıplak yapıyorlar. Bir gün bir yerde, bir kadını çıplak edip köyün muhtarını ve bekleşini çağırıyorlar. Bir ağacın bir ucunu muhtarın, diğer ucunu bekleşin omuzuna koyuyor, kadını iki ağaçından ağaca bağlıyorlar. Bütün köy ahalisi, ağaca başaşağı bağlanan bu çıplak kadını seyretmeye zorlanıyor. Köyün hepeli bu olaya tanık oluyor ve buna tahammül edemeyerek, topluca askerlere saldırıyorlar. Onlardan elli-altı kişi asker öldürüyorlar. Bunun üzerine köye altı-yedi generalleri gelip anlaşılmak için köylülere yalvarıp yakarmışlar. Böylece bu olayı gizlice örtbas etmeye çalıştılar. Korkularından, kendi ölü sayılarını bile açıklayamadılar. "Terörist" diye adlandırdıkları devrimciler eğer bir yere uğramışlarsa ve düşman da kokusunu almışsa artık vay o halkın

haline. Ellerinden gelen her türlü vahşeti uygulamaktan hiç çekinmezler. Ama, bütün bu zulüm, vahşet ve işkenceye rağmen, halk yine de ne inancında, ne de mücadeleye yitir ve gelişmelerin gerisinde kalmıyor.

Serxwêbûn: Kürdistan'da, düşman, halkımıza böyle saldırırken ve halkımız bu vahşi sömürgecilik karşı savaşı geliştirmekten başka yolu kabul etmezken, kendilerine sol diyen bazı gruplar, savaşın zamansız olduğunu, halkı katliama götürdüğünü söylüyorlar. Bu konulara siz ne düşünüyorsunuz?

M. Abdurrahman: Bak önce Türk soluna söyleyeceğim. Onlar istiyor ki, iktidar kendilerinin olsun. Onlara göre, şimdiki hükümet düşmeli, yerini Türkiye sol grupları almalı. Onlar bunun savaşımını veriyorlar. Buna karşılık, Kürdistan halkı yabancı egemenlikten kurtulmak istiyor. Türk solu devrim yapsa bile, yine eskisi gibi, hükümet Türk hükümeti olacak, Kürtlere hiçbir hak tanımıyacak ve bizi bölücülük yapmakla suçlamaya devam edecekler. İsimleri de "sosyalist" olacak. Şimdi artık herkes sosyalizmin ne anlama geldiğini biliyor. Biz o biçimdeki "sosyalizmi" istemiyoruz. Onların istediği sosyalizmdir ki, bize köle muamelesi yapacak, bize eziyet ve zulüm uygulayacak, ama ismi yine de "sosyalizm" olacak. Bütün bunları sosyalizm perdesi altında yapacak. Bu mücevher ismi kendisine takarak bize eziyet edecek bir "sosyalizm" i reddediyoruz.

Serxwêbûn: Ama bunların yanında, kendilerine "Kürdistan'ın temsilcileri" diyen Kürt grupları da var. Ve bugün halkımızın PKK önderliğinde geliştirdiği mücadeleye saldırmaktan geri durmuyorlar. Savaşın erken ve zamansız olduğunu söyleyerek PKK'yi halkı katliama götürmekle suçluyorlar.

M. Abdurrahman: Evet tabii onlar da var. Ama biz onların rengini de çok iyi biliyoruz. Biz o şekillerde de girdik. Gidip derneklerini açıyorlardı. Kaymakama müracaat ettiklerinde valiye gittim diye söylüyorlardı. Valiye müracaat ettiklerinde valiye müracaat tekrar vali ile kaymakama gidiyordu. Vali ile kaymakama da açılacak olan derneği kendi adamlarından o tane yi yerleştirip, diğerlerinden önce her şey konuyorlardı. Ve böylece dernekleri faaliyetleri, derneğin içini dışını kontrollerinde tutma olanağı elde ediyorlardı. Yani derneklere, devlet kendi ajanlarını yerleştiriyordu. Sizin bahsettiğiniz o gruplardan biriyile bir gün konuştum ve "rica ediyorum, artık dernek falan açmayın, siz bu konuda yanlışsınız. Size teminat verebilirim ki, dernek üyelerinizin sayıları el parmaklarını geçemez. Çünkü halk dernekleri-

nize gelmeye cesaret edemiyor. Oraya gelmeyi tehlikeli görüyor" dedim. Konuştum kişi; "evin yıkılın, sen böyle söylemekten utanmıyor musun?" dedi. Ben de: "Niçin utanacağım. Yemin ederim, siz de tutuklayacaklar, derneklerini de kapatacaklar ve ne yaparsanız da artık kendinizi kurtaramazsınız o zaman" dedim. Sonunda da benim dediğim gibi çıktı. Mahkemede bu tamamen ispatlandı. Ben münakaşada bu tür derneklere ancak onda bir oranında insanın bilinçli olarak gittiğini, onda dokuzunun art niyetten devlete hizmet amacıyla

olmayacağı bilindiğine göre, o inançtan vazgeçmeliler. Boşuna bir bekleyiş içinde kalmamışlar.

Serxwêbûn: Siz de biliyorsunuz ki, bu gruplar yurtdışında müteci bir yaşam sürüyorlar. Ve bütün bu iddialarını da oralarından ileri sürüyorlar. Bu grupların mücadeleye hakkındaki suçlamalarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

M. Abdurrahman: Dışarıya kaçanların kendileri ne mal olduklarını biliyorlar ve kendilerini tanıyorlar. Eğer orada bile hak ve hukuk için mücadele etseler yankısı Kürdistan'da bulur. Ama eğer orada kalıp efendiliği bekliyorlarsa, ellerinden bir şey gelmediğindendir veya efendiye aklı başında konuşmuyor demektir. O bakımdan, Kürdistan için Avrupa'ya gidenler sanmamışlar ki, içinde bulundukları durumda bir hak elde edebilecekler. Aynı babadan olan iki öz kardeş bile mirası paylaşacakları zaman, eğer diğer kardeşin payını ölüm pahasına da olsa alacağını hesaba katmazsa, bütün mirasa el koyar. Ama ne o, ne de kardeş ölmesin diye eşitçe paylaşılacak mirası. Şimdi Avrupa'ya gitmiş, efendi olmuşsunuz. Saçınızı uzatmış, çeşit çeşit peruklar takıp parfümler kokuyorsunuz. Bütün gününüzü saç taramak, ayakkabı parlatmak ve kravat düzeltmekle geçiriyorsunuz. Şunu iyi bilin ki, kimse kravatla, ayakkabı ile halkını kurtaramaz. Savaşla, silahın ağızyla olmazsa kimse hakkınızı size vermez. Zafer namlunun ağızındadır. Demeyin ki, mücadelenin zamanı gelmemiş, zaman gelmiştir. Evet siz efendisiniz, haddimize değildir size dil uzatmak! Ama efendiler de hata yapar ve yanlış hareket edebilirler. Hz. Ömer bile kullarına çok kere hangi yoldan gidilebileceğini sorup, onların fikirlerini almıştı. Hz. Muhammed bile -o büyüklüğü ile- Kur'an'da Allah'ın sahabelerinden dediklerine kulak verilmeli dediğini söylemiş ve onların dediğini dikkate alarak birçok defa öyle hareket etmiştir. O bakımdan, yanlışlığı kabul etmek bir kusur değildir. Eğer, siz bir şey değilsiniz, biz büyüğüz, nasıl sözünüzü dinleyeceğiz derseni, (doğrusunu söyleyemez bile), o zaman size şunu söyleyeyim ki, siz çok haksızsınız ve boğazınıza kadar çamura batacaksınız. Sizi o çamurdan artık kimse de çıkaramaz. Avrupa'da ne domuz eti, ne de rakı tüketir, bunlar eksik olmaz nasıl olsa. Zaten efendisiniz de! Güzel konuşmalarınızla karşılaştığınız insanları da memnun ediyorsunuz. O halinize karşılık, gelin çocuklarımızın, kardeşlerimizin, akrabalarımızın, halkımızın halini görsün, gitsin bir daire açıp içine otursun. Bakalım, kim ona efendi diyecek ve efendilikle hakkını alsın görelim. Hak-hukuk efendilikle alınmaz. Hükümet elindeki hakkı elinden almış. Kaldı ki, hükümetten hak iddia ettiğinde, haklı olduğun halde, haksız olan davayı kazanıyor. Çünkü hükümetin adamıdır o. Böyle bir hükümet sana nasıl efendilikle hak verecek? Kendisi efendilikten nasıbını almış mı ki senin hakkını efendice versin? Hükümetin iç-güçü halka eziyet etmek, halkı öldürmek olmuştur. Kimden en ufak yurtseverlik kokusunu almışlarsa ya tutuklanmışlar, ya gizlice öldürmüşler, ya da başkalarına öldürmüşler.

Serxwêbûn: Yani halkımız kurtulmak için silaha sarılmak zorunda diyor sunuz. Ama daha "barışçıl" yollardan da bahsediliyor...

M. Abdurrahman: Kim ki böyle bir şeyi anıyıyor, hiç ava gitmesin. Çünkü o, kekkiklerin nasıl olsa kendiliğinden gelip koynuna gireceğine (kucığına düşeceğine) inanıyor. Eğer çokdaki kekkikler avcının evine kendiliğinden gelirse o zaman o düşünce de doğrudur. Ama böyle

olmayacağı bilindiğine göre, o inançtan vazgeçmeliler. Boşuna bir bekleyiş içinde kalmamışlar.

Serxwêbûn: Siz de biliyorsunuz ki, bu gruplar yurtdışında müteci bir yaşam sürüyorlar. Ve bütün bu iddialarını da oralarından ileri sürüyorlar. Bu grupların mücadeleye hakkındaki suçlamalarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

M. Abdurrahman: Dışarıya kaçanların kendileri ne mal olduklarını biliyorlar ve kendilerini tanıyorlar. Eğer orada bile hak ve hukuk için mücadele etseler yankısı Kürdistan'da bulur. Ama eğer orada kalıp efendiliği bekliyorlarsa, ellerinden bir şey gelmediğindendir veya efendiye aklı başında konuşmuyor demektir. O bakımdan, Kürdistan için Avrupa'ya gidenler sanmamışlar ki, içinde bulundukları durumda bir hak elde edebilecekler. Aynı babadan olan iki öz kardeş bile mirası paylaşacakları zaman, eğer diğer kardeşin payını ölüm pahasına da olsa alacağını hesaba katmazsa, bütün mirasa el koyar. Ama ne o, ne de kardeş ölmesin diye eşitçe paylaşılacak mirası. Şimdi Avrupa'ya gitmiş, efendi olmuşsunuz. Saçınızı uzatmış, çeşit çeşit peruklar takıp parfümler kokuyorsunuz. Bütün gününüzü saç taramak, ayakkabı parlatmak ve kravat düzeltmekle geçiriyorsunuz. Şunu iyi bilin ki, kimse kravatla, ayakkabı ile halkını kurtaramaz. Savaşla, silahın ağızyla olmazsa kimse hakkınızı size vermez. Zafer namlunun ağızındadır. Demeyin ki, mücadelenin zamanı gelmemiş, zaman gelmiştir. Evet siz efendisiniz, haddimize değildir size dil uzatmak! Ama efendiler de hata yapar ve yanlış hareket edebilirler. Hz. Ömer bile kullarına çok kere hangi yoldan gidilebileceğini sorup, onların fikirlerini almıştı. Hz. Muhammed bile -o büyüklüğü ile- Kur'an'da Allah'ın sahabelerinden dediklerine kulak verilmeli dediğini söylemiş ve onların dediğini dikkate alarak birçok defa öyle hareket etmiştir. O bakımdan, yanlışlığı kabul etmek bir kusur değildir. Eğer, siz bir şey değilsiniz, biz büyüğüz, nasıl sözünüzü dinleyeceğiz derseni, (doğrusunu söyleyemez bile), o zaman size şunu söyleyeyim ki, siz çok haksızsınız ve boğazınıza kadar çamura batacaksınız. Sizi o çamurdan artık kimse de çıkaramaz. Avrupa'da ne domuz eti, ne de rakı tüketir, bunlar eksik olmaz nasıl olsa. Zaten efendisiniz de! Güzel konuşmalarınızla karşılaştığınız insanları da memnun ediyorsunuz. O halinize karşılık, gelin çocuklarımızın, kardeşlerimizin, akrabalarımızın, halkımızın halini görsün, gitsin bir daire açıp içine otursun. Bakalım, kim ona efendi diyecek ve efendilikle hakkını alsın görelim. Hak-hukuk efendilikle alınmaz. Hükümet elindeki hakkı elinden almış. Kaldı ki, hükümetten hak iddia ettiğinde, haklı olduğun halde, haksız olan davayı kazanıyor. Çünkü hükümetin adamıdır o. Böyle bir hükümet sana nasıl efendilikle hak verecek? Kendisi efendilikten nasıbını almış mı ki senin hakkını efendice versin? Hükümetin iç-güçü halka eziyet etmek, halkı öldürmek olmuştur. Kimden en ufak yurtseverlik kokusunu almışlarsa ya tutuklanmışlar, ya gizlice öldürmüşler, ya da başkalarına öldürmüşler.

Serxwêbûn: Yani halkımız kurtulmak için silaha sarılmak zorunda diyor sunuz. Ama daha "barışçıl" yollardan da bahsediliyor...

M. Abdurrahman: Kim ki böyle bir şeyi anıyıyor, hiç ava gitmesin. Çünkü o, kekkiklerin nasıl olsa kendiliğinden gelip koynuna gireceğine (kucığına düşeceğine) inanıyor. Eğer çokdaki kekkikler avcının evine kendiliğinden gelirse o zaman o düşünce de doğrudur. Ama böyle

sahip çıkar. Nitekim bunu yapmaktadırlar. Ama devrimcilerin de hiç hata ve eksikliklerinin olmadığı söylenemez. Geçmişten dersler çıkarıp geleceğe daha güçlü yürümek için belirteceğiniz eleştiriler ve öneriler nedir, bunları açıklayabilir misiniz?

M. Abdurrahman: Şunu söyleyebiliriz ki, anladığımız kadarıyla hata işlemiş değiller. Üzerlerine düşen görevi yerine getirmişlerdir. Eğer görevde eksiklikler olmuştaysa onlarda değildir. Biz, devrimcilerin hata yaptığını görmedik.

Serxwêbûn: Ama yine de dikkat çekmek istediğiniz bazı noktalar yok mu?

M. Abdurrahman: Din konusunda bazı şikayetler var. Halk bu şikayetinde haklıdır da. Çünkü Kürt halkı müslümandır, dindardır. O bakımdan müslüman olmayanın peşinden gitmez, bu bir. Bir diğeri de, partilerin önderleri arasında birliğin olmamasıdır ve birbirinin sözünü dinlememeleridir. Kürt partilerinin aralarında birlik oluşturmaları halkın isteğidir. Diğer başka hususlar da var. Mesela bakiyoruz bazı devrimciler hiç yoktan şehit oluyorlar. Bu da demek oluyor ki, çalışmada eksiklikler var. Bunlar giderilmeli ki, ucuz şehit oluşul olmasın. Şehit olduklarında öyle bir çatışmada olsun ki, halk onlara aferin diyebilsin. Yani yerinde ve zamanında olsun. Yoksa zaten ölüm olmadan bu iş yürümez, bu gerçeklik var. Daha çok şehit verip, kan akıtmamız gerekecek. Bu üç hususa dikkat etmek gerekir.

Serxwêbûn: Düşman, mücadeleyi ezmek, dağıtmak için birçok saldırı ve yöntemle basırdur. Bunlardan sonuncusu da ceteçilik oldu. Bu ceteçilerin nasıl oluşturulduğu hakkında düşüncelerinizi belirtir misiniz?

M. Abdurrahman: Ceteçiler şu şekilde oluştu: Zaten onlardan bir kısmı daha önceleri hükümetin dostlarıydı. Her olayda hükümetin yanında yer almışlar ve pistirler. Zaten bu kişilerin yaradılışı pistir. Allah sanki onları pislik yapmaları için yaratmış. Eskiden beri devletle dost olup halka düşmanlık yapmışlar. Şimdi de hükümetten kopmak istemiyorlar. Hükümetten koparsa acaba başımıza ne gelir korkusu var onlarda. Bunlar bir kesimi oluşturuyorlar. Bir diğer kesim de ağa, şeyh ve beylerden oluşuyor. Bunlar, peşlerinden gidenlere göz açtırmıyorlar. Birakıyorlar ki halkın gözü açılmasın, halk uyanmasın, gerçek kimliğine kavuşsun ve iyiliği kötülüğün ayırtılamayacak kavrasın. İstiyorlar ki, halk onlara sürekli kölelik yapsın, onlar da eli-ayağı temiz kalarak yaşasınlar. Yani halk çalışsın, onlar yesin. Hükümet ölerine bir lokma atıyor. Böylece hem halktan, hem de hükümetten yiyorlar. Çift taraflı yararlanıyorlar. O bakımdan onlar, hiçbir zaman bir halk olarak dünya tarihine geçip yaşamamızı istemezler. Bazıları da mecbur oluyorlar buna. Çünkü bakıyorlar, Kürt halkı birliktensundur. Bu durum onları bıkırtıyor bir yerde. Ayrica, günahkar ve insan yiyicileri de (mirovwşar) hükümete; "eğer halka eziyet yapılırsa mücadeleden geri dönerler" gibi acı hocalığı yapıyorlar. Halk da bakıyor ki çaresizdir, mecburi silah alıyor. Yoksa aslında silah almayı gönüllü yapmıyorlar, onlar da istiyorlar ki, kendi halkı içerisinde kalıp mücadele etsinler ve halkı ile birlikte özgür yaşasınlar. Onların ası isteği budur. Ama hükümetin köpek gibi ölerine attığı bir lokma ile satın aldığı bazı şeyh ve hocalar, halkın içine gelip, onlara da akıl hocalığı yapıyorlar ve; hükümet iyidir, insan hükümsüz olmaz, Allahsız olunur ama, hükümsüz olmaz, yok bilmem kitap böyle diyor... yok bilmem rüyamda şunu gördüm

Devamı Syf: 23'te

**MD 2: İntikaller hava karama-
dan 2 saat önce bitirilmiş olacak-**

tır.

Md.3: İntikallerde personelin emniyetle ilgili görevlerini daha iyi şekilde yerine getirebilmesi için aynı şahıslar araçlarda aynı yere oturacak şekilde planlama yapılacaktır. (Mesela Ünümoğ-S Şoför Mahallinde oturan şahıs Reo'da da, arkasında oturan şahıs bütün araçlarda sağ arkaaya oturacak şekilde).

Md.4: Hava karamasına 2 saat kala gideceği yere ulaşmaya araçlar en yakın birlik veya karakola geçeyi geçirecektir.

Md.5: Güzerhah üzerindeki birlik veya karakollara saatini teslim olduğu bilgileri bildirmek üzere talimat verilecektir.

Ordu, en üstten en alta kadar her an bir saldırı tehdidini içinde ruhen cökmiş durumdur. Ordu içinde ele alınan en temel konu, gerilla saldırılarına karşı nasıl korunulacağı, en az zararlı nasıl çıkılacağıdır. HRK'nin geliştirdiği eylemler karşısında ordu kendisini adeta kapana sıkışmış hissetmektedir. En "sıkı" tedbirleri aldığı halde karakollarını baskın sonrası yerle bir olmuş gördüğünde tedbir üstüne tedbir önermekte, ama bunlar da yine bir çare olamamaktadır. 7 Eylül 1985 tarihini taşıyan mesaj emrinde dile gelen gerçek, düşmanın durumunu çok güzel anlatıyor:

"Md.1: Şimdiye kadar ayrırlık bölücü mensuplarının eylem yapacakları zaman daha çok akşam saatlerini tercih etmelerine rağmen son günlerde meydana gelen olaylarda sabahın erken saatlerinde eylem yapmaya başladıklarının izlendiğini,

Md.2: Karakol ve birliklerin önceden verilen emirlere uygun tedbirleri almayla devam ederken ufkun ışıklarında da uyanık ve müteyakkız bulunmaları ve gerekli önlemlerin alınmasını..."

TC ordusu, halkımızın dayattığı ulusal kurtuluş savaşı karşısında çaresiz kalmak zorundaydı ve gelişmeler de bunu kanıtladı. Eğitim ve disiplin ile övündükleri ordudan bu kez eğitimsizlik ve disiplinsizlik nedeniyle yaktır oldular. Kısaca tedbir yetmez, eğitim yetmez oldu ve asker ağır başlılara rağmen "laf dinlemez" hale geldi. Ve orduyu, o çok övündükleri orduyu bu hale getirmek için 15 Ağustos 1984'den bu yana geçen bir buçuk yıllık süre yetti.

Sömürgeci-faşist ordunun genel takımı, ordunun eğitimsizliğinden yaktıyor:

"İLGİ: 3/118'nci J. Snr. T.b. K.İ.ğün 05 EYLÜL 1985 Gün ve HRK: 705117-85/87 Sayılı Mesaj Emri:

Md.1: 1965/2 Tertip Alayımıza katıldıkları, katılan Er'lerin mevcut araç imkanları da gözönüne alınarak kum kom tabura sevk edilmektedir. Özellikle yeni tertip edilen Er'lerin sınır bölük ve takımlarına katıldıkları ilk günlerde bazı müessif olayların meydana geldiği de çoğu defalar müşahade edilmiştir. Birliklerce yeni katılan Er'lerin da Er'lerin da hizmete verilmeden önce mutlaka intibak eğitimine tabi tutulacaktır. İntibak eğitiminde ilk defa hakiki göreve çıkacak olan personelin, silahlarını görevin özelliğine göre kullanma ve LAV gibi değişik silahları, özellikleri, kullanılmaları öğretilmelidir. Eğitim ve öğretimin intibakın verilmesinde araç olduğu unutulmayacaktır. Eğitime ve öğretime verilecek önem bunun sonunda sağlanacak ve başarı morali veriliş güçlü kalacaktır.

Bugün birliklerimiz için müteyakkız olmaları özellikle ayrırlık unsurlardır. Bunların teşkilatları ve bunlara karşı geliştirilen kontrollü taktikler, bölgenin özellikleri iyice gözlemlenmelidir. Her kademedeki komutanın yeni

katılan personelin eğitim, öğretimi ve intikallerinde sorumluluğu hususu bir daha hatırlatılarak emre göre hareket edilmesi..."

Ama, eğitimsizliğinden yakınlanırlar sadece sıradan Er'ler de değil. Ordu bir bütün olarak kendisini geliştiren ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında hazırlıksız ve yetersiz bulunmaktadır. **28 AGÜSTÜS 1985 Gün ve HRK: 7130-10-85/316 Sayılı Mesaj Emrinde**, gerilla saldırılarına karşı savunma tedbirlerinin geliştirilmesi için "Eğitim" bölümünde şunlar belirtilmektedir:

"d- EĞİTİM

(1) Pusu, pusudan kurtulma, baskın ve baskımlara karşı hareket etmesine önem verilecektir. Her birlik ve karakolda pusu ve baskına karşı hareket planları hazırlanacak, bu konuda tatbikatlar yapılacak ve sık sık (gerektiğinde) her gün içinde birkaç defa verilecek alarmlar ile bu planların uygulanması denenecektir. Birlikte yeni katılan bütün personele pusu ve baskın esnasındaki hareket tarzı mutlaka öğretilmelidir.

(2) Bütün generaller, Sb. ve Astsubaylar da bilfiil bu eğitim, alarm ve tatbikatlara katılacaklardır..."

O "şanlı" Türk generalinin başına bunlar da mı gelecekti? "Üç-beş çapulcu"nın karşısında o "korkusuz" Türk askeri ve de subayları korkuyu yaşam mı belleyecekti? Ama işte olan da bu. Alarm zilini duyar duymaz gizlenecek delik arar

yerlere avcı boy cükurları, silah mevzileri, irtibat hendekleri gibi sahra tahkimatlarıyla güvenle kibri pekiştirilecektir.

B) Makinalı Tüfek, Havan, Roket Atar gibi etkili silahlar uygun yerlerde emniyet tedbirleri alınmış olarak mevzilerinde olacak, yedek değiştirme ve esas mevziler birbirleriyle irtibat hendekler veya arazinin verdiği örtü ve gizlemeden istifade ederek birleştirilecektir. Personel örtü ve gizleme imkanı veren bu gibi yerleri çok iyi bilecektir.

D) Telsiz konuşmalarının gizliliğine, parola sistemi uygun olarak kullanılmasına önem verilecektir.

F) Birlik intikalleri ve komutanların gidiş ve gelişleri mutlaka şifreli olarak bildirilecektir..."

Tarih: 12 AGÜSTÜS 1985. Hakkari Tali Bölge K.İ.ğün 7130-387-85/794 Sayılı Mesaj Emri:

"Md.1: İlgili (B) emirle yayımlanan ve içinde bulunduğumuz günlerin önemi hâline alınmış emniyet tedbirlerine devam edilmek şartıyla T.b. Merkezler veya üst bölümleriyle irtibatlı muhafaza edecek şekilde yakın çevrelerinde alınan duyum ve yapılan değerlendirmelere göre pusu, keşif ve arama faaliyetlerine bugünden itibaren başlayacaklardır.

Md.2: 2'nci bir emre kadar ŞEMDİNLİ, DERECİK, KONUR ve İRAK arasındaki karakolunda askeri araçlarla intikal ve ikmal yapılacaktır. Bunun dışında kalan yollarda daha önce verilen

keşif olacağı belli olmayan alarmlarla kim bilir hangi deliğe saklanmakla meşgul... vs. Askeri araçlar kurdudan sevkıyat yapamaz durumda; ordu askerlerini ve ihtiyacı sivil araçlarla taşıyabiliyor. Kısaca, saldırı inisiyatifii tümyle HRK birliklerinin elindedir, düşman ordusu kendi içinde korkulu bir savunma pozisyonuna mahkum edilmiştir.

8 HAZİRAN 1985 tarihli mesaj emrinde şunları okuyoruz:

"3. Son zamanlarda bölgemizde MUKAHT. (6850), AKBULUT (0074), HERBARA (7452), TARLABAŞI (7653), YUKARI GARNİZON (7656), BİÇENK (7754) köyleriyle KONUR (4125) köyü bölgelerinde alınan bilgilerle göre çevremizde silahlı çete gruplarının dolayış, yer yer ışıla işaret ettiği ve hatta ateş sesleri duyulduğu dikkate alındığında ilgili (A) emirden alınan dersler ışığında;

A) Özellikle gece olmak üzere çevre emniyeti yeterli kuvvetle ve yeterli uzaklıktan alınacaktır. (Çevre emniyeti)

B) Nöbetçi ve pusu personeline asıl ve tali ateş ve gözlemle sahaları verilecektir. (Yakın emniyet)

C) Birlik ordugah ve bölgelerinin tesbitine mani olmak için gece katiyetle ışık yakılmayacak ve dışarıda sigara içilmeyecektir. (Işık disiplini)

D) Gece özellikle mevzi ve pusu bölgelerinde yüksek sesle konuşulmayacak, gürültü edil-

manların hareket tarzları noksanı uygulanacaktır. (KON-SEPT)" deniliyor. Bunun gibi her talimat ve mesaj emri Kürdistan Ulusal Kurtuluş Kuvvetlerinin muhtemel saldırılarına karşı uyarı ve tedbir amacını içeriyor.

Savaşın kuralıdır; şunu savaşın tarafları çok iyi bilirler ki, muharebede saldırı inisiyatifii kimdeyse zafer de onundur. Sömürgeci-faşist Türk devleti, kurtuluş kuvvetlerinin moral üstünlüğü, Türk askerinde kesinlikle bulunmayan fedakarlık, cesaret, inanç ve çeviklik gibi nitelikleri ve askeri taktikleri karşısında askeri bakımdan da zavallı bir duruma düşmüştür. Sömürgeci-faşist Türk devletinin kurmayları, şimdi, subaylarından Er'lerine kadar orduya cesaret ve sabır telkin etmektedir. Gerilla saldırıları ve pusularından kurtulma yolları bizzat Genelkurmaylık'ca değerlendirilmekte ve aşağıda örneğini sunduğumuz gibi bunlar talimat halinde en küçük birliklere kadar gönderilmektedir. 3 TEMMUZ 1985 tarihini taşıyan talimatı okuyalım:

"İLGİ: 7. Kor. K.İ.ğün 26 HAZİRAN 1985 Gün ve HRK: 7130-356-85 Sayılı Emri:

1. Bölücü çeteler tarafından düzenlenen pusu ve baskımlara karşı alınacak tedbirler ve örgüt mensuplarının tesirli hale getirilmesi için yürütülmesi gereken faaliyetlerle ilgili olarak, 22 HAZİRAN 1985 tarihinde Gn. Kurmay Başkanlığı Kararında yapılan toplantıda Gn. Kurmay Başkan Orgeneral Necdet URUĞ tarafından emredilen hususları kapsayan ilgili emir sureti EK-A'da gönderilmiştir.

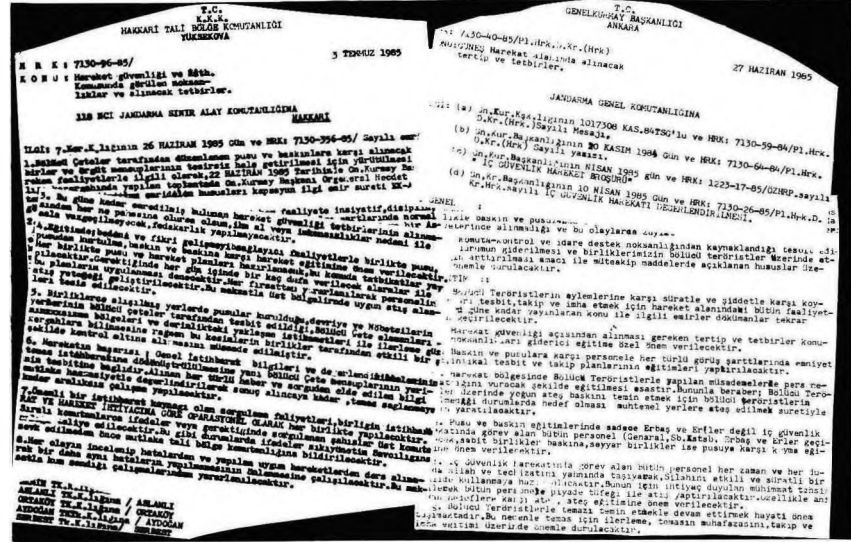
2. İç güvenlik hareketinin özelliği gereği, her faaliyette inisiyatif, disiplin, eğitim ve reaksiyon süresi önem kazanmaktadır. Bu nedenle; şartlarında normal olunduğu; ancak kendine olan güven duygusunu kaybetmemesi gerektiğini ve bir asker olarak en zor şartlarda da son kuvvetini sarfederek görevini yapmaya mecbur olduğu hatırlatılacaktır. İç hizmet yönetmeliğinin 85 ve 86'ncı maddelerinde belirtilen, Askerin mesleğe karşı vazifeleri ve vasıfları sıralı bütün komutanlarca okunarak, özellikle 86'ncı maddenin (d), (e), (f), (i), (j) ve (k) fıkraları bütün personele sık sık anlatılacaktır.

3. Bugüne kadar emredilmiş bulunan hareket güvenliği tedbirlerinin alınmasından her ne pahasına olursa olsun, ihmal veya imkansızlıklar nedeniyle asla vazgeçilmeyecek, fedakarlık yapılmayacaktır.

4. Eğitime; bedeni ve fikri gelişmeyi sağlayıcı faaliyetlerle birlikte pusu, pusudan kurtulma, baskın ve baskına karşı hareket etmesine önem verilecektir. Her birlikte pusu ve hareket planları hazırlanacak, bu konuda tatbikatlar yapılacaktır. Gerekliğinde her gün içinde bir kaç defa verilecek alarmlar ile bu planların uygulanması denenecektir. Her fırsattan yararlanarak personele atış yeteneği geliştirilecektir. Bu maksatla üs bölgelerinde uygun atış alanları tesis edilecektir.

5. Birliklerce alışılmış yerlerde pusular kurulduğunda, devriye ve nöbetçilerin yerlerinin bölücü çeteler tarafından tesbit edildiği, bölücü çete elemanlarının bölgeleri ve derinlikteki yaklaşımları istikametleri ile ilerleme güzerhahları bilinmesine rağmen, bu kesimlerin birlikler tarafından etkili bir şekilde kontrol altına alınmamasına müsaade edilmiştir.

6. Harekatın başarısı; genel istihbarat bilgileri ve değerlendirilmelerinin temas istihbaratına dönüştürülmesi yani, bölücü çete mensuplarının yerinin tespitine

yan Türk generallerinin bu kadar heyecana dayanma gücü de var mı acaba?!

Gerilla her yerden ve her zaman saldırabilir. O halde, bu "korkusuz kahramanlar(!)"ın mümkün olduğu kadar tedbir almak zorunda olmalarını pek haklısı göremeyiz.

Bahar ve yaz aylarında özellikle sınır hattı boyunca gerillanın sızmasını söze engellemek için yazlık karakollar oluşturmışlardı. Bu karakolların çepeçevre hendeklerle ve yine surlarla çevrildiğini, ama yine de askerin korku içinde ne yapacağını şaşırır halde olduğunu bu yöre sakinleri çok iyi bilirler. Çünkü yöre halkının günlük eğlence konusudur bu durum. Daha karakollar kurulurken gönderilen talimatta düşmanın ruh hali çok net görüldüğü. Talimatın başlığı ve içindekiler şöyle:

"ALINACAK TERTİP VE TEDBİRLER TALİMATI

A) Yazlık karakolların açılmasıyla birlikte, yakın emniyetlerinin sağlanması için karakolların çevresini, atış sahası ve gözleme imkanı veren uygun

emirler doğrultusunda yeterli emniyet tedbirleri alınarak intikal ve ikmal yapılacaktır.

Md.3: HAKKARİ Tali Bölge K.İ.ğün İlgili Mesaj Emri yukarıya çıkarılmıştır. Emre göre hareket edilip, tüm birlikler müteyakkız bulunacak, alınan duyumlar, en seri vasıta ile Alaya bildirilecektir..."

Sömürgeci-faşist düşman ordusu 1985 baharında ERNK'nin ilaıyla mücadelenin kat ettiği atılım karşısında her alanda tanınmış bir korkunun mahkumu oldu. İçinde bulunduğu siyasal sefaletten bahsetmiyoruz bile. Şimdi söz konusu olan, o şatafatlı ordunun sefaletidir. Eğer yerimiz elverse ve bu belgelerin tümünü yayınlama imkanı bulabilseydik, yayınlanan bu belgelerin başına atacamızız tek başlık "YORUMSUZ" olacaktı. Sözde sınır geçişlerini kontrol ve önlemek için karakollar kuruluyor, ama karakollar ortaçağın malikaneleri gibi kalın duvarlar ve "geçilmez" hendeklerle ancak kendilerini korumakla meşgul; o şaşaalı sözleriyle ordu "üç-beş ekşiya"yı hem de iki gündüz edecek(!) ama, generaller bile her an saldırı korkusu içinde, günde kaç

mevce ve ordugah bölgelerinde radyo, teyp vs. çalışmayacaktır.

E) Bina ve çadır içlerine gece erken saatlerde girilmeyecek, uygun yerlerde hazırlanmış mevzilerde herhangi bir baskına karşı hazırlıklı bulunulacaktır. (Uyanıklık)

F) İlgal edilen mevziler nöbetçiler ve pusu personeli tarafından asla terk edilmeyecektir. (Sabit)

G) An mevzilere ve nöbetçilerinin irtibat hendekleri veya gereğinde sürünme taktikleriyle kullanılarak mevziler ılgal edilecektir. (Emniyet)

H) Birliklerin geceye bölgelemaları için ordugah bölgelerinde, yakın çevrelerde ve değişik mahallerde pusular kurulacaktır.

I) Gündüzleri bölge arama ve taramaları başlangıçta ordugaha yakın bölgelerde yapılacak, bilahare çevreden emniyet oludukça sorumluluk sahasının uzak uçlarına doğru hareket edilecektir.

J) Her türlü harekatta emniyet daha ön planda tutularak icrat için manevra ve ateş destek ele-

eek
 rzic
 ek ç
 ura-
 cu
 ra-
 n
 cel
 ve
 ral
 bi
 nu-
 uk
 t
 e-
 def
 e-
 nn-
 ere
 e
 rARA
 e-

11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100
 101
 102
 103
 104
 105
 106
 107
 108
 109
 110
 111
 112
 113
 114
 115
 116
 117
 118
 119
 120
 121
 122
 123
 124
 125
 126
 127
 128
 129
 130
 131
 132
 133
 134
 135
 136
 137
 138
 139
 140
 141
 142
 143
 144
 145
 146
 147
 148
 149
 150
 151
 152
 153
 154
 155
 156
 157
 158
 159
 160
 161
 162
 163
 164
 165
 166
 167
 168
 169
 170
 171
 172
 173
 174
 175
 176
 177
 178
 179
 180
 181
 182
 183
 184
 185
 186
 187
 188
 189
 190
 191
 192
 193
 194
 195
 196
 197
 198
 199
 200
 201
 202
 203
 204
 205
 206
 207
 208
 209
 210
 211
 212
 213
 214
 215
 216
 217
 218
 219
 220
 221
 222
 223
 224
 225
 226
 227
 228
 229
 230
 231
 232
 233
 234
 235
 236
 237
 238
 239
 240
 241
 242
 243
 244
 245
 246
 247
 248
 249
 250
 251
 252
 253
 254
 255
 256
 257
 258
 259
 260
 261
 262
 263
 264
 265
 266
 267
 268
 269
 270
 271
 272
 273
 274
 275
 276
 277
 278
 279
 280
 281
 282
 283
 284
 285
 286
 287
 288
 289
 290
 291
 292
 293
 294
 295
 296
 297
 298
 299
 300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500
 501
 502
 503
 504
 505
 506
 507
 508
 509
 510
 511
 512
 513
 514
 515
 516
 517
 518
 519
 520
 521
 522
 523
 524
 525
 526
 527
 528
 529
 530
 531
 532
 533

e (g)
ekat
tlen
lan-
bir
endi
nce-
ne-
tının
lücü
sağ-
ışıl-
uğu,
rinin
espit
rinin

endi
nce-
ne-
tının
lücü
sağ-
lıqlı-
uğu,
rinin
espit
rinin
ri ve
hları
q bu
n bu
afin-
ltına

İştil-
uğu,
rinin
espit

afin-
litina
nan-
ya ve
a de-
miş-
nlik-
şığı-
arzu
üşa-
tlere
na,
ha-

arzu
üşa-
tlere
na,
ı ha-
tım,
EVZİ
arı)
(her
edef-
eği-

na,
a ha-

timi,
EVZİ
arı)
(her
edef-

egi-

ktik-
örgüt
kleri-
çeri-

timli,
EVZİ
arı)
(her
edef-

eği-

ktik-
örgüt
kleri-
çeri-
ik ve
ken-
düş-
n bir

çeri-
k ve
ken-
düş-
n bir
hset-
k çok
tedir.
ubay-
ok" a

ken-
t düş-
n bir
hset-
k çok
tedir.
ubay-
ok" a

girdiklerini, ordunun "şok" geçirdiğini öğreniyoruz belgelerden.

Sömürgeci-faşist ordu, general-lerinden erlerine kadar ŞOK geçirdiğini itiraf ediyor. Bu, her şeyi hakim olduğuna zannedip de kendisine bile hakim olmadığını görmemen, bu acı(!) gerçeği yaşamamanın şoku.

15 AĞUSTOS 1984... Bu tarih, kalan kısa ömrü boyunca düşman için hiçbir zaman hatırlanmak istenmeyen, ama daima da bir kabus gibi belleklerde çakılı kalan gün olacaktır. Düşman askerinin dağılmasının muhteşem isyanı karşısında ne duruma düştüğünü, okuyucu birçok defalar Partizan Mektuplarından öğrenme imkânına kavuşmuştu. Henüz bir iki tokat niteliğini taşıyan eylemler bile düşman ordusunu ancak bir bozgun ordusu olduğunu kanıtladı. "Kahraman Mehmetçik" ve subayları kaya dip-lerinde korkudan bayılmış olarak toplandılar. HRK savaşçıları karşısında Türk askeri çoğu kere (bu kendilerinin de açık itirafıdır) silaha davranma fırsatını bulamadığı gibi, o cesareti de gösteremedi. HRK, pespeşe eylemleriyle düşmanın kendini toparlamasına bir an bile fırsat vermedi. Bunun sonucudur ki, düşman generalleri şimdiki, "korkusuz Mehmetçik" e cesaret, sabır ve azim telkin ediyor, subaylarına ŞOK'a karşı etkin tedbirler öneriyor, görev ve sorumluluklarını hatırlatıyorlar. Ordunun nasibi bir ŞOK geçirdiğini onların kendi belgelerinden okuyalım: Yukarıda tarih ve sayısı verilen emirde konuyla ilgili olarak şöyle bir bölüm okuyoruz;

"2. PERSONEL

a- Harekatın özelliği gereği küçük birlik komutanı, yani takım ve manga komutanları ile tek er'in disiplin, eğitim seviyesi, insiyatif ve karar verme kabiliyeti üzerinde hassasiyetle durulacak konulardır.

Çünkü herhangi bir olay ve faaliyet azami bir takım seviyesinde birliğin karşılaştığı yerde bağlamakta ve bilmektedir. O halde neticeyi almak buradaki Tk. K'nın ve personelin niteliğine bağlıdır.

b- Bugüne kadar meydana gelen olayların bir kısmında maaşesef personelin moral bozukluğu ve şaşkınlık içlerine girdiği ve bölücü çete elemanlarına karşı harekette bulunmadığı müşahade edilmektedir.

Her askere, karşılaştığı bu tür durumların muharebe şartlarında normal olduğu, ancak kendisine olan güven duygusunu kaybetmemesi gerektiği ve bir asker olarak her türlü şartlarda dahi son kuvvetini sarfederek görevini yapmaya mecbur olduğu hatırlatılacaktır.

c- Olay esnasında pasif kalmanın sonucu değıştirmedigi, bölücü çete mensuplarının gücüzü olduğu, bu nedenle kalıççe eylemlere giriştiği, ateşle mukabele edildiği anda hiçbir şey yapmadıklarını, olay veya temas anında bölücü çete unsurlarına karşı hiç tereddüt geçirmeden cesaret ve şcaatla karşılık verilmesi gerektiği, pasif durumda kalıp ölmekten, çarpılarak düşmanın eze eze şehit olmanın TÜRK ASKERİ'nin vazifesi olduğu hatırlatılacaktır.

d- İç hizmet kanununun 85. maddesinde belirtilen, askerin mesleğe karşı vazifeleri ve vasıfları, sıralı bütün komutanlarca okunarak özelliğe, (d), (c), (f), (i), (j), (k) fıkraları bütün personele içinde bulunduğumuz hareketin özelliğine göre sık sık anlatılacak ve bu hususların yerine getirilmesinin VAZİFELERİ olduğu, daima kendilerine görevleri gerektiği herhangi bir olay veya faaliyet anında neticeyi kendilerinin alacağı, başkalarını beklememeleri,

insiyatiflerini kullanarak en uygun şekilde düşmanına karşılık vermelerinin aynı zamanda kanunî bir zorunluluk olduğu hatırlatılacaktır.

c- Her türlü durumda TEK ER'de KENDİNE GÜVEN DUY-GUSU'nun yaratılması, AKLINI, YÜREĞİNİ, KUVVETİNİ koordineli kullanarak İNSİYATİF SAHİBİ bir hale getirilmesi için, sıralı bütün komutanlarca hassasiyetle ve ısrarla çalışılacaktır..." (B) EK'inden parçalar aktardığımız emrin esasında da PERSONEL'in durumu ilişkin bölümler okuyoruz:

"İLGİ: A) 7'nci Kor. K.h'ının 26 HAZİRAN 1985 Gün ve HRK: 7130-356-85/ Sayılı Emri:

B. (1) PERSONEL

(a) Harekatın özelliği gereği küçük birlik komutanlarının insiyatif ve karar verme kabiliyetlerinin geliştirilmesi sağlanacaktır.

(b) Herhangi bir olayda meydana gelen şok ve şaşkınlığın giderilmesi için çareler aranacak, vazifelerin yapılması açısından şoka girmek ve benzeri durumlar mazeret olarak kabul edilmeyecektir.

(c) Olay veya operasyonda, bölücü çete mensuplarına hiç tereddüt etmeden karşılık vermek gerektiği, olay esnasında pasif kalmanın sonucu değıştirmedigi, düşmana cesaretle karşılık verilmesi gerektiği bütün personele öğretilecek, korkuya, şoka asla yer verilmeyecektir..."

ASKER SAVAŞTAN KAÇIYORI...

En üstten Genel Kurmaylıkta gönderilen emir ve talimatlar, asker-lerin cesareti olmasını, düşmanın üzerine büyük bir şcaatla yürümesini istiyor, görev ve sorumluluk-larını hatırlatıp, "vatan ve millete karşı namus ve şeref görevi"ni yerine getirmenin sonuçlarını her fırsatta belirtirken cezal tehdit-

lerde bulunuyor... ama; ordu bir bütün olarak savaş kabiliyetinde olmadığını ortaya koyduğu gibi, tek er de generallerin hayalini kurduğu vasıflara ulaşmak bir yana, çaresiz bir şoku yaşıyor, cinnet geçiriyor, komutanlarını ya da diğer erleri vuruyor, savaşmamak için kendi kendisini yaralıyor, silahlı ve silah-sız firar ediyor...

Anadolu'nun yoksul işçi ve köylüsü "mehmet", kardeş Kürdistan halkına kurşun sıkmak istemiyor; sömürgeci orduda eline silah tutuşturulan Kürdistan genci kendi annesine, babasına, kardeşlerine, köylüsüne karşı savaşmaya HAYIR! diyor. Asker savaşmak istemiyor ve kaçıyor.

Bunda iki etken rol oynuyor: İster Türkiye'ye ve isterse Kürdistanlı olsun, henüz yirmişine yeni varmış olan bu genç insanlar, karşılarında kendi kurtuluşu için haklı ve kararl bir savaş veren bir halk ve onun kurtuluş kuvvetlerini görüyor, onların mücadeledeki azim ve inanc-larının bizzat tanığı oluyorlar; ama kendileri, ne için savaşa sürüldüklerini, ellerindeki silahı yaşlı-geç-çocuk demeden halka doğrultmaları istendiğinde acı ve utanç duyarak öğreniyor, faşist-sömürgecilerin suç ortağı olmak istemiyorlar. İkinci, haksız bir savaşın ve suç ortağı edildikleri cinayetlerin psikolojisi etkisi altında sürekli can korkusu içinde bulunuyor, halkın kan dolu bakışları ve nereden ve ne zaman geleceği belli olmayan HRK'nın saldı-ırını tehlikesi karşısında moral ola-rak günden güne daha da çöküyor ve her şeyi göze alarak bu kabus dolu yaşamdan kurtulmak istiyor-lar. Sömürgeci-faşist Türk ordusun-daki sıradan er hangi amaç için çarpışıyor ki, cesaret ve azim sahibi olsun; sömürgeci-faşist Türk ordusundaki sıradan er hangi amaç için çarpışıyor ki, elindeki silahı inançla kavrasın... o elindeki silahı bir halka çevirdiğini, kendine verilen

emrin yak-yık-göçert-katlet oldu-ğunu her gün duyuyor, ellerine bulcaşın kanda görüyor. Sömür-geci-faşist Türk ordusundaki sıra-dan er savaşmak istemiyor, bu nedenle de ordudan firarlar artıyor ve hatta savaşmamak için kendi kendisini vuran askerlerin sayısı her gün bir yenisi ekleniyor. Elimiz-deki belgeler, düşman ordusu için-deki birçok tartışma ve çatışmanın da kanıtıdır. Okuyucuya, düşman ordusunun halkımızın bağımsızlık arzusu ve mücadelesi karşısında içine düştüğü aczin, çürüme, çözü-lme ve dağılmanın somut kanıtları olan, askerin kendi kendisini vur-ması, arkadaşını vurması ve firar olaylarından birkaç örnek suna-lım:

ÖRNEK 1:

"7'nci Kor. ve Synt K.h'ının 181730 8 HAZİRAN 1985 Gün ve PER: 7200-15-85/ Sayılı Mesaj Emri:

1. 7'nci Kor. ve Synt K.h'ı Böl-gesinde İcra edilmekte olan Gü-nüş Harekatında 4 HAZİRAN 1985-12 HAZİRAN 1985 tarihleri arasında meydana gelen kaza ve kendi kendini yaralama olayları:

a-4 Haziran 1985 günü Midyat bölgesinde 1 er'in silahlı kendi kendisini yaralaması.

b-4 Haziran 1985 günü Cizre bölgesinde 1 er'in silahlı kendi kendisini yaralaması.

c-5 Haziran 1985 günü Midyat bölgesinde 1 er'in silahlı kendi kendisini yaralaması.

d-6 Haziran 1985 günü Müsa-nan köyünde 1 er'in çadıra bera-bir kaldığı arkadaşını münakaşa sonucu yaralaması.

e-10 Haziran 1985 günü Hür-müz bölgesinde 1 er'in LAV sila-hına alt parçayı kayaya vurması nedeniyle parçanın patlaması so-nucu ile yaralanması.

f-10 Haziran 1985 günü Jan-darma Köprüsü mahallinde mey-dana gelen araç kazası sonucu J. Astab. ve 1 er'in yaralanması.

h-10 Haziran 1985 günü Bağ-öz mevkiinde 1 er'in silahlı kendi kendisini yaralaması.

i-11 Haziran 1985 günü Ce-hennem Deresi mevkiinde mey-dana gelen araç kazasında 2 er'in yaralanması.

2. Güneş hareketinin başla-masından bugüne kadar meydana gelen kaza ve kendi kendini yara-lama olaylarından 19 kişinin öl-düğü 64 kişinin yaralandığı ve bu rakamların aynı dönemdeki mu-harebe zayıfların üzerinde oldu-ğudur...

ÖRNEK 2:

"7'nci Kor. K.h'ının 121800 C EYLÜL 1985 Gün ve PER: 7130-20-85/ Sayılı Mesaj Emri:

Son günlerde araç kazası, ken-di kendini yaralama gibi olaylar artmış ve idari zayıfların cokuğu dikkati çeker hale gelmiştir.

8 EKİM 1985 günü J. Çvş. Adnan Akpa tören sonrası J. Er'i Mevlüt Biçer'i ağır şekilde yara-lamıştır."

Diğer bazı yaralama olayları da şöyledir:

"5 Haziran 1985 günü saat 15.15'te TB.muza bağlı 5'inci J. Snr. Bl. İkiyaka J. Snr. Tk. K.h'ı personelinin J. Er'i Erol Kul ken-di kendisini kolundan yaralamış-tır... (A- Olayda yaralanan J. Er'i Erol Kul hakkında kendini asker-liğe yaramayacak hale getirmek...)"

"15 Haziran 1985 günü 100 yataklı Askeri Hastane baştabip-liği emrinde görevli nöbetçi bir er'in kazaan veya bilerek arka-daşının ölümüne sebep olduğu görülmüştür. (silahlı)"

"12 Mayıs 1985 günü saat 08.00 sralarında Alay Karargah ve Servis Bölük Kom. emrinde görevli J. Er'i H. Cahit Zengin garaj nöbetçisi iken aynı bölükte görevli J. Er'i Necmi Karaoğlu'nı şaka yaparken başından silahlı

yaralamıştır."

"Konya nüfusuna kayıtlı 34. P. Alayında görev yapan P. Er'i Kerim ER silahlı olarak firar et-miştir..."

Yukarıdaki örnekler ordu içeri-sindeki yaralama, firar, telaş ve kar-gaşanın çok sınırlı bir bölümüdür. Kendi öz çıkarları uğruna savaşa ordulaşan halkımızın adı olan HRK'nın varlığı ve eylemleri kar-şısında ŞOK'a giren düşman ordus-unu bu tür olaylar, sıradan günlük gelişmeler haline getirmiştir. Türk ordusu, bu savaşa daha fazla da-yanma güç ve niteliklerini kesniklik-le sahip değildir. Yapısı baştan-aya sarsılmıştır. Bu tür yaralama ve firar olaylarının yanı sıra, ordu-nan istifalari, görevden alma ve tutuklamaların da son bir yıl içinde her gün biraz daha arttığı ve sayı-nın binleri bulduğu Kürdistan'daki sıra-dan bir vatandaş tarafından bile bilinen bir olaydır.

Türk ordusunda, iddia edildiği gibi disiplin değil, disiplinsizlik ve kargaşa hakimdir. Asker sonuç alıcı muharebelere girmek bir yana, nöbet tutmaya bile gönüllüzdür. Sömürgecilerce halk üzerine bir kan dökme aracı olarak gönderilen asker, orduda sadece hakaret, kü-für, ceza ve hastalık görmektedir. Ağustos-Ekim 1985 ayları süresin-ce ordu özellikle sızma gibi salgın hastalıklardan kurtulmamıştır. Bu durum, 13 Ekim 1985 Gün ve SHH: 7130-9-85/200 Sayılı Mesaj Emri'yle doğrulanmaktadır. Yaşar-ın bir angarya haline gelen er için her gün çekilmez bir işkencedir. Ve yarının kendisine neler getireceği de hiç belli değildir...

FAŞİST-SÖMÜRGEÇİ DÜŞMAN ÇÜRÜMÜŞLÜĞÜNÜ YALAN PROPAGANDALAR ARDINA GİZLEMeye ÇALIŞIYORI

Yazının başında kendisini kur-naz zanneden aciz bir "İlki"nin hikayesinden bahsetmiştik. Geliş-en ulusal kurtuluş mücadelemiz kar-şısında baştan ayağa sarsılan, bü-nyesinin hastalıklarını gizleyemez hale gelen sömürgeci-faşist Türk devleti, artık sahte naralara kendini bile inandırmaçlara duruma düşmü-ştür. Kamuoyu sadece 15 Ağustos 1984'den sonraki süreci bile dikka-te aldığında, devletin gücü ve "bö-lücü-terörist"lerin "ezilmeleri" üzerine büyük manşetlerle verilen haberlerin niteliğini anlamakta güç-lük çekmeyecektir. Ama bir gazete başlıklarının çekişlerini yakalama gibi bir işe de girişmeden, gerçeğin kendisini düşman belgelerinden ve-receceği. Kamuoyu, devrimin büyük gücünü ve düşmanın yaşadığı çar-sesizliği burada bir kez daha gö-recektir.

Elimizdeki gazetelerden sadece bir kaç bşlık seçtik. Önce bunları okuyalım:

"Hürriyet ekibi, operasyon böl-gesinde ne durumu izledi:

Güneydoğu'da ekşiyi çözüldü-yor

Hainlere son darbeler" (3 Ma-yıs 1985 Hürriyet)

"EŞKİYA KISKAÇTA"
(1 Ağustos 1985)

"PKK Liderinin Türkiye'deki Örgütü Çözüldü. Dış desteklerini de yitirdi"

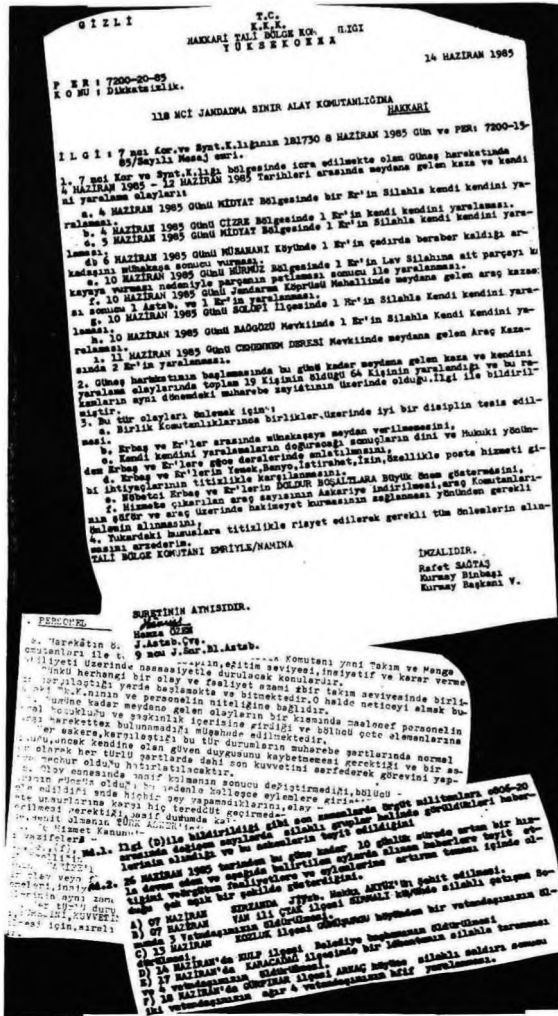
"APO sıkıştı" (Milliyet)

"Mehmetçik'in nefesi, son çır-pımışlarını yapan militanların ensesinde"

"PKK, kan derinde düştü" (3 Ekim 1985 Milliyet)

"Akbulut:
Eşkiya gücünü dıştan alıyor"
"Evren:
Bölücüler kaderlerini çizdi" (3 Ekim 1985, Tercüman)

"Evren:
Eşkiya artıkları dersini alacak:
Türk milletinin özü olan Silah-

tandaşlarımızla temaslar gizli olacak, deşifre olmalarına fırsat verilmeyecektir..." (7'nci Kor. K.1-

HRK: 7130-356-85 Sayılı emrine ek-B)

2. "Md. 1: YÜKSEKOVA Güvenli köyünden Ahmet KARAŞIN YÜKSEKOVA'da pus uylemini gerçekleştiren militanlara yataklık yaptığı, konuşmalarında, PKK bu eylemi yapmakta haklıdır. Çünkü askerleri köylüye çok eziyet ediyor, dediğinin öğrenildiğini,

Md. 2: Örgüte yataklık eden vatandaşın bir tarafından söylenmesinin ve henüz teyit edilememesine rağmen örgütün bu tür propagandasına fırsat verecek hareketlerden kaçınılmasını vatandaşlarımızda daima iyi muamele edilerek onların desteğinin kaydedilmesini,

Md. 3: Konunun en küçük karakollara kadar duyurularak askerlerin vatandaşla ilişkilerinde temiz davranmaları ER'lere bir daha hatırlatılmasını,

Md. 5: 12 Temmuz 1985 Gün ve İSTH: 7130-244-85/314 Sayılıdır

3. "Md. 1: Son günlerde bölgedeki çeşitli köy, mağara ve yaylalarda HAKKARİ DİŞİNDA olup muhtelif bakkal eysası satmak üzere gelen yabancı şahısların dolandırılması,

Md. 2: Söz konusu şahısların ellerinde jandarma birliklerinden veya kaymakamlıklardan alınmış müsaade belgesi taşıdıkları öğrenilmiştir,

Md. 3: Bölgenin özel durumu dikkate alınarak seyyar satıcı maksadıyla bölge dışından gelen şahıslar ilgili teşkilatlar müsaade belgelerini verilmemesinin sağlanması, kaymakam ve İlçe J. K.larının bu konuda uyarılmasını ve emrin tebliğini,

Md. 4: Köy, mezra ve yaylalarda gürlenen seyyar satıcıların bölgede dolanmalarına müsaade edilmemesini ve yakalanarak bölge dışına çıkarılmak maksadıyla İL JAN. ALAYI birliklerine teslim edilmesini,

Md. 6: 24 Temmuz 1985 Gün ve İSTH: 7130-273-85/345 Sayılıdır

4. "Md. 1: Son zamanlarda özellikle ŞEMDİNLİ Bölgesinde vatandaşların ihtiyaçlarının çok üzerinde yiyecek ve giyecek maddelerinin köylerine taşıdıklarının öğrenildiğini,

Md. 2: Öncelikle hududa yakın köylerin kontrol altında tutularak söz konusu maddelerin hudut ötesine kaçırılarak veya kaçırılma bölücü çetelere aktarılmasını önleyici tedbirlerin alınmasını,

Md. 3: Bu meydana gerekirse ihtiyaç fazlası maddelerin kur şartları dikkate alınarak ikmaline tahditler konulmasını,

Md. 6: 6 Ağustos 1985 Gün ve İSTH: 7130-337-85/440 Sayılıdır

İşte, devrimin gücünü ve kendi çürümüşlüğüne bir yandan böylesine itiraz ederken, diğer yandan da gazetelerde en alçakça iftiralar ve kabadayı naralarıyla gizlemeye çalışan böylesine aciz, kokmuş ve yalancı bir düşmanla karşı karşıya. Ama sömürgeci-faşist düşman tüm bu yöntemlere sadece kendi zayıflığından ötürü değil, dünya karşı-devrim güçlerinin halk mücadelerinde karşıdaki düşmanı çok güçlü ve safaletten ötürü de başvurmak zorundadır. Sömürgeci-faşist düşman, şimdi, emperyalist ve sömürgecilerin dünyanın bir çok ülkesinde başlarına gelen akibetinin kendisinin de kaçınılmaz akibeti olduğunu bilse bile, en azından çekitirmenin çaresiz çarpışları içerisinde. Bu nedenledir ki, diğer bir çok ülke pratiğinde mücadelenin çok sonraki aşamalarında gündeme gelen uygulamalar Kürdistan'da en erkenden devreye sokulmakta, savaş bizzat NATO ve CIA'nın yönlendiriciliğindeki Özel Harp Dairesi tarafından yürütülmektedir. Türkiye zeminini, günümüzde, sadece Türk egemen sınıflarının değil, dünya gericiğinin de yaşam sınırlarını zorladığı bir alandır. Halkımız bu zeminde tüm dünya gericiğiyle boğuşmakta ve kendi kurtuluşuyla birlikte insanlığın da kurtuluşu mücademesine muhteşem katkı-

ları olacak bir savaş vermektedir. Ülke ve mücadede gerçekliğimiz, karşısında savaştığımız güçler tarafından günlük ve anlık olarak incelelenmekte, düşman güçleri bütün varlıklarıyla mücadememiz boğmanın yöntemleri üzerinde kafa yor maktadırlar. Bunun için özel ekipler oluşturmakta ve savaş, siyasal-ekonomik-askeri ve kültürel tüm alanlarda bu incelemelerin sonuçlarına göre biçim alıp geliştirilmektedir... HRK birliklerinin düşmandan ele geçirdikleri belgeler arasında bu yönlü faaliyetlerin sayısız kanıtı bulunmaktadır. Bunlardan birisi de, "Hizmete Özel" olarak "İC GÜVENLİK HAREKAT KONSEPTİ" başlığı altında hazırlanmış ordu içinde eğitimin malzemesi olarak kullanılan kitaptır. Bu kitabın yukarıdaki konuyla ilgili bölümlerinden paragraflar aktarmak, gelinen aşamada düşmanın ve mücadelenin durumunu daha iyi görmek açısından yararlı olacaktır.

Kitabın 9. sayfasında "NASIL BİR YÖNTEM UYGULAMALIYIZ" başlığı altında şu görüşlere yer verilmiş:

"a. Şer güçler amaçlarına ulaşmada ilk hedef olarak halkı elde etmeye çalışır. Halkı yanlarına çekmeyen, onun desteğini alamayan bir faaliyetin başarisından bahsedilemez. Bu destek sağlanmadığı takdirde mücadede girmemesi ve mücadeden vazgeçilmesi gerekliliği bütün uygulayıcı ve teorisyenler tarafından tavsiye edilen bir görüştür. Bu görüşün sahipleri; halkı su, şer güçleri de halk kabul ettiklerinden bunlarla mücadele edecekleri mücadele yöntemini tesbitte dikkatli olmaları gerekir. Tavsiye edilecek yöntem;

- (1) Balığın olta veya ağıla yakalanması
 - (2) Yakalanamadığı takdirde suyun vasfını değiştirilmesi
 - (3) Veya balıkla suyun ayrılmasıdır.
- b. Halkın güvenlik kuvvetlerinin yanına çekilmesi diyebileceğimiz, suyun vasfını değiştirilmesi, iç kalkınma faaliyetleriyle

mümkündür ve bu faaliyetler devamlık ister.

Balığın olta veya ağıla yakalanması ise askeri usullerle yapılabilecek, teknik bir meseledir. Ve öncelikle balığın bulunmasını gerektirir.

Halka zarar vermeden şer güçlerin halktan ayrılması ve imhası, zor olmasına rağmen en emin ve sağlıklı bir hal şeklindedir. Bu yöntem; iç kalkınma faaliyetleriyle desteklenip güçlendirilen halkın şer güçler tarafından bir daha kandırılmasını önlerken, güvenlik kuvvetlerinin de halkı yakından tanımlamasına imkan verir.

İster yeraltı teşkilatı isterse gerilla olsun bunların da insan olduğu ve güvenlik kuvvetlerine nazaran iskan, silah, teçhizat gücü ne olduğundan fazla, ne de olduğundan daha az değerlendirilmeli, kuvvetli ve zayıf tarafları tarafsızlıkla tespit edilmelidir.

Bölücü çete mensuplarının varlıklarını sürdürmelerinin halka bağlı olduğu bilimleri ve bunların istihbarat İKK, işe, ibate, silah ve mühimmat ikameli destek için er geç halkla temas etme, ilgisiz kurma mecburiyetine düşeceği akıldan çıkarılmamalıdır.

Şer güçlerin haberleşmek için kurmak zorunda kaldıkları sistem ise hem karşık hem de insandan yararlanmayı gerektirir. Bu sebeple haberleşme kanallarının aranıp bulunması öncelik kazanır. Bu açılarda ve bilgilerden çıkan sonuç, şer güçleri halktan ayırıp tecrit etme işleminin mücadede ilk adım olduğudur. Tecrit işlemi silah ve cephaneye kontrolü, gıdaların vesikaya bağlanması, her türlü toplantı yasağı, yol kapama ve devriye hizmeti, soaka çıkma yasağı, kritik maddelerin kontrolü, arama ve yakalama, sansür, kimlik taşıma mükellefiyeti, yer değiştirmelerin izne bağlanması ve gerektirdiklerini halkın başka yerlere nakli gibi idari tedbirlerle yürütülürken pusı ihdası, keşif kolları çıkarılması, akların düzenlenmesi ve yasa-

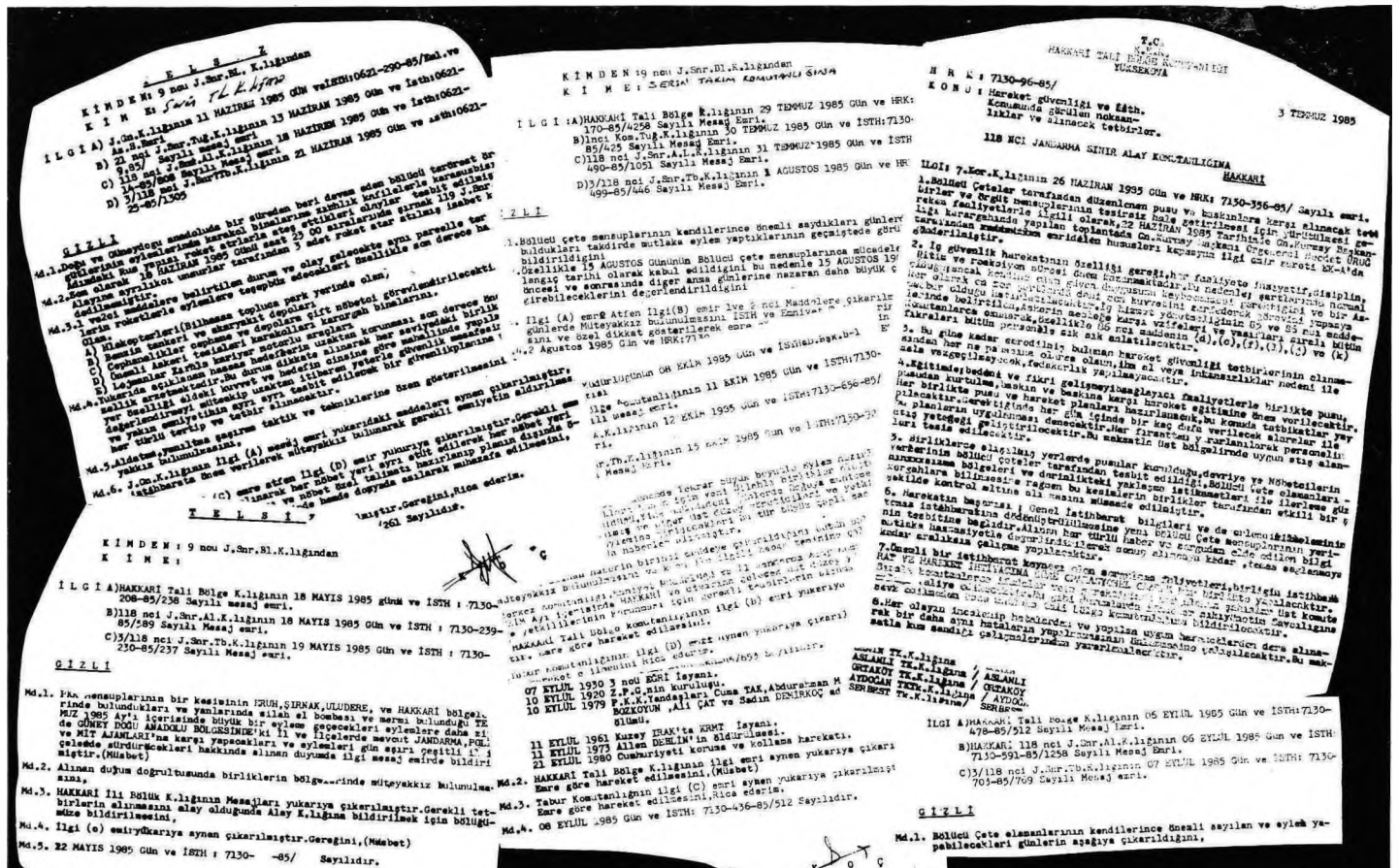
bölgeler kurulması gibi taktik tedbirler pekleştirilir.

Tecrit uygulanırken elbette halk sıkıntıya düşecektir. Ancak halkın tepkisini şu güçlere çekmek için, bu rahatsızlık ve sıkıntılara şer güçlerin sebep olduğu hususu devamlı şekilde propaganda edilmelidir. Şer güçleri, ne kadar sabırlı olurlarsa olsunlar belirli bir dayanma gücüne sahiptirler. Tecritin etkisi ve süresi arttıkça mecburen halkla temas geçmek isteyecekler ve yerlerinden çıkacaklardır. Bu teşebbüslerin farkedilmesiyle güvenlik güçlerinin atak istihbaratı işlemeye başlayacak ve kendilerinin bulunup yok edilmeleri basit bir işleme dönüşecektir."

Hemen burada, tasfiye sol ve reformist-milliyetçilerin PKK'ye yönelik suçlamalarını hatırlatalım. PKK'nin devrimci-ulusal kurtuluş karakterini, öncülüğünü, PKK'nin halk demek olduğunu acaba hala inkar etme ve çarpıtma utamazlığı sürdürme cüretini gösterebilirler mi? Düşman, halkımızı öncüsünde böylesine alçakça yöntemlerle koparmaya çalışırken, ama aynı zamanda da önünde durulamaz bu birleşik muhteşem güc karşısında duyduğu korkuyu hiçbir örtü altına gizleyemeyen, tasfiyecil ve küçük-burjuva reformistleri böylesine bariz gerçekler karşısında hala kendilerini gizleyebilecekleri umudunu sürdürüyorlar mı?

Sömürgeci-faşist Türk devletinin kamuoyuna çaldığı müzikle, içte söyledikleri türkü güldürdüğü gibi birbirine hiç uymuyor. Sömürgeci-faşist düşman kendi içinde çaresizliğin, tükenmişliğin ağıdını yakıyor, kaplıdığını ölmü histerisiyle siyasi, askeri, teknik vb. tüm kadrolarını suçluyor, halka düşmanlık duygularıyla saldırıp imha etmekten başka yolun olmadığını sadistic haykırıyor, kısaca sefil çirpıncılar içerisinde, doğan her yeni güne korkuyla bakıyor.

DEVAM EDECEK

PKK Genel Sekreteri ABDULLAH ÖCALAN Yoldaşın Newroz Dolayısıyla Bir Kadro Eğitim Devresinde Yaptığı Konuşma

“...BUGÜN ERNK BAYRAĞININ RESMEN İLAN EDİLiŞİNİN ÜZERİNDEN GEÇEN, SİYASİ ANLAMDA KÜRDİSTAN TARİHİNİN EN ZOR BİR YILINI, AZ BİR KAYIPLA AMA GÜÇLÜ BİR ATILIM YARATARAK GERİDE BIRAKIYORUZ...”

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Yeni-Sömürgeciliğin Çıkması, Diktatörlerin Yer Değişikliği ve Emperyalist Sistemin Çözumsuzluğu

Biz, bu çelişkiyi mücadelelemez lehine asgari bir örgütlenme ve asgari bir eylemle çözümleyebileceğimize; buradan hareketle tam bir inanç duymaktayız. Bu konuyu biraz daha somutlaştırmadan, emperyalizmin içine girdiği son yönelimleri izah etmekte yarar var.

Diktatörlüklerle yönetilen Filipin ve Haiti'de meydana gelen son gelişmeler, bu konuda dikkate alınması gereken olaylardır. Bilindiği gibi, her iki ülkede de süreleri 30 yıla varan diktatörlükler hakimdi. Daha öncesinde de Küba'da, Nikaragua'da benzeri diktatörlükler egemendi. Batista ve Somoza benzerlerinden hiç de geri kalmıyorlardı.

Küba'da diktatörlük altında yaşananlar neydi? Çürümüş ve tükenen Batista diktatörlüğüne karşı, Castro önderliğinde, sayısı 12'yi geçmeyen bir grubun yürüttüğü mücadele ve bunun zaferi gerçekleşti. Castro, başlangıçta küçük-burjuva kökenli bir avuç özgürlükçü genci eğitip (ki bu bizim gördüğümüz eğitimin çok gerisindeydi), bunlarla devrimi yükseltmek için Küba'ya döner. Sayıları 85 civarında olan bu gruptan ancak 12'si Granada gemisinden Sierra Maestra dağlarına ulaşabilir. Fakat, dağları tanımadıkları gibi, halkla ilişkileri de yoktur. Buna rağmen, karşılarındaki rejim o derece çürümüş ve tükenme içerisindeydi ki, devrimci bir muhalefet olarak çıkışları, kitlelerin büyük desteğini alır. Bu koşullarda Batista diktatörlüğünü yenilgiye uğratarak zafer kazanırlar. Burada görülmesi gereken bir gerçek daha var: Bu bir avuç gencin, yürüttüğü mücadeleye, Batista rejiminin şiddet temelinde yıkılmasına karşı çıkan, kendisini sözde “komünist, sosyalist” olarak adlandıran partinin dayattığı oportünizm ve bunun çözüm olmaması gerçeği. Yani, ne rejimin kendisi ve ne de oportünist parti çözüme gidebilir. Ama bir avuç gencin dayattığı devrimci mücadele sonuca gider ve Batista diktatörlüğü yıkılır. Amerika'nın bağrında ortaya çıkan bu gelişmeler gerçekten güçlüdür. Bu nedenledir ki, ABD buna tahammül edemez; komplo ve saldırılar düzenler. Ancak, CIA'nın geliştirdiği bir yığın oyuna, saldırıya ve en son Domuzlar Körfezi çıkarmasına kadar, tüm saldırılar boşa çıkar. Yine, bugün de Küba sosyalist gelişme yolunda en güçlü ülkelerden biri durumundadır.

Somoza'nın Nikaragua'da yaşadığı durum da benzer bir nitelik arzettiğindedir. Sandinistler de başlangıçta, ciddi bir eğitimin geçmemiş ve sınırlı sayıda bir topluluğa sahipti. Örgütlenme ve savaş konusunda fazla uzmanlaşmamış olmalarına rağmen, ateşli bir yurttensever özü olan bir hareket geliştirdiler. İlk eylemleri başarıya ulaşmasında, üzerinden yıllar da geçse, Somoza'yı devirmeyi başardılar. Diktatörlüklerin halk savaşı sonucu yıkılmaları konusundaki örneklerini arttırabiliriz. Vietnam'da güç-

lü bir halk savaşı sonucu Diem diktatörlüğünün yıkıldığı bilinmektedir. Yine, Angola, Mozambik ve diğer örnekler, buna açık bir kanıt oluşturmaz. En son yaşadığımız İran gerçeği, bu konuda bir diğer örnek oluşturmaz. Şah'la karşı, şii mezhebinden olan din adamlarının geliştirdiği bir hareket yaşanır. Evet, bunlar din adamı olarak ortaya çıkarlar; ama din gıyisi altında bir milli mücadele yürütürler. Bu mücadelelerinde Fars burjuvazisinin ve diğer uluslardan belli bir kesimin çıkarlarını kendilerinde somutlaştırmazlar. Halk hareketinin yeterince köklemediği bir ülkede ve aynı zamanda Amerika'ya bağlı diktatörlerin en gaddarı olan Şah'a karşı ustaca bir mücadele yürütürler. Bu mücadelede şii mezhebini çok iyi kullanırlar. Bilindiği gibi, İran'a şii, islamiyet karşıtıydı. Yenilgiden sonra girmiştir. İran İmparatorluğunu yenilgiye uğratan Emveler'in dinini olduğu gibi kabul etmezler. Ali taraftarlığına yönelerek, islam dininin kendi çıkarlarına göre yorumlanmış bir kabulüne yanaşırlar. Bu nedenle, şii'lik aynı zamanda İran milliyetçiliğinin elinde bir direnme biçimi olarak benimsenir. Diğer bir deyişle, islam'lık görüntüsü altında geliştirilen bir milliyetçiliktir. Bu milliyetçilik, bugün Irak'a karşı, Kürdistan'da çok yakından ilgilendiren bir savaş yürütüyor.

Tüm bu rejimlerdeki gelişmeler, ABD emperyalizmi başta olmak üzere, bir bütün olarak, emperyalist sisteme beklenmedik darbeler indirdi. Bu örneklerden ders çıkararak ABD emperyalizmi, bugün taktiklerini yenileyerek tedbirler geliştirmektedir.

Türkiye'de de ilk alternatif olarak bu rejim başa geçirildi. Mademki emperyalistler elbirliğiyle Türkiye ve Kürdistan halklarının başına bu rejimi musallat ettiler; o halde, bu güçler yine elbirliğiyle ve bu tarihi dersler ışığında zamanında rejimi sindirmeyi başaracaklardır. Son olarak Filipinler, Haiti diktatörlüklerinin başına getirilenler, bu yaklaşımı güçlendirmektedir.

Askeri veya sivil olsun, diktatörlüğe yürütülen rejimlerin belli özellikleri vardır. Başlangıçta, yoğun bir baskı, katliam, işkence ve idam uygulamaları. Amaçlarını üç senede başaramadılar mı, kendilerine beş seneye, on seneye ve hatta daha fazla yıla kadar ömür tanıdır. Yine de başarılı olmadıkları takdirde rejim ıskartaya çıkarılır. Eğer çıkarılmazsa, Somoza, Batista, Diem vb. örneklerin yaşanması işten bile değildir. O zaman ne yapılması gerekiyor? Duvalier ve Marcos örneklerinde görüldüğü gibi, yıpranan diktatörlerin yeri Aquinolarla doldurulacak. İşte, Reagan'ın en son dayattığı politika budur. 1980'li yılların başında ilk iktidara geldiği dönemde, askeri rejimlere bel bağlayarak işbaşına getiren Reagan, ikinci başkanlık döneminde, bu rejimlerin tehlikeye girdiği alanlarda sivil demokrasi görüldüğü, Aquino'nunkine benzeri hareketler geliştirmektedir. Duvalier'in geniş kitle gösterileri sonucu yönetimden uzaklaştırılması; yine Marcos'un Filipinler'den ayrılmak zorunda bırakılması; tüm bunlar Reagan yönetiminin bir işbirlikçisinin yerini yeni bir tanesi ile değiştirme hareketinden başka bir şey değildir. Bu örneklerden de açıkça görüldüğü

Askeri veya sivil olsun, diktatörlüğe yürütülen rejimlerin belli özellikleri vardır. Başlangıçta, yoğun bir baskı, katliam, işkence ve idam uygulamaları. Amaçlarını üç senede başaramadılar mı, kendilerine beş seneye, on seneye ve hatta daha fazla yıla kadar ömür tanıdır.

Yine de başarılı olmadıkları takdirde rejim ıskartaya çıkarılır. Eğer çıkarılmazsa, Somoza, Batista, Diem vb. örneklerin yaşanması işten bile değildir.

gibi, Marcos'u çeken ve yerine Aquino'yu getiren de bizzat Reagan yönetiminin kendisidir.

Bu örneklerden önemli bir ders çıkarmak mümkündür. Anlaşıldığı gibi, emperyalist sistem bugün iki türlü yönetim modelini geliştiriyor. Yani, “ben sadece askeri-faşist yönetimlere dayanırım”, demiyor. Aynı zamanda sivil görünümünü yönetimleri de geliştiriyor. Ve bunları devrimcilerin insiyatifine bırakmak istemiyor. Sivil ve özgürlükçü görünümü altındaki muhalefet, burjuva anlamda da olsa, orta sınıfların yürüttüğü bir muhalefettir. Bu muhalefeti, devrimcilerin insiyatifine bırakmıyor. Muhalefet, marksist-leninistlerin egemenliğine girdiğinde rejim için nasıl bir tehlike arzettiğini çok iyi bildiğinden, direkt kendi insiyatifinde geliştirmeye çalışıyor. “Küba'yı, Nikaragua'yı, Vietnam'ı, Angola'yı vb. alanları kaybettim, hiç olmazsa bundan sonrakileri kaybetmeyeyim” mantığı ile hareket ediyor. Bu temelde “El Salvador'da amaçlarımızı başardım” diyor. El Salvador'da başarılan neydi? Ölümlü Mangalarından sorumlu faşist generalleri biraz dizginledi ve sivil Duarte'yi işbaşına getirdi. Bir burjuva muhalefet vardı, bunu Duarte etrafında örgütlenerek, gerillaları önemli bir destekten yoksun bıraktı. Böylesi bir durum ortaya çıkmasında rol oynayan diğer bir gelişmeden de bahsetmek gerekiyor. Burada da sözde bir komünist partisi vardır. Kendilerini sosyalizmin o Kabe'sine bağlı sayan bu grup, “barış içinde bir arada yaşama” politikasının sağcı yorumu ile gerilla hareketinin geliştirmesinde önemli bir rol oynamışlardır. Sosyalizm güçlerinin o bilinen ve eleştirildiğimiz bu politikalarının bu alanda uygulanmasının ortaya çıkardığı bir sonuçtur. Bu da aynı zamanda, “Amerika'nın bağrında devrimci gelişmeler doğarsa bunları daha ileri götürmek gerek, çünkü bu hareketler ilerlese barış dengesi bozulabilir, tehlikeli gelişmeler ortaya çıkarabilir” mantığıyla hareket etmektedirler. Reagan yönetimi bu zaafı yakalamış ve habire tehdit ediyor; “bu alandaki devrimci gelişmelerden elinizi çekeceksiniz” diyor. Tüm sosyalizm güçlerine bunu dayat-

yor. Bunlar da biraz da olsa ellerini çekiyorlar. Bu ortamda zayıflayan gerilla hareketi de iktidara yürüyemiyor. Emperyalizmin tehdit ve şantajlarına karşı dostlarından da yeterince desteklenemiyor. Göremediğinde, mevcut durum yaşanmaktadır. Sovyetler'in o alanda gücü olmadığı söylenemez. Burada tamamıyla iş yapan Reagan'ın tehditleridir. Biliyoruz, Küba'yı kuşatarak etkisiz kilmaya çalıştı. Gerillaların desteksiz bırakıldığını görüyoruz. Yine, bugün birçok ülkede benzer durumlar yaşanmaktadır.

Bizim durumumuz da buna açık bir örnek oluşturmaktadır. Türkiye'nin tehdit ve şantajları karşısında adım atamıyoruz. Bulgaristan'ın vb'lerinin yaşadığı durum buna örnektir. Yine, bugün faşist rejim Suriye üzerinde alabildiğine tehditlere girişiyor. Halbuki, Suriye'nin tehdit edilmesi, aynı zamanda Sovyetler Birliği'nin de tehdit edilmesidir. Bu tür yöntemlerle gerilla mücadelesini desteksiz bırakmak istiyorlar.

Emperyalizm geçmişinden ders çıkarmıştır ve bugün birçok yöntemi alabildiğine kullanmaktadır. Askeri-faşist rejimi kullanıyor, bu yıprandı mı, bu kez yerine liberal bir yönetimi geçiriyor. IMF reçeteleri, baskılar, işkenceler ve katliamlarla yürüttüğü rejimler artık işlemiyor mu, hemen neye ihtiyaç varsa onu yerine geçiriyor. Biraz liberalleşme mi gerekiyor; o ülkeyi tümünden elden çıkarmamak için, kitlelerin büyük öfkelerini toplayan yönetime karşı güdümlü bir muhalefet geliştiriyor.

Bunun en son ve ilginç örneklerinden birini Filipinler oluşturuyor. Kitlelerin Marcos rejimine karşı artan bir kını vardı. Aynı zamanda NPA (Yeni Halk Ordusu) gerillalarının yürüttüğü mücadele ve bunun muhalefeti kendi etrafında hareketi geçirme durumu da görünmekteydi. İşte bu noktada Reagan yönetiminin çözümü de gündeme girmişti. Reagan ne yaptı? Aquino'yu ortaya çıkardı. Buna bir de trajik bir olay (kocasının öldürülmesi) da ekleyerek, sonucu lehine çevirdi. Bu noktada belirtilmesi gereken diğer bir şey varsa o da emperyalizmin özellikle hata yapmaktan özenle kaçındığı gerçeğidir.

Aquino'nun Filipinler'e gönderilmesi, ardından gelişen olaylar ve Marcos'un gidişi, Reagan yönetiminin iyi bir senaryo hazırladığını gösteriyor. Yoksa, 30 yıla yakın bir diktatörlük tecrübesi olan ve azgın bir yönetim sergileyen Marcos'a karşı tecrübesiz Aquino bu kadar büyük bir güç haline nasıl gelebi-

liyor? Muhalefet her ne kadar görünürde Aquino'ya da, esasta Amerika olduğu apaçık ortadadır. Çürümüş ve artık iyice yıpranmış olan Marcos yönetiminin taze bir kanla değiştirilmesi gerekmektedir. Daha bir gün öncesine kadar, Marcos'la aynı rejimde söz sahibi olan Genel Kurmay Başkan yardımcısı ile Savunma Bakanı da isyan ediyor. Dünyün katliamcılar, faşistleri birden özgürlük kahramanları olarak ortaya çıkarıyor. Bugün de yine orduyu bunlar yönetiyor ve ülkede gerilla mücadelesini geliştiren NPA'ya karşı ezme hareketini geliştiriyorlar. İşte böylesi bir yönetimin başına Aquino Cumhurbaşkanı olarak getirildi.

Benzer bir gelişmeye, değişik bazı yönleri olsa da, Haiti'de rastlamaktayız. 30 yıldır Haiti'de bir diktatörlük kurucu Duvalier ailesinin Baby Doc'u da iyice yıprandıktan ve artık işlerini göremez bir duruma geldiğinden, ABD tarafından gözden çıkarıldı. Duvalier'in yerine sivil bir konsey kurularak, böylece öfkeli kitlelerin kını geçici de olsa durduruldu. Reagan yönetimi yıpranan ve çürüyen bir rejimi liberal bir hükümetle değiştirme gücünü bir kez daha göstererek, bir başka mevzisini de korumayı başardı.

Reagan'ın başını çektiği ABD emperyalizmi sadece bunlarla da yetinmemekte, sosyalizmin etkisinde bulunan alanlara da müdahale etmektedir. Angola'ya karşı UNITA'yı dayatıyor. Nikaragua'da Kontroları destekliyor. Daha birçok alanda, benzer karşı-devrimci

güçleri aşıktan geliştiriyor ve mevcut yönetimleri devrime de bir sıçrama tahtası olarak kullanıyor. Emperyalizm bir yandan burjuva kliği demokratik-özgürlükçü bir görünüm altında dayatırken, diğer yandan Kontra benzeri hareketler geliştirerek, kaybettiği mevzileri yeniden ele geçirmeye çalışıyor. ABD Savunma Bakanlığı “terörizm” olarak adlandırdığı ulusal kurtuluş hareketleriyle mücadele konusunda yayımladığı son raporunda, “Bu hareketlere daha fazla sızmaların gerçekleştirilmesinden” bahsediyor. Bu ne anlama gelmekte ve hangi ülkede nasıl gerçekleştirilmektedir? Bunun en açık örneğini Türkiye ve Kürdistan'da da gerçekleştirmektedirler. Paul Henze'nin önerileri doğrultusunda geliştirilen, “Hamidiye Alayları” dediğimiz köy korucuları benzerlerinden farkıdır. Nikaragua'da Kontroller, Salvador'da Ölümlü Mangalar, Arjantin'de, Şili'de yine Filipinler'de değişik adlarla da olsa benzerleri örgütlenmişlerdir. Bu da

Amerikan siyasetinin ayrılmaz bir parçasıdır. Bir yandan gerillayı bunlarla uğraştırırken, diğer yandan da liberal-sivil oluşumları geliştiriyorlar.

ABD, Nikaragua üzerinde Kont-raller eliyle yeni saldırılar geliştirmektedir. Bunun yanı sıra kiliseleri devreye sokmaktadır. Nitekim Filipinler'de ve Nikaragua'da amaçlarına ulaşmada kiliselerin bu konumundan önemli oranda yararlanabildi, ABD emperyalizminin sos-

Emperyalist sistem nasıl geriletililebilir? Bu ancak direnişin yükseltilmesi ile mümkündür. Gönül isterdi ki, söz konusu güçler, bu politikalarında vazgeçerek, direniş temelinde sadece bir Nikaragua değil, iki-üç Nikaragua yaratabilsinler. Ancak, bu temelde emperyalizmin saldırganlığının önüne geçilebilir.

yazlının etkinliği altındaki ülkelere dayattığı işte bunlardır. Bir yandan zorla alabildiğine kullanırken, diğer yandan ise, sahte özgürlükçü hareketler geliştirerek, sonuca gitmek istemektedir. Bugün bu oyunu en açık bir biçimde Nikaragua üzerinde oynamaktadır. Görülen diğer bir gerçek ise, ABD'nin önmündeki aylar içinde Nikaragua üzerindeki saldırılarını arttıracığıdır. Bunun karşısında devrim güçlerinin ne yapması gerekir? Latin Amerika halklarının mücadelesine destek kesilir ve Küba da bunu kabul ederse; yine Nikaragua bu saldırıları uzaşma ile gidermeye ve Kont-rallerle anlaşılmaya çalışırsa, Salvador gerillalarına, Peru gerillalarına destek kesilirse, kazanılan mevzilerin kaybedilmesi isten bile değildir. Emperyalizmin en azgın temsilcisi, uşakların sirtını sıvazlayarak, "tamam iyi yoldasınız" demek ve saldırganlığını daha da arttırmaktadır. Örneğin, Kontralar 100 milyon dolar yardım mı veriyor, buna bir kaç 100 milyon dolar daha eklemeye yoluna gidiyor. Buradan ulaşmak istedikleri sonuç nedir? Nikaragua'nın düşürülmesi ve yeniden ABD egemenliği altına sokulması. Eger devrim güçleri yeterli tedbir geliştirmezlerse bir kaç mevinin kaybedilmesi tehlikesi gündeme gelecektir.

Emperyalist sistem nasıl geriletililebilir? Bu ancak direnişin yükseltilmesi ile mümkündür. Gönül isterdi ki, söz konusu güçler, bu politikalarında vazgeçerek, direniş temelinde sadece bir Nikaragua değil, iki-üç Nikaragua yaratabilsinler. Ancak, bu temelde emperyalizmin saldırganlığını önüne geçilebilir. Mevcut rejimlerde bir çıkış yolu budur. Diğer bir çıkış yolu ise, ABD emperyalizminin dayattığı Filipin türü demokrasidir. Reagan'ın deyimiyle Filipin türü özgürlük de diyebiliriz buna. Reagan ve emperyalizm bu çıkış yolundan oldukça memnun görünmektedir. Emperyalizm bir yandan Marcos'u özel uçak ve milyarları ile birlikte dışarı çıkarırken, diğer yandan özgürlük hareketi adıyla Aquino'yı ıcat etti. Hatta Aquino ile Komünist Partisi'ni görüştürüyor, uzlaştırmaya çalışıyor ve devrimden vazgeçmek temelinde FKP'ye özgürlük tanımak istiyor. Görüldüğü gibi, emperyalizmin karargahları elele vererek, halkların bağımsızlığı ve özgürlük mücadelesini engellemek için yöntem üzerine yöntem geliştiriyor. Bir tutmadı mı, onun yerine hemen bir başkasını geçirtiliyorlar. Bunu, Haiti, Filipin, Angola, Nikaragua, Filistin, G. Afrika için düşünüyorlar; Türkiye ve Kürdistan için de düşünmemeleri imkansızdır.

Yine, burada G. Afrika'ya bugün dayatılmak istenen şeylerin ne olduğunu incelemek yarar var. Bilindiği gibi, G. Afrika rejimi, ırkçı-faşist ve baskıcı bir yönetim olarak, yumsatılmaya çalışılıyor. Bir yandan ırkçı yasalar hala yürürlükteyken, diğer yandan reformlar geliştiriliyor. Amerika ve Avrupa elbirliğiyle burada sahte solcu bir muhalefet geliştirmeye uğraşıyorlar. Bu nedenle rahip Desmond Tutu'ya Nobel Ödülü veriyorlar. Avrupa bunu destekliyor, Amerika Kongresi'nden de destek bulan bu çözüm, böylece uygulanmak isteniyor.

Bu konuda ele alınması gereken diğer bir gelişme ise, Filistinlilerin durumudur. Arafat'ın içine girdiği uzaşmacılık ve sonuçlarına daha yakından bakmak gerekiyor. Arafat, 3-4 yıldan beridir hep aynı şeyleri tekrar ederek "Amerika bizi tanısın" demektedir. Fakat, bugün gelinen nokta nedir? 1975'ten itibaren Arafat'ın içine girdiği uzaşma siyaseti, bugün basının da yazdığı gibi, trajik bir sonla bitmiştir. Arafat uzaşmacılığı biterken, aynı zamanda Filistin direniş hareketi de tanınmaz bir duruma gelmiştir. Arafat'a, "devrimci gelişmeyi tasfiye edin, çözüm kapıdadır" denmekteydi. Ne yazık ki, bunu uygulamadılar. Filistinli tüm liderlerin neredeyse hepsi bu durumu kabul etmiş durumdadırlar. Dün diplomasi yaptırarak, mektepler kurdurup, BM'de temsilcilikler açtılar. FKÖ temsilcilerinden birini, Ankara'ya da gönderdiler. Bunlara "PKK'ye desteği kesin" dediler ve onlar da kestiler. "Suriye'ye, Libya'ya vb'ne saldır, devrimci eylemlerden vazgeç karşılığında gel sana temsilcilikler, para var" dediler. Tüm bunlar adım adım, üstün diplomasi adına yürütüldü. Peki sonuç ne oldu? Trajik biçimde tüm bu anlaşmalar sona erdi. Aslında burada trajik biçimde sona eren, dökülen bunca kan, çekilen acılar ve işkenceler üzerinde uzaşıcı bir elittin, çok tüccarca bir mantıkla, çıkarlar karşısında kendilerini emperyalizme satmaları ve bir halkın hayatı meselesinin tarihi olarak çok zor duruma düşürülmesidir. Bu Reagan'ın planıydı. Reagan'ın son yıllarda geliştirmek istediği "Orta-doğu barış planı" çerçevesinde bu hızlandırılarak, Filistin hareketinde tasfiyecilik önemli oranda gelişti.

ABD emperyalizminin içine girdiği bu yönelimler, aynı zamanda politikasını çıkarmazı da göstermektedir. Yeni-sömürgecilik sistemi artık tümünden işlemez duruma gelmiştir. Bu noktada emperyalist sistem bir çıkmazı yaşamaktadır. Filipinler'de, Haiti'de yaşanan son örnekler bunu açıkça ortaya koymaktadır. Aslında çöken bu diktatörlerin kendisi değildir, sistem bir bütün olarak çöküşü yaşamaktadır. Her ne kadar Marcoslar, Duvalierler yer değiştiriyorsa da, bu özünde sistemin artık kendisini yürütememesidir. Burada yeni olan, yeni-sömürgeçilerde, emperyalizmin yönetimi tümünden ele almasıdır. Bilindiği gibi, sözde de olsa yeni-sömürgeçler siyasal bağımsızlıklarına sahip olduklarıdır. Fakat, günümüzde bu tür ümleri kaldırılmış ve emperyalistler, herşey müdahale eder duruma gelmişlerdir. Görüldüğü gibi, bugün bula getirdiği yeni-sömürgeçiliğin işlemezliğine de açık bir kanıttır. Buradan çıkarılması gereken sonuç, emperyalist sistemin çözümsüzlüğünün daha derinleştiği ve bir bütün olarak bunalımı atlama bir çıkış yolu bulamadığıdır.

12 Eylül Rejiminin Çözümsüzlüğü ve Yeni Alternatif Arayışları

Bu genel değerlendirmeler ışığında şimdi de Türkiye'nin durumunu ele alalım.

Türkiye'nin Ortadoğu'nun stratejik bir bölgesinde, Sovyetler Birliği ile sınır, yine Avrupa ve Asya arasında bir köprü olması, İslamla Batı arasında bir aracı rolü oynaması gibi önemli özelliklerindedir. Ayrıca, emperyalizm için son derece vazgeçilmez bir ülke olduğu gerçeği kendisini ortaya koymaktadır. Böylesi bir ülkeyi elden çıkarmamak için emperyalizm ve özellikle de Reagan yönetimi her yolu deneyecektir. Bir başka ülke için yaptıkları kat kat fazlasını burada deneyecek ve uygulayacaktır. Bu konuda tüm emperyalistler elbirliği ile çalışıyorlar. Türkiye'de de askeri rejim yerine sivil bir yönetim getirilmek isteniyor.

Türkiye örneğinde trajik bir durum daha ortaya çıkıyor. Türk egemen politik sistemi öyle bir sistemdir ki, alternatif üretmeye imkan vermiyor. Atatürk döneminde bu yana geliştirilen, alternatifleri yok eden bir sistemden bahsedilmektedir. Serbest Fırka'nın kuruluş hikayesi bilinmektedir. 1930 yıllarında rejim bir bunalıma girer ve zorlanır. İşte bu ortamda muhtemel bir muhalefetin gelişme ihtimaline karşı, daha kıpırdanmalar ortaya çıkmadan, Serbest Fırka kurulur. Şekillenmek istenen muhalefeti potasında eriten Serbest Fırka hareketi, işlevini tamamladıktan sonra, daha önceden de sahte bir Komünist Partisi örgütlenir. M. Kemal, sahte TKP'yi uluslararası platformlara dayatır. Böylece sosyalizme sahip çıkma kisvesi altında, gelececek olan bir sosyalist muhalefetin de önünü tıkamak ister. Hatta, Bolşevizme (ama milliyetçi temelde) bile sahip çıkacağı açıkça söyler. Nasılsa kontrolü altında olduğundan kendisi için ciddi bir tehlike oluşturmayaacaktır. Mustafa Suphilerin katledilmesinden sonra, sahtesi ile gerçeği birbirine karıştırarak, bugünün TKP'si olarak karşımıza çıkıyor. O günden bu yana ortaya çıkan TKP'nin kemalist bir TKP olduğu ve bugün de bu konumunu devam ettirdiği açıktır. Bu dönemde kadim TKP'nin yaptığı tek şey vardır: O da solun tasfiyesini geliştirmek ve onu kemalist burjuvazinin kuşruğuna takmak.

Bunları, Türk egemen sisteminin özelliğinin kavranması için belirttik. Ancak bu, sadece bir TC veya kemalist dönem için söz konusu değildir. Bir bütün olarak Türk egemenliğinin tarihi bu biçimdedir. Bütün dönemler için şu geçerlidir: Her yönetim aynı zamanda kendi alternatifini de yok eder. Örneğin rejimin yıkılması karşısında, yerine bir başkasının veya bir alternatifin geçmesini belirginler. Yer değiştirme anlamında bir sultanın gitmesi ve yerine bir başkasının getirilmesi şeklindeki bir değişiklikli görüyoruz. Fakat bu, diğer ülkelerde görüldüğü gibi bir alternatif olarak şekillenmemektedir. Olan tek şey, yöneticiler arasında bir değişiklikli. Düzene muhalif bir hareketin üretilmesi ve geliştirilmesi anlamında bir alternatif olamama durumundan bahsediyoruz. Bu Türkiye'nin politik yapısının bir sonucu olmasının yanı sıra, aynı zamanda Türk egemen klğinin de önemli bir yasadır. Avrupa'da ve diğer ülkelerde durum böyle değildir. Buralarda mevcut düzene alternatifler çıkabilir. Çünkü, bu ülkelerde burjuva demokrasisinin var-

lığı bunlara imkan tanıyor; Hristiyan Demokratlar ile Sosyal-Demokratların birarada yaşamalarına ve rejimi sürdürmelerine yol açabiliyor. Fakat, Türkiye'de mevcut politikanın kendisi böyle bir şeye açık değildir.

Bu durum sistemi büyük bir çıkmazla da karşı karşıya getirmiştir. Alternatifleri yok ede ede ilerleyen rejim, bu çıkmazın ortaya çıkmasını da yine kendisi bu yöntemle sağlamıştır. Şimdi bir alternatif geliştirilmek isteniyor. Evet, gerçekten bir cenaze haline gelmiş olan 12 Eylül rejiminin gömülmesi gerekiyor. Ama, onun yerine kim tutacak, hangi alternatif Filipinler, Haiti örneği gibi başa geçirilecektir. 12 Eylül faşist rejiminin aşıldığı bir gerçek, ama yerine kimin geleceği sorunu çözümlenmemektedir. Özel bir konuşmasında "alternatifimiz yok" derken, bir gerçeği dile getirmekteydi. Kişi olarak bir Özal'dan bahsetmiyoruz; Evren-Özal politikası olarak, bir alternatifleri bulunmamaktadır. Özal, "biz aradık bu politikayı bulduk ve bu politikadan başka bir alternatif yoktur" demektedir. Bu anlamıyla Evren-Özal politikası, gerçekten TC'nin varabileceği en uç noktayı ifade etmektedir. Rejimin bundan daha ileri gitmesi mümkün değildir. Bundan dolayı Özal, bu kadar cesaretili konuşmakta ve alternatif getirilemeyeceğini söylemektedir.

Burada diğer bir gerçeği de iyi görmek gerekiyor. II. Cumhuriyet de diyebileceğimiz TC'nin bugünkü şekillenmesi olan 12 Eylül faşizmi, alternatiflere daha kapalı olan bir sistem durumundadır. 27 Mayıs Anayasası'nda sınırlı bir demokratik gelişmeye veya alternatif olanağı vardı. Bu süreç yaşandığından özelliklerini bugün daha iyi görmekteyiz. Fazla güvenilemeyecek bir durumda da olsa, bir sola açılma ve özgürleşme görülür ve liberal hareket gelişir. Bu dönemde Ecevit'in gelişmesini de ele almak gerekiyor. Gelişimi tamamen sosyal-demokratik güdümlü bir konumdadır. Bu, devlete alternatif bir demokratik gelişme değildir. Bu durum, solu da etkiler, sol da kendisini bu güdümden kurtaramaz. İhtilali sol da çıkış yaptırdı, fazla bir yol almadan ezilir. Bu durumda sol, bir türlü o güdümlü yapıyı aşamaz. Bir yandan MHP-Ülkücülerin terörü ile indirilen sol, diğer yandan Ecevit'in sosyal-demokrat demogolsi ile özünden boşaltılır. Bu ortamda solu adeta sudan çıkmış bir balık gibi, 12 Eylül'ün önüne serdiler. Böylesi bir ortamda, 12 Eylül faşizmi ile karşılaşan sol, tek bir mermiyi bile patlatmadan cuntaya teslim oldu.

Bu konuda bir Dev-Yol hareketinin gelişimi örnek olarak ele alınıp, incelenebilir. Dev-Yol'da ortaya çıkan durum nedir? Tüm merkezi tutuklandı ve bunlar içerde herhangi bir direniş de göstermediler. Şimdi çokça söylenildiği gibi, Dev-Yol içerde de direnmemeye yolunu seçti. Buna karşılık generallerle son derece kirli bir anlaşma gerçekleştirilmişlerdir. Bu açık olarak ilan edilmemesi de zımnın de olsa kabul görmüştür. Burada Jön-Türk geleneğinin yeniden ortaya çıkışı görüyoruz. Jön-Türk geleneğinin ne olduğu biliniyor. Ordu yönetime geldi mi ona boyun eğecekmiş! Zaten bunların da öyle devleti yıkmak gibi bir amacı yoktu. Çünkü, bu tarzda ortaya çıkış her zaman devleti savunma temelinde olmuştur. Solculuk biçimindeki çıkışların da öze bundan farklı bir yanı yoktur. TKP olayına baktığımızda bu gerçeği çok açık biçimde görmekteyiz. TKP vb'lerinde şekillenene düşünce nedir? "Devlet zor durumdadır, bir yıkımı yaşıyor, o zaman bu devleti kurtarmak için ne yapmalı?" İşte bir bütün olarak cevap aradıkları soru budur. Bunun için Moskovalara kadar

giderler. Hatta, başlangıçta ittifakçı olarak giden birçok kişi Sovyetler'den birer "komünist" olarak döner. Bunlar devlet güç durumdayken ona karşı savaşmazlar ve devleti nasıl koruyacaklarını düşünürler. Bu noktada bir teslimiyeti yaşırlar. İşte bugün Dev-Yol'un içine düştüğü durum da, tamı tamına budur.

Bunlar, bu teslimiyeti bize de dayattılar. Bize şunu söylüyorlardı: "Devlete karşı bir direniş geliştirmeyeceğiz, ama size karşı acımasızca direneceğiz." Bu söylediklerinin bugün hayata geçiriyorlar da. Bugün sayıları hiç de fazla olmayan bu çevreler, esas olarak güçlerini Türk sovenizminden almaktadırlar. Bu anlamıyla, bu sözde solcularımız, kemalist devletin birer savunucusu durumuna düşmüşlerdir. Bunları, alternatif arayışının solda da bırakmadığı, sol'un bugünkü konumuyla devletçi olduğu ve yeni bir rejimi dayatamayacağı gerçeğine işaret etmek için belirtiyoruz.

Böylesi bir ortamda, Reagan'ın marifetleri kendisini gösteriyor. Yıpranan ve artık aşılması olan 12 Eylül rejimine bir alternatif geliştirmeye çalışıyor. Cunta generallerine, "epey hizmet ettiniz, fakat işleviniz artık tamamlandı, onun için de yer değiştirmeniz gerekir" diyor. Burada emperyalizmin mantığı da kendisini ele veriyor. Değişikliği yararlı mı gördü, hemen işin

Bunlar, bu teslimiyeti bize de dayattılar.

Bize şunu söylüyorlardı: "Devlete karşı bir direniş geliştirmeyeceğiz, ama size karşı acımasızca direneceğiz." Bu söylediklerini bugün hayata geçiriyorlar da.

Bugün sayıları hiç de fazla olmayan bu çevreler, esas olarak güçlerini Türk sovenizminden almaktadırlar.

Bu anlamıyla, bu sözde solcularımız, kemalist devletin birer savunucusu durumuna düşmüşlerdir.

Bunları, alternatif arayışının sol'da da bırakmadığı, sol'un bugünkü konumuyla devletçi olduğu ve yeni bir rejimi dayatamayacağı gerçeğine işaret etmek için belirtiyoruz.

örgütlenilmesine girişiyor. Burada kendisini dayatan bir diğer sorun var: Evet, 12 Eylül'ün ve Evren'in aşıldığına hiç kimsenin itirazı bulunmamaktadır -zaten rejimin başı da kendilerinin gidiçi olduğunu, 89'a kadar başta kalacaklarını, Milli Güvenlik Konseyi'nin Cumhurbaşkanlığı Konseyine dönüştürüldüğünü ve yönetimi sivilere devrettiğini, istenirse gidebileceklerini söylemektedirler- fakat bunlar gittiğinde yerine kimlerin getirileceği sorunu kesinlik kazanmış değildir. O halde geriye, bu sorunun çözümü kalıyor. İşte bu noktada rejimin kendisi alternatifiz bir durumda bulunuyor. Örneğin Yeni Forum dergisi yaptığı bir değerlendirmede bu durumu daha değişik bir biçimde de olsa, şöyle belirtiyor. "İşte enflasyon durdurulsun, bütçe denkleşsin derken 'alternatif' bir yol izlenmesini isteyenlerin karşısına çıkacak kalabalık bir gündem maddesi. Bu gündem maddeleri içinde kalmadıkça, disiplinli bir şekilde ve objektif verilere dayanarak bu konuda yapıcı öneriler getirmedikçe sayıt bir tarzda bizim alternatifimiz var diye konuşmak inandırıcı olmamaktadır. Ni-

tekim bunca lafa sütun sütun yazı, nutuk ve demeclere rağmen, muhalefetin eleştirilerinin inandırıcı olmayışının başlıca nedeni buradadır.

"Bu nedenle, alternatif arayışlarda bizim de bir miktar fikri tutarlılık ve ciddiyet aramamızda hakımız herhalde vardır. Şüphesiz alternatif yok değildir. Fakat bunun bedelinin ne olduğuna da ortaya koymak şartıyla, arayışlara devam da hiçbir sakınca yoktur. Alternatif diye, eskiden pımsık, bir ara soğum yemek artıklarını, yeni ve hiç tadılmamış yemekler gibi, yeniden ısıtıp, sofraya sunmak marifet değildir. Muhalefetin genel olarak yaptığı ise, bundan başka bir şey değildir.

"Eğer isabetli bir eleştiri yapılırsa, gerçek bir 'alternatif' aranacaksa, lafları ve demecleri, niyet ve felsefeyi değil, fakat uygulamayı ve bizzat gerçekleşen ve izlenen iktisat politikasını eleştirmek gerekir" (15 Ocak 1986). Evet, gerçekte 12 Eylül rejimi alternatifsiz bir durumdadır. Muhalefet diye ortaya çıkarılanların bu konuda herhangi birşey yaratamamalarının nedeni de budur.

Rejimin alternatifini ortaya çıkarmak için Amerika, olağanüstü bir çaba sergilemektedir. Paul Henzeler'in, elçilerin, savunma ve dışişleri bakanlarının üstüste Türkiye'ye gelmeleri, alternatif oluşturma çabalarında rejime yol gösterme amacını taşımaktadır. Reagan, bu noktada rejimin bazı özelliklerini dikkate almak durumundadır. Türk egemenlik sisteminin tarihte şekillenen özelliklerinin yanı sıra, bugün de tüm demokratik hakları rafa kaldırması, dernek ve sendikaları kapatması ile ABD tarafından adından övgüyle bahsedilen Kenan Evren zorur var. İşte, bu iki özellik dikkate alınmak durumundadır. Kenan Evren, milyonluk ordusuna dayanarak, halkın üzerinde baskı rejimini geliştirebildi. Bugün bu rejimde hafif bir gevşeme, Filipinler, Haiti, Güney Afrika vb. rejimlerden daha değişik sonuçları ortaya çıkaracaktır. Amerikan emperyalizminin başı Reagan, bu durumu çok iyi görüyor ve bu konuda yeni bir alternatif arayışı içine girmektedir.

Bunun yanı sıra bir de asırlık Kürdistan gerçeği var. Uyandıkça uyanan, güçlendikçe güçlenen ve rejimi bu yönüyle korkutan bir gerçeklik. Faşist rejimin başının sık sık "bölücü hareketler"den bahsetmesi boşuna değildir. O, her bundan bahsettikçe, duyduğu büyük korkuyu dile getirmektedir. Reagan, İspanya'da, Portekiz'de değişiklikler yaptı; Filipinler'de bir başarı sağladı. Fakat, Türkiye somutunda işi hiç de buralardaki gibi kolay olmayacaktır. İşte bu noktada, Türk zorunu, Türk egemenliğini kurtarmak için yoğun çaba sarfediyor. Bunun için kendisine bir yıl da tespit etmiş; 1988 seçimlerinde sözkonusu değişikliği yapmayı planlıyor. Ama daha şimdiden uygulanamazlığı açığa çıkan bir değişikliklik bu. Onun için de ömrü daha uzun olabilecek bir alternatif geliştirmeye çalışmaktadır. Reagan rejimi Türkiye'de yönetim değişikliği bir Filipinler'deki kadar kolay uygulamayacaktır. Bu konuda bir hayli zorlanacakları belirtilebilir.

Her şeyden önce, Türkiye'nin akıbeti ne olacak? Bu sefer, "Umudumuz Karaoğlan" denilmiyor; "Umudumuz Keloglan" deniliyor. Demirel, 20 yıldır kullanıla kullanıla, önemli oranda yıprandı. Demirel döneminde üç darbe üstüste yaşandı. Ve o tüm bu darbelerle boyun eğdi. 12 Mart'ta böyle, 12 Eylül'de böyle yaptı; şapkasını alıp, çekip gitti. Ama bugün yeniden sahte pehlivanlığa soyunuyor. Böylece üçüncü şampiyonluğunu kazanmak istiyor. Ama bu çok, öyle bir yumruk yiyecek ki bir daha ayağa

kalkma gücünü göremeyecek kendisinde. Yumruğu bu kez ordu vuruyor, fakat pehlivanlığı tutmazsa ağır bir darbe yemiş olacak. Bu açıdan, Demirel olayını iyi değerlendirmek gerekiyor. Demirel sivil liberal muhalefet durumuna gelebilir mi? Yanına Cindoruk'u almış ve böylece bir alternatif oluşturmaya çalışıyor. Cindoruk verdiği demeclerde, "Ben şimdiki Demirel'e yolu açıyorum" diyor. Yine Demirel'i bir bilen yerine koymuşlar, "Bir bilen var" diyorlar. Bu çok garip bir politikacıdır. Bu garip-ciddi bir politikacılık olmanın yanı sıra, alternatifsizliğin diğer bir adımı da.

Demirel kendisini bir iktidar alternatifini olarak göstermek için Dedeman otelinde toplantı düzenliyor. Nokta ve Yankı dergilerine demec üstüne demec veriyor, ve

"askeri yönetimler çözüm değil" diyor. Ama bunun karşısında sergilediği durum, bir hiç olmanın öte birşey değildir. Hiç olmazsa Marcos ile Aquino arasında bir çatışma sözkonusuydu. Aralarında belli bir sınıf çelişkisi vardı. Yine, diğer birçok ülkede de böyle gelişmiştir. Fakat, bir yandan rejimde ele seçilecek ve bu temelde ondan ayrılmaksın, öte yandan da "muhalefetim" diyeceklerin. Açık ki bu, sahte pehlivanlığa soyunmaktan öte birşey değildir. Hiç birbinden ol sıkışarak ayrılanlar muhalefet geliştirebilirler mi? Demirel, alternatif olmayı çalışıyor, ama nesenin özü aynı; biri beyaza diğeri siyaha boyanmakla aralarında bir fark olduğunu ortaya koyamazlar. Demirel, ne kadar toplantı düzenlerse düzenlesin, Evren'e karşı hangi narayatsa atsan, ortada dolaşmanın sahte bir pehlivan olduğu gerçeği ni gizleyemez. Evren rejimi eski siyasilerle belli bir süre tanıdı. Demirel, "vay sen misin bu süreyi bana tanyan" diyerek, Evren'e karşı, "konuşan bir Türkiye" gerçeğini savunuyor. Ancak, Demirel'in attığı demokrasi naraları tam bir komediyi andırmaktan öteye gitmemektedir.

12 Mart'tan sonra, böylesi bir trajedi yaşandı. Ama bugün oynanan kendisi tam bir komedidir. Aynı trajediyi bir kez de bugünkü ortamda yaşamının olanağı bulunmamaktadır. 12 Mart'tan sonra oynanan oyunun bir değeri vardı. Ama bugünkü inandırıcılıktan uzak bir komedi halini almıştır. Ecevit'in durumu da farklı bir konumu yansıtmamaktadır. Şimdi, "tabandan gelişen parti kurdum" diyor. Bunun ne inandırıcılığı derecesi var? Milyonluk örgütü dağıtacak, şimde de böyle bir hareket olarak ortaya çıkacakmış! Burjuvazi bunları biraz da trajik bir duruma sokuyor. 3 aylık mahkumiyet cezası verip cezaevine yatırıyorlar ve sonra da "işte siyasal mahkumlarımız" diyecek piyasaya sürüyorlar. Tüm bunların ardından ortaya çıkan nedir? Al-

ternatif ne kadar bulundu? Görülmemektedir ki, alternatif adeta kötürümleştirilerek, mevcut rejim alternatifsiz bir durumda bırakıldı.

Ya bunların dışında kalanlar bir alternatif oluşturabilirler mi? Hayır, bunlardan da herhangi bir alternatif geliştirme beklenemez. Zaten Türkiye'nin kendisi "bizim fikriyatımız bugün iktidardadır" diyor. Bundan ortaya çıkan gerçeklik nedir? "Artık biz rolümüze oynadık, işlevimiz tamamlandı", demektir bu. Yine, Erbakan'ın şansı ne oranda? "En başta faize karşıyım" diyor, oysa liberalizmde bu böyle yürümez. Buna karşılık, Erbakan siyasal bir önem dahi kazanmış değildir. Buradan çıkaracağımız en önemli sonuç, eski siyasilerin, 12 Eylül rejimine bir alternatif geliştiremedikleridir. Peki yeni siyasi

alternatifler bu yapılmakta ne kadar başarılıdır? Bunların da durumları belli; bir Gürkan, bir Cindoruk, bir İnönü'nün oynadığı roller ortada. Cindoruk, zaten kendisi, "ben bir bilene yol açıyorum" diyor. Yani bu konuda herhangi bir iddiası da yok. Bazı partilerin birleştirilmesi, bir araya getirilmesi ile yeni bir alternatif ortaya çıkarılmak isteniyor. Gürkan burada bir alternatif olarak şekillenebilir mi? Ortaya çıkış tarzı, 12 Eylül rejimine sahip çıkışı ve onu daha değişik biçimde yürütüşü ile zaten mevcut yönetimden farklı bir durumu sergilemiyor.

şahsiyetler bunu yapmada ne kadar başarılıdır? Bunların da durumları belli; bir Gürkan, bir Cindoruk, bir İnönü'nün oynadığı roller ortada. Cindoruk, zaten kendisi, "ben bir bilene yol açıyorum" diyor. Yani bu konuda herhangi bir iddiası da yok. Bazı partilerin birleştirilmesi, bir araya getirilmesi ile yeni bir alternatif ortaya çıkarılmak isteniyor. Gürkan burada bir alternatif olarak şekillenebilir mi? Ortaya çıkış tarzı, 12 Eylül rejimine sahip çıkışı ve onu daha değişik biçimde yürütüşü ile zaten mevcut yönetimden farklı bir durumu sergilemiyor.

PKK'nin Yükselttiği Direniş Mücadelesi, Sadece Rejimin Bugünkü Çözumsuzluğunu Derinleştirmemekte Yeni Arayışları da İmkansız Kılmakta ve Devrimin Dayatılmasının Gereğini Fazlası ile Ortaya Çıkarmaktadır

Burada görülmeye gereken bir diğer gerçek ise, 12 Eylül rejiminin egemen sınıflar açısından alternatifizliğinin yanı sıra, güçlü bir halk hareketinin gelişmesinin koşullarında da var oluşudur. Faşist rejimin yürüttüğü muazzam baskı ve sömürü karşısında, halk hareketliliğinin patlama ihtimali büyümüş. Amerika'ya, Avrupa'ya, yine en başta faşist cuntayı endişelendiren konu, toplumda büyük bir patlamayı ortaya çıkaracak bir çok kıvılcımın birikmiş olmasıdır. Bu potansiyelin başına kimlerin geçireceği henüz kesin olarak belli değil. Eğer, Demirelli, Gürkanlı geçirirlerse, değiştiğimiz nedenlerden

ötürü bunların alternatif olma şansları sınırlı olduğundan, desteksiz bırakılacaklardır.

Öte yandan, halk muhalefetinin gelişmesi için koşullar elverişli bir durumda. Hapishanelerde onbinlerce tutuklu bulunmakta, yoksullaşma, işsizlik alabildiğine artış gösteriyor. Enflasyon %40'da tutulmaya çalışılmasına rağmen bu başarısızlık, %100'ü çoktan aşmıştır. 24 Ocak'ın 6. yılına girilmesine rağmen, ekonomik bunalım aşılmamış, daha da ağırlaşmıştır. İşçi ücretlerinde artış meydana gelmezken, fiyatlar 10-15 katına kadar çıkmıştır. Bu durum yoksulluğu alabildiğine arttırırken, aynı zamanda işçi sınıfının durumunu da yakından etkilemiştir. Bütün bunlar, toplumda tüm bunların sorumlusu durumunda olan faşist rejime karşı büyük bir kin ve öfke geliştirmiştir. Kısa sürede ekonomik bunalımları çözme gücünü rejim göstere-meyecektir. Hatta, dış pazarlarda önemli bazı alanları kaybetmiş, bazı ülkelerin sıkışıklığından yararlanarak açtığı imkânlar da kapanmıştır. Dış borç yükü daha da ağırlaşmış, TC buralık borcunu, faizlerini bile ödeyemez duruma gelmiştir. Tüm bu göstergeler, rejimin yaşadığı bunalımı açık olarak ortaya koymaktadır. Bu durum ise, rejimin çöküşünü daha da yakınlaştırmaktadır.

Tüm bunların yanı sıra ve en önemlisi olarak, çağdışı boyutları kırarak ileri akan bir PKK Hareketi var. Bu konunun kavranması çok önemlidir. 12 Eylül rejiminin, alternatifini kendi içinde çıkarmadığını uzun uzun belirttik. Bunun karşısında tek bir alternatifin varolduğu söylenebilir; o da devrimdir. Bu devrimi geliştirecek ve dayatacak güç de PKK'dır. Bu noktada emperyalizmin ve TC'nin oyunları bozulmakta, çözümsüz kalmaktadır. PKK Hareketinin doğuşu ve gelişimi iyi irdelenmek zorundadır. Kapkaranlık bir ortamda, tüm olumsuzluklara ve engellemelere rağmen güçlü bir çıkış yapmakla kalmamış, mücadelemiz bugün silahlı direniş aşamasına varmıştır.

Tüm bunların yanı sıra ve en önemlisi olarak, çağdışı boyutları kırarak ileri akan bir PKK hareketi var. Bu konunun kavranması çok önemlidir. 12 Eylül rejiminin, alternatifini kendi içinde çıkarmadığını uzun uzun belirttik.

Bunun karşısında tek bir alternatifin varolduğu söylenebilir; o da devrimdir. Bu devrimi geliştirecek ve dayatacak güç de PKK'dır.

miştir. İşte, ABD ve 12 Eylül rejimi, böylesi bir gücü dikkate almak durumundadır. PKK'yı hesaba katmak zorundadır. Evet, bugün gerek rejim ve gerekse emperyalist güçler, Türkiye'de alternatif bir çözüme gidememelerinin önünde en önemli engel olarak PKK'yı görmekte-dir. Geliştirilen silahlı direniş bu oyunların tutmamasına ve açığa çıkmasına yol açmaktadır.

Baştan beri Partimize dayatılan biliniyor. Soylu ve insani görevlerimizi gerçekleştirmek için atığımız bu güçlü adıma en yakından dostlarımızdan karşı çıkarılan oldu. Bir yandan çağa halkımızı bir gerçeklik olarak dayatmak, diğer yandan ise ulusal kurtuluş savaşımızı geliştirmek önem arz ediyordu. Bö-

ylesi gelişmelerin güçlü bir temelde yaşanması, bugünkü mücadele seviyesine ulaşmamıza da yol açmıştır.

Bugün Kürdistan'da her bakımdan önemli gelişmelerin yaşandığı bir süreç içinde bulunuyoruz. Zaten düşmanımızın da bu kadar adileşerek saldırması bundandır. Her bakımdan güçlü atılımlar yaşanan mücadelede başarıyla atlamaları, onları çıldırtan diğer bir noktadır. Yine, tasfiyecilik sol'un adeta bir koro halinde saldırıya geçmesinin temelinde bu gelişmeler yatmaktadır.

Bilindiği gibi, bugün rejim bir alternatif arayışı içindedir. Sol'u da bu noktada peşine takarak, süreci kendisi açısından başarıyla atlama istemektedir. Fakat, bugün rejimin başarısı da Partimizin yürüttüğü mücadeleye bağlıdır. Yani, bu noktada sonuca gidebilmesi ulusal direniş savaşımızın durumuna bağlıdır. Bugün bize bu kadar saldırının yönelmesinin bir nedeni de buradan kaynaklanmaktadır. Tasfiyecilik sol ve 12 Eylül rejiminin 1988'lere göre hazırladıkları uygulamalarının pratiğe geçmesi direniş hareketimizin tasfiyesine bağlıdır. Bugün denilebilir ki, Türkiye ve Kürdistan sahasında yaşananlar tümüyle direnişle bağlıdır. 12 Eylül rejiminin alternatif oluşturma çabalarının boşa çıkarılması ve direnişin egemen kılınması bizim elimizde olan bir gelişmedir. Partiyi yönelik saldırılar da bu nedenle geliştirilmektedir.

Tasfiyecilik sol, silahlı direniş eylemlerimizi, "provokasyon", "cuntanın demokrasiye geçiş sürecini geciktirme", "demokratlaşmayı engelleme" biçiminde yorumlamasına yanı sıra, direnişe engel olmak için, "Sol Birlik"inden Yönetimcilere, Hamburg Dev-İşçi kliğine varana kadar yoğun bir saldırı kampanyası geliştirdi. Bütün bunlardan güttükleri tek amaç, silahlı direniş mücadelemizin gelişmesini engellemek ve 1988'te SHP, DSP kuyrukculuğu temelinde girerek, yeniden legalleşmelerini gerçekleştirmektir. Buna engel olarak, PKK'nin yürüttüğü direniş mi var; o halde tüm saldırıları PKK'ye yöneltilmektedir. Bir temelde o bilinen oyunlar gündeme getirildi. Bildiri üstüne bildiri dağıtıldı; toplantı üstüne toplantı yapıldı...

Devrimci işçilerin ta baştan beri buna soyunduğu açık bir gerçektir. Ayrılan bir grubun, "Demokratikleşme çabalarında PKK gibi bir değişim taşı ile batakılığı geçmek mümkün değil" diyerek, sosyal-demokrat çözüm gerçekleştirilmek isteniyorsa PKK'yle işçilerin kesilmesini zorunlu kılması; daha o dönemden itibaren girilen yöneltimi çok açık olarak ortaya koymaktaydı. Bu konuda Kıvılcım dergisinde çıkan değerlendirmelerde çok doğru belirlemelere işaret edilmektedir. Daha da geliştirilip, iletilemesi gereken bu yaklaşımlar tamamıyla desteklediğimiz değerlendirmelerdir. Bu konuya ilişkin olarak Kıvılcım dergisinde şöyle bir belirlemeyle karşılaşıyoruz: "Burjuva politik ortamındaki gelişmeler ve ardından 15 Ağustos eylemlerinin patlak vermesi karşısında sol'un tepkisi ne olmuştu? Sol Birlik içindeki partiler hep bir ağızdan sosyal-demokrasi ile ittifak yollarını aramaya başlamışlardı. Hatta TKP, DYP'ni 'diktatörlük karşıtı güçler' içine koymuş, genel olarak 'burjuva muhalif güçleri' ile ittifakın yollarını aramaya çıkmıştı. Aynı şekilde Dev-Yol da 'elit ve toplum' arasında varolan bir çelişki keşfetmiş, Demirel'in demokrasi mücadelesi demogojisine kapıldığını" (Ocak 1986). Bu, sol'un durumuna açıkça ortaya koymaktadır.

Sol'un bu tavrına ilişkin örneklerimizi çoğaltabiliriz. Bildiri ve

gazetelerinde, "liberal-sosyal-demokrat yönetimlerin" işbaşına getirilmesi gereği ve direniş mücadelemizin buna engel olduğu vb. birçok konuyu ele aldılar. Hatta bazıları daha da ileri giderek, "cuntanın demokrasiye dönmemesinde PKK'nın yürüttüğü eylemler temel rol oynamaktadır" deme cüretini kendilerinde bulabildiler. Sol'un bu düşmanlığının nedenini bilmekteyiz. Tutmayas ve direniş mücadelemiz karşısında boş çıkan bir çözümü dayatmak istemektedirler.

Yine bunlara ek olarak, 12 Eylül rejiminin, Partimizin mücadelesini ve Kürt halkının adını lekelemek amacıyla geliştirdiği bir komploya da geçtiğimiz günlerde tanık olduk. MİT, CIA benzeri güçlerle SÄPO'nun ortaklaşa düzenledikleri bir kompo ile Olof Palme katledilip, direniş hareketimizin adı bu cinayete karıştırılmak istendi. Türk basınında yazılanları okuduk. Nasıl büyük bir çığırkanlıkla "Katil Apocu mu?", "Katil PKK'den" vb. biçimlerde cinayeti günlerce işleyerek, böylece MİT'in bu komploda oynadığı rolü gizlemeye çalıştılar. Bu uluslararası kompo daha sonra tamamıyla açığa çıktı. CIA'nın, MİT'in ve SÄPO'nun bu komploda oynadıkları rol de belirginlik kazandı.

Palme, kişiliği, kişisel olarak ABD'ye karşı tavrı atışı vb. gibi nedenlerden dolayı CIA tarafından hedeflenirken, ulusal kurtuluş mücadelemizi ve öncüsü Partimizi uluslararası kamuoyundan tecrit etmek ve terörist iddiaları ile damgalamak için MİT tarafından katledilmesi kararı alındı. Yine SÄPO bu komploda işin organizasını üstlenmiştir. Fakat, planlarının istedikleri düzeyde gitmemesi ve bazı aksilikler bunların sonuca gitmesine engel olmuş ve Partimiz uluslararası bir komployu daha böylece boş çıkarmıştır.

Bugün Kürdistan'da da faşist ordu birlikleri ile amansız bir mücadele yürütülmektedir. Bu mücadelede önemli bir aşamaya vardığımız gerçekliği, bugün kendisini

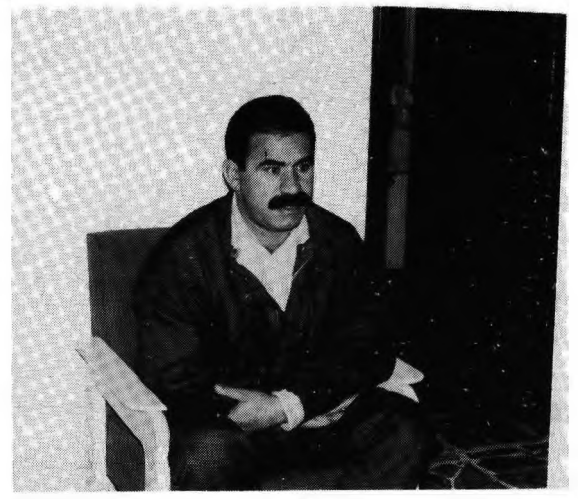
da siviller ne kadar dayanabileceklerdir? Bunlar daha şimdiden bir kaçış sürecini yaşamaktadırlar. Türk sivil politikacıları bugün Kürdistan'daki gelişmelerin karşısında ne yapabilirler? Aquino'nun bile ne yapacağı, sorunları nasıl çözeceği hala belli değil. Kaldı ki, Türkiye'de bu düzeyde bile gündeme giremeyen bir çözümün başarı düzeyi ne olabilecektir? Geçmişte Demireller, Ecevitler bu gelişmeler karşısında kaçır ay dayanabildiler? Evren-Özal çetesi ne kadar gücüne rağmen, altı yıldır varlıklarını zorla sürdürmektedirler. Diğerlerinin bizim karşımızda uzun süre dayanmaları ise daha zor bir olay. Daha önce de belirttiğimiz gibi, bunun tutması bizim hata yapmamıza veya imhamıza bağlıdır. Bu gerçekleştireceğimiz bir çözüm olsa rahat nefes alabilir. Kendimizi geliştirip, yetkinleştirdikçe, rejimin çözüm-süzlüğü daha da derinleşecektir.

Türkiye'de bir sivil rejim işbaşına getirilecek midir? Bütün bu anlattıklarımızdan tabii ki böylesi bir rejimin geliştirilmeyeceği anlamı çıkmaz. Sivil rejimler de işbaşına getirilebilir. Nasıl ki, geçmişte Demireller, Ecevitler, Kenan Evren'i, Nurettin Erşin'i vb'ni desteklemişse, onlar da bugün onları desteklerler. Fakat, burada kavranması gereken, sivil rejimlerin de bir çözüm olamayacakları gibi, çürümenin bir belirtisi de teşkil edeceklerdir. Rejim önemli oranda askeri ve ekonomik olarak güç yitirmiş, ayakta kalma gücü zayıflamıştır.

Bizim tüm bu gelişmelerden çıkaracağımız sonuç nedir? Bugün hazırlıklarımız önemli bir safhada bulunmaktadır. 86-87 için hazırlıklarımız, ülke içinde ya da dışında olsun, muazzam bir aşamadır. ERNK bayrağının resmen ilan edilmiş üzerinden geçen Kürdistan tarihinin siyasi anlamda ve sert kiş koşulları bakımından en zor yılını az bir kayıpla, fakat güçlü bir atılımla kapatıyoruz. PKK sadece bu son bir-iki yılın ürünü olarak değil, daha çıkışından itibaren sol'un tüm olumlu özelliklerini bünye-

değer yoldaşların geliştirdiği bir direnişçilik ve bu direnişin önemli gelişmeleri ortaya çıkarması gereği vardır. Geçtiğimiz günlerde Hilvan-Siverek davasında yaşanan gelişmeler, bu direniş bir kez daha güçlü bir temelde ortaya çıkardı. Verilen 23 idam cezasına karşı, yezat haykırıkları sloganlarla Partiyeye sahip çıkan bu yoldaşlar, aynı zamanda düşmanın geliştirmek istediği oyunları da boş çıkarmışlardır. Diyarbakır zindanlarında 5 yıldır eşi görülmemiş bir işkence yaşamalarına rağmen, 20 bin sayfalaya yakın bir savunma yapmışlardır. Bu Kürdistan tarihinde bu düzeyde ilk defa gerçekleştirilen bir savunmadır. Kitlel bir güçle en yığıt bir direnişçilik sergilenmiştir. Bu davanın sonuçlarına yoldaşlarımızın sloganlarıyla verdikleri karşılık, aynı zamanda Pismanlık Yasasının yürütülmesine de yol açmıştır. Bu Yoldaşlarımız, Af Yasasına ve Pismanlık Yasasına karşı direniş dayatarak, sömürgeci mahkemede bu eylemlerini bir gösteriye dönüştürerek, Kürdistan tarihinde en büyük meydan savaşlarında birini de böylece kazandılar. PKK'nın sloganlarının yükseldiği bu eylemde kazanan PKK'nın adı olmuştur.

PKK, sadece zindanlarda direnmekle yetinmedi. O'nun militanları ve savaşçıları bizzat kanlarıyla aynı zamanda Kürdistan dağlarında da direniş destanını yazdılar. 12 Eylül faşist rejiminin gelmesinden bu yana, özellikle de son iki yıl içerisinde direnişler sergilendi. Faşist rejim, yüzlerce sıradan insanı tutuklayarak ve işkenceye alarak onları zorla Kürtleştirdi, uyguladığı baskıyla binlerce insanı mücadele safına itti. Bugün direnen herkes, düşmanın dayattığı bu zoruna karşı PKK bayrağı altında birleşmektedir. Bu da mücadelemiz açısından önemli bir kazanımı oluşturmaktadır. Halkımızın kini, öfkesi artık içinde biriken ve dolan bir kin, öfke değil, PKK'de birleşerek, resmilen ve düşmanın üzerine boşaltılan bir zehirdir. Bu kin ve öfke PKK saflarında giderek siyasal

potansiyel küçümsenemez. Bu, bağında binlerce kadro adayını barındırıyor. Yine, milyarlarca liralık maddi desteğin sunulmasını sağlıyor. Mücadelemizin şu son bir kaç yılını bile değerlendirdiğimizde görülmektedir ki, gerçekten Kürdistan tarihinde bugüne kadar yaşanmamış gelişmeleri ortaya çıkarıyor. Uluslararası birçok çevreye açılmış, ayrıca birçok güçle ilişki geliştirilebilecek bir düzeye gelmiştir. Burada görülmesi gereken diğer bir gerçek ise, sadece Kürdistan halkının uyandırılması ile kalmamış, aynı zamanda dünya halklarının Kürdistan için biraz da olsa uyanmaları sağlanmıştır.

Yapılan değerlendirmelerden de çok açık olarak çıkarılacağı gibi, bugünkü gelişmeler tamamiyle lehimize. Böylesi bir ortamda mücadelemiz önemli oranda gelişecektir. Gerek objektif ve gerekse subjektif koşullar, olumluluğun küçümsenemeyecek boyutta olduğunu göstermektedir. Açık ki, devrimi zafere ulaştırabilmemiz için bu şartların tek başına varolması fazla bir şey değiştirmez. Bu koşulları, bir başka temel şartın yerine getirilmesi ile tamamlamak gerekiyor. Peki bu şart nedir? Örgütlü, bilinçli öncü grubun da her bakımdan bu gelişmelere hazır olması gerekmektedir. Stalin'in bu konudaki değerlendirmesi iyi kavranmak durumundadır. "objektif şartlar ne kadar olgun olursa olsun, eğer devrimin zaferi için örgütlü bir mücadele geliştirilemezse sonuca gidilemez", diyor Stalin'in bu değerlendirmesini kendi gerçekliğimizde de iyi yaşamak durumundayız. Objektif koşulların tüm olgunluğuna rağmen bu, bilinçli ve örgütlü bir müdahale ile tamamlanmazsa en ufak bir gelişme bile sağlamak mümkün değildir. Lenin'in de belirttiği gibi, "öncünün örgütlülüğü ve objektif koşullara gerekli karşılığı vermesi" son derece önemlidir.

Bundan dolayı Parti kadrolarına, kadro adaylarına ve militanlarına çağırımız, öncünün rolüne mutlak anlamda soyunmaları ve bu görevin gereğini yerine getirmeleri olacaktır. Tarihimizin bu aşamasında, öncünün sayısı birkaç yüz de olsa, 1000 yıllık olumsuzluğu telif edecek gücü gösterecek; sorumluluk anlayışı ve güvenle yükümlenmiş olduğu görevlerini böylesi bir dönemde öncüye layık bir düzeyde gerçekleştirecektir. İçinde bulunduğumuz yıl ve önümüzdeki birkaç yıl için, bu mutlaka başarılabacaktır.

Halkların tarihlerinde köylülerin, aydınların ve militanların öncü rolü çeşitli nedenlerle yeterince ortaya konulmuş; kişilikler ve öncülüğün önemli tarihi süreç boyunca belirtilmiştir. Bunlar bizim için de doğrudur.

Denilebilir ki, bugün tarihimizde önemli bir rolü yerine getirmekteki yekümlü bulunmaktayız. Sadece kendi tarihimiz açısından değil, bu

PKK sadece bu son bir-iki yılın ürünü olarak değil, daha çıkışından itibaren sol'un tüm olumlu özelliklerini bünyesine kattı.

PKK bu konuda ideolojik olsun, siyasal gelişim seviyesi bakımından olsun ne

kadar olumlu özellik varsa, bunları bünyesine alarak büyüdü ve kendisini egemen Parti durumuna getirdi.

Yine 12 Eylül rejiminin dayattığı tasfiyeciliğe karşı, Türk ve Kürt sol'unun zayıflaması ve erimesinin tersine, PKK devrimci-yurtsever özelliklerini geliştirerek güçlü bir Parti durumuna gelmeyi başardı.

gün Ortadoğu halklarının ve Türkiye halkının mücadeleleri açısından da önemli bir rol oynamaktadır. Bugün Türkiye'nin öncüsü de PKK olmak zorundadır. Objektif olarak Türkiye devrimini de sürükleyebilecek güç PKK'dir. Tabii ki belli bir süreye kadar, oranın da öncüsü PKK'dir. Daha sonra burada da devrimci gelişmeleri kucaklayan güç ortaya çıkacaktır.

Ortadoğu'da bugün, özellikle İran-Irak savaşının çözümsüzlüğü, çelişkilerin artık dayanılmazacak boyutlarda gelişmesi, köklü bir çözümü de zorunlu kılmaktadır. Fakat Kürt milliyetçiliği fazla iş yürütememekte, çeşitli din ve mezhepler de çözümleyici olamamaktadırlar. Bu güçlerin mevcut durumu belli bazı siyasatların yürütülmesine zemin hazırlasa da, köklü bir çözümü getiremez.

Sosyalizm Ortadoğu'nun kıyılarına vurduğu zaman elbetteki klasik komünist partileri burada belli roller oynar duruma gelmişlerdir. Ama bunun daha çok olması gerektiği gibi olumlu değil, olumsuz bir tarza da gerçekleştirdiği açıktır. Bunlar, gelişmeler ve sosyalizm doğrultusundaki mücadelelere öncülük etmeleri bir yana, adeta kireçleşmiş bir ayakbağı haline gelmişlerdir. Günümüzde İran ve Irak'taki komünist partilerinin durumu bunun en açık kanıtıdır. Bu partiler bizzat tasfiyeciliği örgütlediler ve halen de bu konumlarını aşmış değildiler.

Sosyalizm adına sürdürülen bu ve benzeri hastalıklardan bahsedene sadece biz değiliz. Malum komünist partilerin geçtiği ters-yüz etmek isteyen yorancıları, bu cephede, her dönemde yapılan her şeyi en doğru şey olarak yansıtmayı, en küçük bir eleştiriyi dahi yansıtmama-

daha fazla göstermektedir. Geçtiğimiz yıl, silahlı direnişimizin artık sökülümeyecek bir biçimde Kürdistan'a temel attığının ispatı olmuştur. Bu temelde bugün TC ordusu ile amansız bir mücadele yürütmekteyiz. Ve bu mücadelede sistemin kendisi alternatif bulamadığı gibi, büyük bir çöküş de yaşamaktadır. Bu orduya devrimci direnişimizi biraz daha dayattığımızda, tamamıyla çürümenin ve dağılmanın eşine gelecektir. Eğer bir gelişmeyi iyi değerlendirebilirsek, gelişmelerin daha da güçlü olacağı açıktır. Hele bir de PKK, halk ordusunu ileri sürerse, zaten bir yıllık gelişmeler karşısında tutunamayacak ordu tamamıyla dağılmayı yaşayacaktır. Peki bunun karşısın-

sine kattı. PKK bu konuda ideolojik olsun, siyasal gelişim seviyesi bakımından olsun ne kadar olumlu özellik varsa, bunları bünyesine alarak büyüdü ve kendisini egemen Parti durumuna getirdi. Yine 12 Eylül rejiminin dayattığı tasfiyeciliğe karşı, Türk ve Kürt solunun zayıflaması ve erimesinin tersine, PKK devrimci-yurtsever özelliklerini geliştirerek güçlü bir Parti durumuna gelmeyi başardı.

12 Eylül rejiminin dayattığı tasfiyeciliğe direnişle karşılık verdik. Zindanlar, bu direnişin odaklaştığı önemli bir merkez haline geldi. Mazlum DOĞAN yoldaşın cezaevlerinde geliştirdiği muazzam direnişçiliği vardır. Bundan sonra M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR ve

ve askeri bir orduya dönüşerek, önemli bir güç olarak gelişiyor. İşte bu gelişmeyi çok iyi görmeliyiz. Bu kin belki bugün örgütlü siyasi bir orduya tam manasıyla dönüşmemiştir, ama uyanış, bilinçlenme anlamında güçlü bir siyasal ordulaşma içine girilmiştir.

Bu düzeyde geliştirdiğimiz mücadele artık dünyaca biliniyor, görüldüyor, tanınıyor ve destekleniyor. Bunun örgütlenmesinde ve güçlü bir temelde geliştirilmesinde önemli adımlar atılmıştır. Bu artık kadrolarımızın yerine getirmesi ve başarılması gereken bir görevdir. Bugün ülkemizin çevre alanlarında ve yurtdışında yüzbinlerce PKK sempatisi var. Bunların hepsi savaşa katılmak istiyor. Böylesi geniş bir

mayı sosyalizme ve sosyalist ülkelere bağlılığın bir göstergesi gibi saydılar ve savundular. Ama yakın zamanda gerçekleşen SBKP Kongresinde, hem de Sovyetler Birliği'nde mevcut olduğunu bizzat ifade ettikleri "bürokrasi", "durgunluk", "dogmatizm", "yolsuzluk" gibi hastalıklardan bahsedildi. Bunların sorumluları mahkum edildi ve görevden alındı. Peki dün bu tür gerçeklere gözlerini kapayıp, ortalığı süt-liman gösterenler, bu noktada "kraldan daha çok kralcı geçinenler" bugün ne yapacaklar?

Belli ki Gorbaçov yönetimi bu hastalıkların ciddiyetini görerek üzerine yürümüşür. Sovyetler Birliği halkı bu gelişmeleri olumlu karşılamıştır. Bunlar bizim de iyimserlikle karşıladığımız, arzuladığımız gelişmelerdir.

Bu olumlu gelişmelerin kireç bağlamaya yüz tutmuş, sözünü ettiklerimiz komünist partilerini ne kadar etkileyebileceği konusunda bir tahminde bulunmak oldukça güç. Arzu edilen odur ki Gorbaçov döneminin çözümleyici özelliği etkisini bunlardan başlayarak, El Salvador'da tıkatılmaya çalışılan devrime, oradan Filipinler'de desteksiz bırakılan gerillaya kadar tüm devrimci gelişmeler üzerinde gösteriş ve rolünü oynasın. "Barış içinde birarada yaşama ilkesinin" sağ reformist yorumu ve buna dayalı engelleyici politikalar terk edilerek, devrimci politikalar yönelinsin ve böylece dünyada olduğu gibi, Ortadoğu'da da devrimci çözümlere ulaşılabilir, ya da böyleli çözümlere yolaçılabilir.

Sonuç

Türkiye'de oynamak istenen "demokrasıcılık" oyunu Partimizin geliştirdiği direniş sonucunda tutmayacaktır. Direniş geliştirilmesi bu oyunu boşa çıkaracaktır.

12 Eylül rejimine, SHP vb. güçler bugünden alternatif bir yönetim olarak hazırlanmaktadır. Bu konuda özellikle de SHP'ye şans tanımak istenmektedir. Son günlerde, Kenan Evren eleştirilmeye başlandı. Sözde geliştirilen bu muhalefete böylece radikal bir görünüm kazandırılmaya çalışılmaktadır. Cuntanın başı Evren, "Beni de eleştirebilirsiniz", diyerek bizzat, yine diğerlerinde olduğu gibi, bu oyunu da kendi eliyle başlattı. SHP'den Evren'e birden eleştiriler yönelmeye başladı. Muhalefete biraz radikal bir çıkış yaratılmak isteniyor. Hemden belirlenim bu da tutmayacaktır. Zaten yapılması gerekenler rejime önemli oranda yapıldı. Yeniden aynı oyunun oynanmasına ve tekrarlanmasına gerek kalmamaktadır. Çünkü gelecek olanlar da, farklı bir şey bilmemektedirler.

Başlançıda 1983 olarak resit edilen geçiş süreci, 85'e daha sonra 88'lere atıldı. Şimdi de Evren'in başta bulunduğu süreye kadar uzatılmak isteniyor. Rejimin bir alternatif geliştirilemediğinden, süreç biraz daha uzatılıyor. Bu dönemde radikal bir çıkış da yapılmamak isteniyor. SHP'ye tanınmış görünen bu şans, SHP iyi kullanmak için, bir alternatif olarak kendisini örgütlenmeye ve işe Evren'in eleştirisinden başlayarak, kitlelerin önemli bir

Genelde Parti tarihimiz ve özeldde yakın Parti geçmişimizden çıkaracağımız dersleri bundan sonraki devrimci yaşamımızda iyi uygulayarak, bunun için harcanan tüm emekleri önemli bir özelliğimiz olarak koruyup, bu dersleri önümüzdeki dönemde öncünün örgütlenmesinde, kitlelerin birliğinin yaratılmasında, silahlı veya silahsız Parti önderliğinde gelişen tüm faaliyetlerin örgütlenmesinde kullanmak için; yeteneklerimizin sonsuz gücüne ve yaratıcı özelliğimize güvenerek cesaretle ileri doğru yürüelim.

potansiyelini kendi etrafında örgütlemeye çalışıyor.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, Filipinler banzeri bir çözümün Türkiye'de yaşanması mümkün görünmemektedir. Belki sivil bir yönetim de işbaşına getirebilirler. Bu, çözüm olmadığı gibi, mevcut çözümsüzlüğü daha da derinleştirecektir.

Yine böyleli bir yönetim uygulamasında ikl koşulun dikkate alınması gerekmektedir. Biri, Türk egemen sınıflarının ordu geleneği ve her 10 yılda bir veya daha kısa aralıklarla yönetime müdahale özelliğidir. Diğeri ise, Partimiz önderliğinde güçlü bir Kürt ulusal hareketinin varlığıdır. İşte bu her iki özellik rejimin istediği gibi manevra yapma olanağını engellemektedir. Ordunun müdahalesiyle rejimin bugün en uç noktaya gelip dayanması, yeni alternatifleri de işlemez kılmuştur. Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin daha sağlam köklere sahip olduğu bir dönemde Parti Hareketimizi imhaları da mümkün görünmemektedir. Bu nedenle çözümsüzlük alabildiğine derinleşmektedir. Fakat, Türkiye ve Kürdistan'ın hassas öneminden dolayı emperyalizmin bu alandan öyle kolay kolay vazgeçmeyeceği açıktır. Bu nedenle sonuca gitme şansı olsa da olmasa da, birçok yöntemi Türkiye üzerinde uygulamaktan vazgeçmeyecektir. Emperyalizm kendisinin en ufak bir kopmaya bile müsamaha göstermemektedir.

Bu çerçevede soruna yaklaştığımızda önümüzdeki dönem in alan üzerinde önemli çatışmalara sahne olacağı açıktır. Ama biz direnişimizi güçlü kıldığımız, daha az hata yaptığımız oranda, tüm bunlardan kazançlı çıkmasını bilecek ve başarı sağlayabileceğiz.

Türkiye ve Kürdistan Halkı!

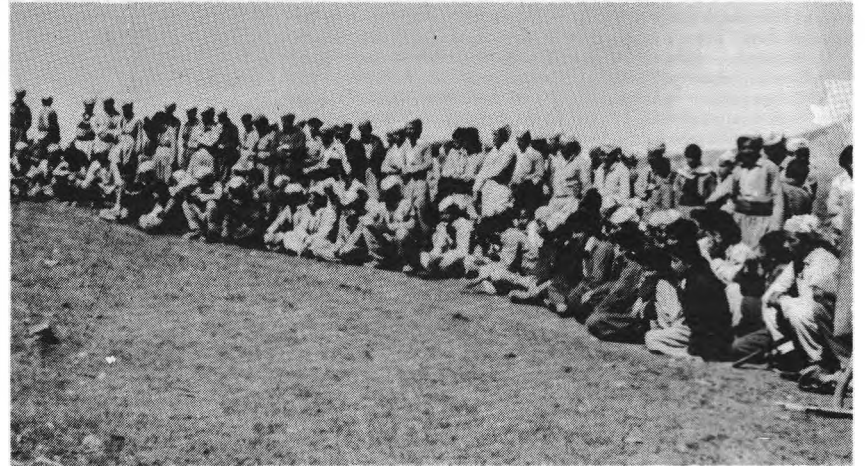
Bugün Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi önemli gelişmeler ortaya çıkarmaktadır. Bu tarihi kazanımlarımıza sıkı bir biçimde sahip çıkmasını bilelim! FKBDK ve ERNK bayrakları bugün

önemli direniş olanakları yaratmaktadır. Biz, bu cephe silahları temelinde son derece önemli gelişmelere ulaşabildik. Bu silahları yetkince kavrayıp, güçlü bir biçimde kullandığımızda daha güçlü gelişmeleri ortaya çıkarmamak işten bile değildir. O halde, diğer grupların bozgunculuklarını ve tasfiyeciliklerini ortaya koyarak, onların teşhirini geliştirelim! Bu önemli bir görev durumuna gelmiştir. Bu güçler, bugün sadece bozgunculuk yapmakla kalmamakta, aynı zamanda burjuvaziye kuyrukçuluk da yapmaktadırlar. Bu görevlerini başarmak için de, direniş hareketimize saldırarak, gelişimini engellemek istemektedirler. Bunun için her türlü saldırı geliştirmektedirler.

Tüm bu güçlerin saldırılarına ve her türlü zorluğa rağmen Hareketimiz direnişini geliştirmektedir. Cephelerimizin varlığı bunun açık bir kanıtıdır. Öyleyse, geleceğimizi gerçekten güçlü bir temelde yaratmak için, cephe bayraklarına sahip çıkarak, direnişin yükseltilmesine tüm gücümüzle katılalım

Tüm Partili Militanlar ve Sempatizanlar

1986 Newroz'una ulaştığımız bugün de büyük gelişmeler içinde bulunuyoruz. Partimizi bekleyen görevler, tarihi ve güncel özellikleriyle ortaya konulmuştur. Partimizi ortaça çıkışı son derece devrimci bir tarzda olmuştur. Aynı zamanda

gelişmesi de öyle soylu ve direnişçi bir temelde olmuştur. Bugün böyleli gelişmelerle geleceğin üzerine yürüyoruz. Geleceğimiz, geçmişimizden ve tarihimizden çıkardığımız derslerin ışığında çok güçlü olmuştur. Bu konudaki mevcut birikimler çok zengin. Her şeyden önce şehitlerin mücadeledeki yeri kıpkızıl bir şerit biçiminde hepimizi bağlıyor. Partilerin tarihinde bu kadar öncü kadrosunu feda eden bir parti ender gösterilebilir. PKK, yenilmezliğini gelişmesini şehitlerimizin bu kanları temelinde buluyor. Ve biz gerçekten büyük ve hiçbir şeyle değiştirilemeyecek kadar değerli olan şehitlerimizin sözcüleriyiz. O halde, sözcüler şehitlere layık olmasını bileceklerdir. Ne olursa olsun, şehitlerin PKK'de somutlaşması mutlaka yaşanmak zorundadır.

Bunun dışında sömürgeci-faşist zindanlarda bulunan direnişçilerimiz var. Bunlar da birçok görevin gerçekleştirilmesini bizlerden beklemektedirler. O halde, Partimizin şeref abidesi olan bu direniş değerlerimize karşı görevlerimizi sonuna kadar yerine getirmeliyiz. Hiçbir engel bu görevlerimizi yerine getirmekten bizi alıkoyacak bir düzeyde değildir.

Bundan sonrası için kesinlikle diyoruz ki, artık ortaya çıkan böyleli gelişmeler ışığında, her arkadaş kendisini yenilemeli ve güçlendirmelidir. Küçük-burjuva ruhsal belirlilerden tutalım da olumsuz yıkıcı faaliyetlere kadar, Partiyi güçlendirmeyen tüm tutumlardan, bunlara bilerek veya bilmeyerek olsun kapıların, kendilerini uzak tutmasını bilmelidirler. Birçok darbeyi bu yet-

konmuştur. O halde, bunu göz bebeğimiz gibi korumasını ve büyütmesini bilelim!

Kadrolarımız, kadro adaylarımız bu temelde eğitimlerine ağırlık vermemelidirler. Parti için bugün en başta gelen değerlerden birisi militan kadro birikimini sağlamaktır. Bu olmadan bir adım bile atmak mümkün değildir. Davayı savunanlar olmadan dava nasıl geliştirilecektir? Biz bu nedenle militan kadro birikimimizin ideolojik, politik, eylemsel gelişmesini sağlıklı bir temelde geliştirmek için yoğun bir faaliyet yürütmekteyiz. Bugün bizleri bekleyen ve yerine getirmemiz gereken görevler var. Bu nedenle bunlara eskisi gibi yaklaşmayalım ve eskisi gibi yaşamayalım. Görevlerimizin başarılmaları için geleceğin üzerine güçlü bir temelde yürüye-

lim.

Genelde Parti tarihimiz ve özeldde yakın Parti geçmişimizden çıkaracağımız dersleri bundan sonraki devrimci yaşamımızda iyi uygulayarak, bunun için harcanan tüm emekleri önemli bir özelliğimiz olarak koruyup, bu dersleri önümüzdeki dönemde öncünün örgütlenmesinde, kitlelerin birliğinin yaratılmasında, silahlı veya silahsız Parti önderliğinde gelişen tüm faaliyetlerin örgütlenmesinde kullanmak için; yeteneklerimizin sonsuz gücüne ve yaratıcı özelliğimize güvenerek cesaretle ileri doğru yürüelim.

1986 Newroz'unu böyleli büyük gelişmelerle karşılayan Partimizin gerçek ve ona layık militanları olmak için, her zamankinden daha fazla bir güçle ve yaratıcılıkla görevlerimizin üzerine yürüelim!

*Yaşasın Halkımızın Şanlı Direniş Geleneği Newroz!

*Yaşasın Öncü Güçlerimiz PKK-ERNK-HRK

Impressum
V.i.S.d.P
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83
5000 Köln 1

Ödeme Adresi
Deutsch Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr: 35 16 036
BLZ: 370 700 60

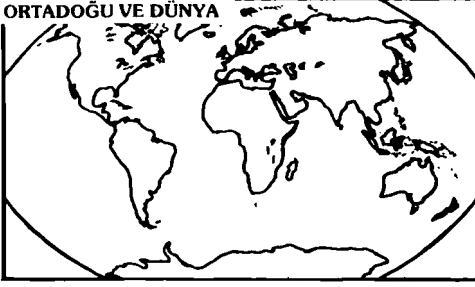
Danimarka
Avusturya
İngiltere
Hollanda
Belçika

6.50 dkr.
15.00 s.
0.50 £.
2.50 hfl.
50.00 bfr.

Norveç
Fransa
İsviçre
İsveç

5.00 nkr.
5.00 ff.
2.00 sfr.
5.00 skr.

ORTADOĞU VE DÜNYA

ABD emperyalizminin uzun süreden beridir Libya'ya karşı başlattığı saldırılar 15 Nisan günü üst boyutlara çıkarak açık bir savaş halini aldı. İngiltere'deki ABD üslerinden havalandıkları belirtilen 18 F-111 bombardıman uçağı ile Akdeniz'deki 6. Filoya ait gemilerden kalkan 15 adet A-6 ve A-7 tipi jet uçağı, gece saat 02.00 sularında Libya'nın başkenti Trablus ile Bingazi kentlerine karşı hava saldırılarına başladılar. Saldırı sırasında, aralarında, Libya lideri Kaddafi'nin evinin de yer aldığı El Aziye Kışlası ile liman tesisleri, havaalanları, hava üsleri, çeşitli ülkelerin büyükelçilikleri ve sivil halkın yerleşim yerlerinin de bulunduğu birçok hedefe onbinlerce tonluk bomba yağdıran ABD savaş uçakları tam bir terör estirdiler. Libya halkına yöneltilen bu alçakça saldırı sırasında, daha sonra resmi yetkililerce verilen bilgilere göre, aralarında çok sayıda kadın ve çocuğun bulunduğu 37 kişi ölürlen, 93 kişi de yaralandı.

ABD emperyalizminin gözöndönmüş saldırganlığının en üst boyutlarda sergilendiği bu hava saldırısı, Vietnam'a karşı geliştirilen bu türden saldırılardan sonra başvuru en büyük çaplı hava saldırısı olarak nitelenmektedir. Hatırlanacağı üzere, ABD emperyalistleri, henüz bağımsızlığına yeni kavuştuğu bir dönemde Kuzey Vietnam'a karşı da yoğun hava saldırıları düzenlemiş, binlerce masum Vietnamlı, ABD uçaklarından yağdırılan bombalar altında can vermiştir. Savaş kıskırtıcılığını ve mazlum dünya halklarına karşı saldırılarını hiçbir

etmemektedir. ABD, her dönemde kendi emperyalist politikalarına karşı tavrı almış bulunan Libya'nın mevcut yönetimini alaşağı etmek için yıllardır provakasyon üzerine provakasyon düzenlemektedir. Sık sık Libya önderinde askeri tatbikatlar yapmaktan Libya karasularını ihlal etmeye, ekonomik ambargolar uygulamaktan siyasi saldırılara kadar her yol ve yöntemle Libya'ya karşı alçakça bir saldırganlık politikası sürdüren ABD, zaman zaman bunu silahlı saldırılar düzeyine de çıkarmaktadır. 1981'de örneği görülen bu saldırılar geçtiğimiz ay Sirt Korfesinde iki Libya gemisinin batırılması ile devam etmiş ve nihayet nisan ortalarında her türlü uluslararası kuralı ayaklar altına alarak, egemen bir devlete karşı askeri saldırı düzenleme noktasına gelip dayanmıştır.

Her dönemde ABD emperyalizmine karşı kararlı bir tutumla direnmiş olan Libya yönetimi ve halkı, bu son saldırı sırasında da aynı kararlılıkla karşı koymuş, bağımsızlığına ve özgürlüğüne yönelen emperyalist saldırıyı boşa çıkarmak için her türlü çabayı sergilemiştir. Saldırgan ABD uçaklarına ateşle karşılık verilmiş; bazı uçaklar amaçlarına ulaşmadan geri dönmeye zorlanırken, üç uçak da düşürülerek pilotları halk tarafından linç edilmiştir. Saldırı sonrasında sokaklara dökülen Libya halkı, ABD emperyalizmini ve saldırgan Reagan yönetimini lanetleyen gösteriler yapmış; ülkesine ve yönetimine bağlılığını dile getirerek savaş azmini haykırmıştır. Libya yönetimi de ABD emperyalistlerinin saldırılarının karşılıksız bırakılmayacağını ifade ede-

davranacağı, buna karşılık, Libya yönetimini her ne pahasına olursa olsun devirme amacıyla olan ABD'nin de hiçbir uluslararası kurala bağdaşmayan gözöndönmüş saldırganlığını sürdüreceği görülmektedir.

ABD Saldırganlığının Ardındaki Nedenler

ABD, Libya'ya karşı saldırılarını geçmişten beri "Libya'nın terörizmi desteklediği ve Kaddafi'nin terörün başı olduğu" tezine dayandırmaktadır. Bu görüşü doğrultusunda Avrupalı emperyalistlerle tam bir işbirliği içinde yoğun karalama ve propaganda faaliyetleri yürütmüş ve kamuoyunu bu görüş doğrultusunda önemli oranda şartlandırmayı da başarmıştır. Böylece, Libya'ya karşı girişeceği her türlü saldırıda kendisine bir "hakkılık zemini" yaratmayı hedeflemiştir. Geçen ayki saldırılarında, Roma ve Atina havaalanlarında patlayan bombalarla gerekçe yapan ABD saldırganları, 15 Nisan'daki saldırıları için de bir TWA uçağına ve son olarak Berlin'de ABD askerlerinin yoğun olarak gittiği "La Belle" diskoteğinde bomba patlamasını gerekçe yapmışlardır. ABD, Berlin'deki diskoteğe meydana gelen patlamayı bizzat Kaddafi'nin emriyle Libya elçiliğinin gerçekleştirdiğini ve bu konuda ellerinden kesin deliller bulunduğunu iddia etmektedir. Buna karşılık, soruşturmayı yürütenler ile Batı Almanya yetkilileri bu konuda ellerinde somut delil bulunmadığını belirtmektedirler. Ancak, şurası çok açıktır ki, ABD için, böylece kanıtların bulunup bulunmaması değildir sorun. O bir kez saldırı yapmaya karar verdikten sonra gerekçeler icat etmekte hiç zorluk çekmemekte, ihtiyaç duyduğu "gerekçeleri" gerektiğinde kendi ajanları vasıtasıyla da yaratabilmektedir. Sorun böyle olunca şu bir kez daha açıkça ortaya çıkmaktadır ki, Libya'ya karşı saldırganlığın ardında yatan nedenler hiç de şurada burada patlayan bombalar değildir. Bu bahaneler "çalınan minareye uydurulan kılıflar"dan öteye gitmemektedir. Yoksa, "terörizme karşı mücadele" adına ABD emperyalistlerinin ortaya koydukları eş görülmek devlet terörü ne ile açıklanabilir? Bu tavrıla, İsrail siyonistlerinin geçmişten bu yana başvurdukları devlet terörünü meşrulaştırın, onu teşvik eden ve her türlü uluslararası kuralı ayaklar altına alarak "orman kanunu" uygulayan en büyük terörist ABD emperyalistleri ve en başta da kovboy eskisi Reagan'dır.

Şurası çok açıktır ki, ABD emperyalistleri Libya'ya, mevcut yönetimi ve uygulamaları nedeniyle, Ortadoğu'daki çıkarlarına yönelik ciddi bir tehlike olarak değerlendirmekte ve onun bu konumundan son derece rahatsız olmaktadır. Libya, geçmişte ülkede bulunan ABD üslerini yeni yönetimi eliyle koparıp atmış ve bugüne kadar ABD emperyalizmine karşı halkı ve yönetimiyle kararlı bir mücadele yürütmüştür. ABD emperyalizminin baskı, tehdit ve saldırıları karşısında boyun eğmemekle bu politikasından ısrar etmiştir. Başta Filistin direnişi olmak üzere bölgedeki ılerici-devrimci mücadelelere aktif destek sunmuş, onların çıkarlarını savunmuştur. ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki beşinci kolu İsrail siyonizmine karşı, Suriye ve İran'la birlikte "Red Cephesi" içinde yer alarak İsrail'e ve "Camp David" anlaşmasıyla onunla işbirliği içine giren Mısır'a karşı müca-

ABD LIBYA'YA SALDIRDI

Emperyalizmi Ayakta Tutma Çabaları

dele etmiştir. ABD emperyalizminin Suudi Arabistan ve Ürdün eliyle Filistin Devrimine dayattığı tasfiye planına karşı çıkmıştır. O'nun Ortadoğu'ya yönelik karşı-devrimci politikalarına karşı her zaman sesini yükseltmiş, bu politikaların hayata geçirilmesi önünde önemli bir engel teşkil etmiştir. İşte, ABD

emperyalizminin Kaddafi önderliğindeki Libya'ya karşı böylesine tahammülsüz ve saldırgan olması nedenleri bunlar ve benzerleridir. ABD, Ortadoğu'yu kendisi için dikensiz bir gül bahçesi haline getirmek ve politikalarını rahatça yürürlüğe koymak için her şeyden önce gözüne en çok batan diken koparıp atmaya hedeflemekte ve bu amaçla Kaddafi yönetimini devirmek istemektedir.

Nitekim, geçmişten beri gizli istihbarat servisleri eliyle birçok kez Kaddafi'yi öldürme teşebbüsünde bulunan ABD emperyalistleri, bu planların başarısızlığı uğraması ardından bizzat harekete geçmişlerdir. Saldırı sonrasında bir açıklama yapan ABD Dışişleri Bakanı George Shultz, saldırdıkları amaçlarının, Libya ordusu içindeki Kaddafi karşıtlarına bir işaret ve cesaret vermek olduğunu açıkça ifade etmiştir. Yapılan plan gereğince, bir yandan Libya'ya karşı girişilen fütursuz saldırı ile tüm dünya halkları ve ılerici insanlığına bir gözdağı verilerek sindirilecek, diğer yandan da Libya'daki rejim aleyhtarları ve ABD uzantılarının harekete geçmesi sağlanarak Libya'da ABD yanlısı bir yönetim işbaşına getirilecektir. Bu amaç gereğince, hava saldırısının başlamasının hemen ardından Libya'ya yönelik olarak yapılan yayında Amerika'nın Sesi Radyosu'ndan üst üste, "Kaddafi'yi devirin" çağrıları yapılmıştır.

ABD Saldırısına Tepkiler

ABD emperyalizminin Libya halkına yönelik saldırısı tüm dünya çapında büyük tepkiler ve endişeler uyandırmıştır. Çeşitli çevreler, savışın yayılarak daha büyük boyutlara ulaşmasının endişesini duyup, her iki tarafa da "itidal" tavsiye ederken, ABD emperyalistlerini dünya barışını tehlikeye sokacak çok tehlikeli yönelimler içerisine girmekle suçlamışlardır.

ABD emperyalistleri giriştikleri bu saldırılarında, İngiltere, Batı Almanya ve Kanada dışındaki mütteliklerinden dahi onay alamamış, eleştiriyeye uğramışlardır. İngiltere en açık bir dille saldırıyı onaylar ve ortak olurken, B. Almanya ve Kanada, "Libya'nın terörizmi desteklediği" yolundaki ABD iddialarına katıldıklarını ve ABD'nin "meşru savunma hakkını!" onayladıklarını açıklamışlardır.

Öte yandan Fransa, ABD saldırı uçaklarının kendi hava sahasını

kullanmasına izin vermez ve saldırıyı onaylamazken; İtalya, Yunanistan, İspanya ve Belçika gibi ülkeler de saldırıyı kınayarak, ABD'yi Akdeniz'de gerilimi arttırmakla suçladılar.

Ortadoğu'daki çeşitli ülkeler de ABD saldırısını kınayarak, ABD yönetimini yeni savaşlara ortam açmak ve uluslararası kuralları çiğnemekle suçladılar. Bazı ılerici ülke ve çevreler de Libya'ya desteklerini dile getirdiler.

Diğer taraftan, SSCB, ABD saldırısını "devlet terörizmi" olarak niteleyerek ağır bir dille eleştirirken, Demokratik Alman Cumhuriyeti saldırıyı, "devlet terörizminden öte, bir vahşet" olarak niteleyerek lanetledi. Bağlantısız Ülkeler de yaptıkları bir açıklamayla ABD saldırısını kınarken, başını Hindistan ve Küba Dışişleri Bakanlarının çektiği ve altı ülkenin temsilcilerinin katıldığı bir heyeti Libya'ya göndererek Bağlantısız Ülkelerin Libya'ya desteğini dile getirdiler. Çin de yaptığı bir açıklamayla, ABD'nin Libya topraklarına ve bağımsızlığına tecavüz etmesini istedi.

ABD emperyalistlerinin Libya'ya yönelik saldırısı, tüm dünya çapında ılerici insanlığın derin nefretini üzerine çekmiş ve onbinlerce insan sokaklara dökülerek, ABD elçilikleri önünde gösteriler düzenleyerek ABD emperyalizmini lanetlemişlerdir. ılerici insanlık böylece, "terörizme karşı savaş" teraneleri ile en büyük terörizmi uygulayan ve Libya halkını boğazlama hakkını kendisinde gören ABD'nin bu politikasını onaylamadığını ve hiçbir demogojinin bilincini karartamayacağına ortaya koymuştur. Başta İngiltere, B. Almanya, Yunanistan ve Hollanda gibi ülkeler olmak üzere, Avrupa'nın dört bir yanında onbinlerce kişi mitingler düzenleyerek ABD emperyalizminin saldırganlığını ve Avrupa emperyalizminin ona sunduğu desteği lanetlemiş; Libya halkının halklı mücadelesine destek içinde olduğunu ilan etmiştir.

ABD emperyalistlerinin bu saldırısına karşı alınan kararlı tutumlar ve Avrupalı bazı devletlerin saldırıyı açıkça desteklememesi ABD emperyalizminin dünya halklarının gözünde iyice tecrit olduğunu ve ona bu saldırgan politikalarında destek verenlerin de bu tecrit çemberinden kurtulamayacağını bir kez daha gözler önüne sermiştir. Tüm dünya kamuoyunu hiçe sayarak saldırılar geliştiren ABD emperyalizmi, istediği gibi her yerde at oynatamayacağını görmüş, geri adım atmak zorunda kalmıştır. Saldırı sonrasında mütteliklerini, kendisine destek vermemekle suçlayan ABD, kendisini saldırgan politikasında yalnız bırakılmış hissetmiştir. Libya olayı, emperyalistlerin kendi içindeki çelişkilerini bir kez daha gözler önüne sermiştir. Ancak ABD'nin askeri saldırılarını onaylamayan Avrupalı birçok emperyalistin kendisiyle diğer konularda ve Libya'ya karşı tavrı alınması gerektiği konusunda fikir birliği içinde olduğunu belirtmek gerekir. Emperyalistler arası çelişki, amaçta değil, yöntemde kendisini ortaya koymaktadır. Nitekim, ABD saldırısı sonrasında Ortak Pazar, bir toplantı yaparak Libya'nın Avrupa'daki temsilcileri ve Libya vatandaşlarına karşı birçok sınırlayıcı önlemleri karar altına almıştır.

Sonuç olarak, ABD'nin Libya'ya yönelik saldırısı hem askeri ve hem de siyasi bakımlardan kendisi açısından bir yenilgiye dönüşmüş ve ABD emperyalistleri amaçlarına

ABD savaş uçaklarının bombardımanı esnasında yıkılan bir binanın enkazı altından sivil halktan birçok kişi kurtarıldı

dönemde durdurmamış olan ABD emperyalistlerinin, Libya halkına karşı giriştikleri bu son saldırı, ABD'nin tehlikeli politikalarının bir üst aşamaya ulaşarak devlet terörünün artık resmi bir politika olarak daha da pervasızca hayata geçirilmekte olduğunu göstermektedir.

ABD emperyalizminin Libya'ya yönelik bu son saldırısı, Ortadoğu'da kendisi için bir cıbanbaşı olarak nitelediği bu devlete karşı yıllardır uygulayageldiği saldırgan politikanın yeni bir halkasını teşkil

rek, NATO üsleri ile diğer saldırı yuvalarına karşı eyleme geçeceklerini açıklamışlardır. Nitekim, ABD hava saldırısının ardından İtalya'ya ait Lampedusa Adası'ndaki bir ABD haberleşme merkezi bombalanarak, tesisler tahrip edilmiştir.

ABD hava saldırısı ardından iyice gerginleşen ortamın daha da büyük gelişmelere gebe olduğu; Libya'nın ulusal güvenliğini ve egemenlik haklarını korumak için elinden gelen herşeyi yapmakta kararlı

FİLİPİNLER:

DİKTATÖRÜN SONU, GERİLLA HAREKETİ VE YENİ BAŞKANI BEKLEYEN SORUNLAR

BİLİNMEYEN FİLİPİN'İN KEŞFİ

Filipinler, Güneydoğu Asya'da Pasifik Okyanusu, Çin Denizi ve Celebes Denizi ile çevrili 7.100 ada ve adacıkta oluşmaktadır. 297.000 km²'lik bir yüzölçümüne sahip olan Filipinler'de nüfusun %85'i Malay ırkı oluşturmaktadır. Bunun yanı sıra, Endonezyalılar, Çinliler, Araplar, Hintliler, İspanyollar, Amerikalılar ve Negritolar da sınırlı ölçüde, bu ülkede bulunmaktadırlar. Zengin bakır, altın, manganez, demir, nikel, krom, petrol, kömür vd. maden yataklarına sahip olan Filipinler, aynı zamanda stratejik-coğrafik bir konuma da sahiptir.

1521 yılında Portekizli Kaşif Macellan'ın Filipinler'i keşfetmesinden önce Avrupalılar bölgeyi bir ülkenin varlığından habersizdiler. Bu yıllarda Macellan, Kristof Kolomb, Vasgu de Gama, Amerikan Vespuci gibi kaşifler, Avrupa kıyılarında okyanuslara açılarak, yeni toprakların keşfine çıkarlar. Aynı dönemde dünyanın bilinemeyen birçok yeri gibi, Filipinler de Avrupalılar tarafından keşfedilir.

Macellan'ın Filipin topraklarına ayak basması ile birlikte, Portekizliler'in yaklaşık 43 yıl süren egemenlikleri de kurulur. 1542 yılına gelindiğinde, yeni toprakların bulunması için kaşifler çıkaran İspanyollar da Filipinler üzerinde ikinci bir güç olarak egemenlik kurma mücadelesine katılırlar. İspanyollar ile Portekizliler arasında savaş 20 yıl kadar sürer. 1564 yılında İspanyollar, Portekizlileri yenerek, Filipinler'i egemenlikleri altına alırlar. İspanyol sömürgecileri buraya İspanya Kralı Philipp'in adını takarlar. Bu tarihten itibaren bu ülkenin adı (Philipp) Filipin olarak tarihe geçer.

İspanyollar bu alanda egemenliklerini sağlamlaştırmak için en önemli araç olarak, Hristiyan dine göre gönderilen din adamları, İspanya'ya bağlılığı aşılarlar. Önemli oranda başarılı da olan bu politikaya karşı, 14 ve 15. yy'da buraya göç eden Arap tüccarları ve din adamları vasıtasıyla yayılan ve ülkenin güney kısımlarında bulunan müslüman kesimler direnirler. Fakat buna rağmen, İspanyolları adaların hemen hepsinde egemenliklerini kurarlar.

Ülkenin ekonomisini ve ticaretini tümüyle ellerine alan İspanyollar ancak, 1815'lerden sonra, sınırlı olarak yerli bir komprador kesimin de rol oynamasına olanak tanıdılar. İspanya tarafından atanan bir İspanyol genel valisi ile yönetilen Filipin'de 19. yy'a doğru, Acapulco ihracı, yerini şeker, kenevir, Hindistan cevizi, tütün ve çivite bırakır.

Portekiz'i safdışı bırakarak, uzun yıllar Filipin'in tek hakimisi olan İspanya'ya 1762'den itibaren İngiltere rahatsız etmeye başlar. İngiltere ve İspanya arasında egemenlik savaşı zaman zaman şiddetli boyutlara ulaşsa da, İspanya İngilizleri de safdışı etmede başarılı olur.

1869'da Süveyş kanalının açılması, bir bütün olarak ticareti hızlandıran Avrupalı sömürgecilerin, sömürgeleriyle ticaretini daha da canlandırmıştır. Buna bağlı olarak, İspanya'nın Filipinler'den daha fazla ticaret ürününü Avrupa pazarlarına çekmesi mümkün hale gelirken, birçok ürün ve yatırım, Filipin'e aktarması da gerçekleşmiş-

ti. Bunun sonucu olarak, 19. yy. sonlarına doğru, başta demiryolu yapılmak üzere, irili-ufaklı çeşitli fabrikaların da kurulmasına girişilmiştir. Bu işletmelerde kalabalık olmasa da bir işçi sınıfı ortaya çıkarken, limanlarda da komprador bir burjuva tabakası oluşmuştur. 19. yy'ın sonlarına geldikçe komprador burjuvazi olsun, işçi sınıfı olsun daha belirgin olarak ekonomik yapıda görünmeye başlamışlardır. Bu durum Filipin'in yapısında önemli değişiklikler ortaya çıkarmıştır.

İngiltere ve İspanya arasında patlak veren 7 yıl savaşında, İspanya'nın yenilgisi, Napolyon savaşları ve Fransa'nın İspanya'yı işgali, ABD'nin yayılma manevraları, Latin Amerika halklarının bağımsızlık hareketleri, ülke içerisinde Cumhuriyetçiler ile Monarşistlerin mücadelesi İspanya hükümetini yıpratmanın yanı sıra, ekonomik olarak da güç duruma sokmuştur. Bunun üzerine İspanya, sömürgelerindeki sömürüsünü daha da artırma yoluna giderek, içine düştüğü bunalıma aşmaya çalışmıştır. Bu durum ise sömürgelerinde tepkilerin artmasına yol açmıştır. Bunlardan biri de, Filipin'dir. 23 Ağustos 1896'da ilk ayaklanma başlar. Ayaklanın safı kısa sürede onbinlerce isyancı ile dolar. Fakat başarıya gide-meyerek, kısa sürede ezilirler.

Aynı dönemde ABD'nin de Filipin üzerinde egemenlik mücadelesi başlar. İspanyollarla da temasa geçen ABD, bağımsızlık vaadi ile yeniden hareket geçmelerini sağlar. Aynı zamanda İspanya ile de bir savaşta tutuşur. Bu çatışmadan karlı çıkan ABD, 1898'de o dönemin parası ile 20 milyon dolar karşılığında Filipinler'i İspanya'dan tam anlamıyla satın alır. Bu tarihten itibaren Filipin artık ABD'nin bir sömürgesi olarak adından bahset-tirmeye başlar. ABD'nin 1900'lere doğru ele geçirdiği Filipinler'deki egemenliği bugün de devam etmekte; ABD bu adalardaki varlığını korumak için çeşitli manevralara başvurumaktadır.

ABD EGEMENLİĞİ VE FİLİPİN'İN DEĞİŞEN KADER ÇİZGİSİ

İspanyolların Filipin'i ABD'ye satması ardından çatışmalar durmamakla birlikte, ABD'nin egemenliğini kurması önünde bir engel oluşturmamıştır. 1946 yılına kadar adalar topluluğu üzerindeki egemenliğini klasik bir sömürgecilikle sürdüren ABD, II. dünya savaşı sonrasında klasik sömürgeleri elde tutmanın zorlaşması ve Filipin'de gelişen bağımsızlık hareketinin etkisi ile, sözde bir bağımsızlık tanıyarak yeni-sömürgeciliği geliştirmeye başladı.

II. dünya savaşında Filipinler'i işgal eden ve adaların bir bölümünü ele geçiren Japonların Amerikalılardan erken davranarak, bağımsızlık tanımları, ABD ve Japonların çatışmalarını daha da kızıştırmıştır. II. dünya savaşından Japonların yenik olarak çıkması, bu alanı da ABD'ye terketmesine yol açtı.

ABD, adaların tek hakimisi olarak artık istediği gibi, Filipin'i yönlendirme gücüne de erişiyordu. Yönetime sadık uşaklarını getirirken, onları elyle sömürüyü istediği oranda derinleştiriyordu. Bunun dışında önemli bir askeri gücünü de buraya taşıyarak, bu alanı kendisi için bir saldırı üssüne dönüştürmeye

çalışmıştır. Filipin'in Güneydoğu Asya'daki stratejik konumu dikkate alındığında, ABD için bulunmaz bir üs alanı oluşturmaktadır.

1954'de kurulan SEATO pak-tının önemli bir üyesi durumuna getirilen Filipin, aynı zamanda ABD için de vazgeçilmez bir üs alanını oluşturmaktadır. ABD'nin birçok üssünün yanı sıra, dünya çapındaki askeri üslerinin en önemlileri olarak nitelendirilen, biri deniz, biri hava üssü olmak üzere iki önemli üssü Filipin'de bulunmaktadır. "Subic Bay" deniz ve "Clark Field" hava üssü olarak adlandırılan bu iki üs, ABD'nin Güneydoğu Asya'daki varlığını can damarını teşkil etmektedir. ABD'nin Filipin politikasının önemli bir odağı da bu üsler oluşturmaktadır. "Keep the bases" olarak da adlandırılan "üsleri elinde tut" politikası, ABD'nin girişimlerinin temelini oluşturmaktadır. Üslerin yitirilmesi aynı zamanda Filipinler'in de gözden çıkarılması anlamına gelecektir.

1946'dan itibaren ABD'nin yeni-sömürgeci durumuna gelen Filipin'in kader çizgisi, ABD'nin önemli bir jandarması olma yolunda hızla değişmiş ve bugün tamamıyla pekişmiştir. ABD birçok politikasını bu alanda uygulamaya olanağına daha fazla sahip bir durumdadır. Filipin, ABD'nin önemli bir üssü olarak, artık Güneydoğu Asya'da yerini almış ve önemli bir saldırı üssü haline gelmiştir.

KOMÜNİST PARTİSİ'NİN KURULUŞU VE GERİLLA MÜCADELESİ

7 Kasım 1930'da Crisanto Evangelisto öncülüğünde Filipinler Komünist Partisi kurulur. Komünist Partinin kuruluşu ile birlikte, işçi grevleri, köylü hareketleri ve öğrenci gösterileri bir artış meydana gelir. 1931-35 yılları arasında bu gösteriler artarak devam eder. Bu durum karşısında büyük oranda tedirgin olan hükümet, FKP'ni yasasız ilan ederek, partinin önde gelen birçok yöneticisini tutuklar. Parti legal olarak kurulduğundan, yönetim için birçok yöneticiyi tutuklamak fazla zor bir iş olmaz. Fakat önemli darbe alınmasına rağmen, FKP'teki hareketlerini ve bağımsızlık çalışmalarını sürdürür. Bu eylemliliğin ilk sonuçları, toplum yaşamında önemsiz bazı düzenlemelerin ortaya çıkmasına yol açan kanunların kabul edilmesi olur. 1933'de çıkarılan Hare-Hawes-Tydings-Me Duffic kanunu çıkarılır. Her iki kanun da bazı önemsiz değişiklikler ortaya koyar. Fakat, ilk başbakan Quezon ile imzalanan bir antlaşmada ABD, 4 Temmuz 1946'da Filipin'e "tam bağımsızlığını" vereceğini taahhüt eder. Bu, adanın toplumsal ve siyasal yaşamında bazı değişiklikleri birlikte getirir. Örneğin 1931'de tutuklanan Komünist Parti önderleri, aynı dönemde serbest bırakılır. Filipin tarihinin daha ileri dönemlerinde bu olayın benzer birçok örneğinin daha ortaya çıktığını görmekteyiz.

Filipin Komünist Partisi ile Filipin Sosyalist Partisi 1934'de birleşirler. Bu birleşme süresinde Komünist Partisinin içerisinde birçok küçük-burjuva ajan da sızdırılır. Giderek parti yönetiminde önemli derecede söz sahibi olan bu unsurlar, Aralık 1948'de, Komünist Partiyi, ABD'ye ve Filipin hükümetine

bir sadakat muhtırası verirler.

Komünist Parti içerisindeki bu mücadele, partinin 1968'de yeniden kurulmasına kadar devam eder. Lave ve Tarue adlı küçük-burjuva önderler, partiyi ABD'nin peşinde doluşturarak, önemli oranda darbe yemesine yol açmıştır. Denilebilir ki, partinin en önemli zaafılarından biri budur.

Japonların 1941 sonlarında Filipin'e saldırarak işgal çabalarına karşı, FKP önderliğinde Japon Aleyhtarı Halk Ordusu (HUKBALAHAP) kurulur. Japonların adalara egemenlik savaşına karşı direniş hareketini geliştirirler. 1943 yılında Japonlar, ABD'den daha baskın çıkma amacıyla Filipin'de kendisine bağlı bir kukla hükümet kurduktak, "bağımsızlık" tanır. Fakat buna rağmen HUKBALAHAP önderliğindeki silahlı direniş hareketi devam eder. HUKBALAHAP hareketi içinde ABD ajanlarının gerçek hedeflerini saptırdığı bazı birlikler, Japonlara karşı zafer kazanan ABD birliklerini sevinçle karşılama gibi bir zaaf içine düşer. ABD'nin cevabı ise çok sert olur. Karşılamaya katılan tüm birlikleri silahsızlandırır ABD, aynı zamanda büyük bir katliam da gerçekleştirir. Buna rağmen, ülkenin değişik bölgelerinde HUKBALAHAP birlikleri ABD'ye karşı direnişlerini sürdürürler. Hareket ikiye bölünmüş, bir kısmı ABD ile işbirliğine yönelirken bir kesimi de direniş yolunu seçmiştir.

Gerilla savaşının geleceği fazla parlak olamayacak, ABD'nin geliştirdiği yeni-sömürgeci uygulamalar karşısında tutunamayıp, 1950'de parti ve ordu ağır darbeler alacaktır. Yenilginin en önemli nedeni, izlenen çizginin zaafılarla dolu olmasının yanı sıra, silahlı mücadelenin siyasal mücadele ile yeterince desteklenememesi giderek kendisi içinde yozlaşması ve partinin kendi içinde çeşitli eğilimleri barındırmasıdır. Bölgesi bir yapıda ABD'nin yeni-sömürgecilik manevraları ile karşılanan parti, zamanında gerekli taktik yönelimleri gerçekleştiremediğinden, ağır bir yenilgi almak zorunda kalmıştır. Bu yenilginin ardından parti ve gerilla mücadelesinin toparlanabilmesi için yine uzun yılların geçmesi gerekecektir. Bu da, yine parti içinde teslimiyetçi çizginin tüm yönleri ile açığa çıkmasından önemli oranda kaynağını alacaktır.

ABD'NİN YENİ-SÖMÜRGEÇİLİĞİ VE MARCOS İKTİDARI

Filipinler'de yeni-sömürgeçiliğe geçişle birlikte ABD'nin egemenliği daha da artar. ABD, ekonomik yapıda olduğu kadar, siyasal ve askeri yaşamda da önemli bir rol oynar. Filipin, ABD için Güneydoğu Asya ve Pasifik'teki emperyalist çıkarlarını korumak için bulunmaz bir üs alanı haline getirilir.

Muhalefet güçlerinin, özellikle de FKP'nin ağır darbeler yemesi karşısında, ABD, yeni-sömürgeci uygulamalarını daha kolaylıkla sürdürmeye başladı. 1965'lerden sonra Güney Vietnam'daki savaşa direkt müdahale ederek, catrdayan yeni-sömürgeci yönetimini zorla ayakta tutmaya çalışan ABD, birçok ülkeden olduğu gibi Filipinler'den de Peyk birlikleri oluşturalar, Güney Vietnam'a gönderdi. Marcos'un iktidara geldiği döneme rastlayan Peyk birliklerinin gönderil-

mesi, ABD'nin elde edilmez bir uşağı harekete geçirdiğinin de kanıtını oluşturmaktadır. G. Vietnam'a PHILCAG adı altında paralı asker (Peyk) gönderen Marcos; aynı zamanda dostluk çalışmaları ve çeşitli mühendislik firmaları kisvesi altına bürünmüş PHICCON olarak adlandırılan diğer bir grup paralı askeri de buraya sevk eder. Bir yandan içeride, kendi halkına karşı azgın bir düşman olarak örgütlendirilen Marcos rejimi; diğer yandan bölge halkları üzerinde de saldırgan bir politika izler.

1965'in sonlarında Marcos'un iktidara getirilmesi, ABD'nin Filipinler'deki egemenliğini daha da arttırmakla kalmayıp, bir bütün olarak onu istediği gibi yönlendirmesine yol açmıştır.

İktidardaki Liberal Parti'den istifa ederek Nacionalista Partisi'ne geçen Marcos, 3 Aralık 1965'de devlet başkanlığı seçimlerini kazanır. 1969'da bir kez daha devlet başkanlığına seçilen Marcos, yasalara göre bir kez daha devlet başkanlığına adaylığını koyamayacaktır. 1972 yılında sıkıyönetim ilan eden Marcos birçok kişiyi tutukladı. Bunların arasında, daha sonra önemli bir rahip olan Senatör Benigno Aquino da vardı. 1973 yılında hazırladığı yeni bir anayasa ile devlet başkanlığı süresiz olarak uzatan Marcos, aynı zamanda kendisini başbakanlığa getiren bir maddeyi de anayasanın içerisinde koydurdu. Daha sonra Nacionalista Parti'den de ayrılan Marcos, "New Society Movement" (Yeni Toplum Hareketi) partisini kurdu. 1978'de sıkıyönetim altında yapılan ve Marcos tarafından büyük hile karıştırılan seçimleri Marcos'un partisi büyük bir oy çoğunluğu ile "kazandı" Filipin'i terkedene kadar ülkenin tek söz sahibi olan Marcos, 21 Ağustos 1983'te önemli bir muhalifi Benigno Aquino'yu öldürterek, siyaset sahnesinde hiç olmazsa kaçınılmaz olarak tek başına kaldı.

ABD emperyalistlerinin Marcos iktidarı döneminde büyük yararlıklar elde ettiği gerçeği bugün daha iyi görülmektedir. Ama kader, uşağın tüm çırpışlarına rağmen, efendinin başka bir uşakta tercih kılması ile Marcos'un, devlet başkanlığının acı bir sonla bitmesine kadar getirdi. ABD son derece güvendiği bir çok sadık uşağı neden gözdendi çıkardı? Yoksa Marcos artık yapacağı tüm şeyi yapmış ve işlevini doldurmuş muydu? Ya da artık halkın büyük bir öfkesini kazanan ve yeterince de yaşlanan Marcos; ABD'nin ihtiyaçlarına cevap vermiyor; tam tersine ABD'nin Filipin'deki varlığı için bir tehlike mi oluştuyordu? Filipinler'in biraz kısa geçmişine dönüp bakınca bu nedenleri daha iyi görme olanağına da kavuşuyoruz.

GERİLLA MÜCADELESİ VE YIPRANAN DİKTATÖRÜN SONU

26 Aralık 1968'de yeniden kurulan Filipin Komünist Partisi, Mart 1969'da Halk Gerillaları'nın adını NPA (New Popular Army)-Yeni Halk Ordusu olarak değiştirir, gerilla mücadelesini yoğunlaştırdı. Başlangıçta fazlaca ciddiye alınmayan NPA'nın yitirdiği mücadeleyle giderek önemli bir güç olma konumuna yükseldi.

Marcos, aldığı sıkı güvenlik tedbirleri vasıtası ile, gerilla mücadelesinin belli bir dönem kendi iktidarı

için tehlike oluşturmamasının önüne geçmeyi başardı. Fakat, halk kitlelerinin iktidara karşı artan kin ve nefreti NPA'nın faaliyetleri için daha elverişli bir ortamı yaratırken, giderek güçlenmesine de yol açtı. 1980'li yıllara gelindiğinde NPA'nın faaliyetliliği Marcos diktatörlüğünün önemli oranda sarsımaya başladı. Artık, Marcos'un bu mücadelesinin önüne engel oluşturmaları mümkün görünmüyordu. Bir yandan halk kitlelerinin büyük bir tepkisini toplaması, diğer yandan gerilla mücadelesine karşı aldığı önlemler son derece yetersiz kalmıştı. İşte, böyle bir gelişme karşısında ABD, Filipin'deki varlığının daha da tehlikeye düştüğünü görmeye başladı. Hala Marcos'tan vazgeçmemekle birlikte, yerine yeni bir alternatif de oluşturmaya başladı.

Reagan politikası olarak da somutluk kazanan sert faşist yönetimleri işbaşına getirme taktiğine ABD'nin 1980'li yıllarda daha hız verdiği çok açıktır. Kendisine bağlı bir çok yeni-sömürgeci faşist cuntaları işbaşına getiren ABD, ulusal kurtuluş hareketlerinin ancak şiddet yöntemiyle ezileceği fikrini taşımaktadır. Bu nedenle, Reagan sürekli biçimde şiddetli tirmandırarak faşist diktatörlerin işbaşına gelme sürecini hızlandırmıştır. Latin Amerika, Asya ve Ortadoğu'nun birçok ülkesinde 80'li yıllar, aynı zamanda faşist rejimlerin tırmanışa geçtiği yıllar oldu. Türkiye, bunun en somut örnekleri arasında yakından tanıdığımız bir gelişme olarak hatırlanabilir.

Birçok alanda yeni diktatörlerin koltuklarını sağlamlaştırmakla uğraşan Reagan, aynı zamanda birçok koltuğun sallanması ile de karşı karşıya geldi. Somoza, ardından İran Şah'ı ve benzerlerini pespeşe kaybeden ABD, bu deneylerden çıkardığı derslerle, sallanan koltuklara yeni destek manevraları geliştirmeye başladı. Bu uygulamalar, aynı zamanda bir emniyet sübabı görevini de görmekteydi.

Marcos'un diktatörlüğü erken sallanmaya başladı. ABD, artık burada işlerin iyileştiğinden iyiden iyiyeye anlamaktaydı. Bunun üzerine uzun bir ABD sürgün yaşamından sonra, CIA'da önemli çalışmalar yapmış ve 1954'de HUK-BALAHAP hareketinin liderlerinden 2. Tascu'nun teslim olma görüşmelerine katılmış olan Benigno Aquino'yu, yeniden Filipin'e gönderdi. Aquino, yeniden Filipin'e dönmeye; fakat daha uçaaktan inemeyiş bir suikaste öldürülecekti. Bu olay, Marcos için sonun başlangıcı olacak, arttan halk muhalefeti karşısında, bizzat Reagan tarafından giderek daha fazla yalnızlığı itilecekti. Aquino suikastının kamuoyuna bilinmeyen birçok yönleri kuşkusuz karanlıkta kalmıştı. Ama ABD'nin emniyet sübabı oluşturma planı tutmuş ve Marcos'a karşı halktan da belli bir destek alan muhalefetin oluşmasını sağlamıştı.

Filipin Komünist Partisi önderliğindeki NPA gerillalarının 15 000'i aşkın bir askeri gücü bulunmakta ve bunlar ülkenin 1/5'ini denetim altında tutmaktadırlar. Bu durum ABD'yi çok tedirgin eden bir konu-mu ortaya çıkarmaktadır. Hatta, ABD'li askeri uzmanlar, NPA'nın bu şekilde gücünü devam ettirmesi karşısında 1989 ya da 1990'larda ülkenin gerillaların eline geçeceğini söylemekte ve yeterli tedbirlerin alınmasını istemektedirler. Son yıllarda NPA'nın faaliyetlerini daha da yoğunlaştırdığı gözlenmektedir.

Filipin'i tümünden kaybetmekten, halkın büyük nefretini kazanan ve bu konumuyla oldukça da yıpranan, artık iyileşme yaşlanmış bulunan Marcos'ı gözden çıkarmaya karar veren ABD; bayan Aquino'ya açık çek vererek iktidarın yolunu açmaya başladı. Böylece bir yandan halkın gerilla mücadelesine daha fazla

kayması engellenmek; diğer yandan ise Marcos'a duyulan tepki muhalefete büyük bir sevgiye dönüştürülmek isteniyordu. Bu nedenledir ki, Bayan Aquino büyük bir cesaretle, eski bir muhalifin karısı olarak Marcos'a karşı adaylığını koyabildi. Eskiden beri Marcos'la yıldız barışmayan bir lider olarak, halkın daha fazla ilgisini görme şansına sahipti.

Nitekim saati gelip çatıştığında, Marcos, 1965'lerden bu yana sürdürdüğü 20 yıllık saltanatının son bulduğunu iyiden iyiyeye anlamaya başladı. O da tıpkı Baby Doc (Duvalier) 'un Haiti'yi terketmesi gibi, artık efendisi tarafından gözden çıkarılmış bir uşak olarak Filipin'i terketti. Ama efendileri yaptığı hizmetlerden dolayı onu da unutmayacak ve yeni bir yurt edinmesine kolaylık göstereceklerdi.

Haiti'de Duvalier'in, Filipin'de Marcos'un böyle pespeşe yerlerini daha ılımlı gözüken yönetimlere bırakmaları, aynı zamanda Reagan'ın şiddet yöntemiyle halk muhalefeti ezmeye taktiğinin de tutmayacağını bir kanıtını oluşturmaktadır. Bu son iki örnekle daha iyi kanıtlanan bu iflas, emperyalizmin çıkmasının aşılmağını da ortaya koymaktadır. İster ılımlı-sosyal-demokrat, ister faşist yönetimler olsun, gelişen halk muhalefeti karşısında hiçbir iktidar tutunamaz.

FİLİPİNLER VE BAYAN AQUINO'NUN GELECEĞİ

Bayan Aquino, zaten önemli oranda yıpranmış olan Marcos'u alaşağı etmeyi başardı. Fakat, Filipin'in ağır sorunları altından kalkmaya ne oranda başaracaktır? Bu önümüzdeki günler daha açık gösterecektir; ancak Filipin'de NPA gerillalarının verdiği mücadelenin gelişimini sürdüreceği ve kısa sürede sorunların altında boğulan hükümetin geçmişten fazla bir farkı olmadığı açığa çıktıkça halkın tepkisinin daha da artacağı şimdiden görülebilen ilk belirtiler arasında sayılabilir. ABD, kartını, bu kez Marcos'a değil, Bayan Aquino'ya oynadı. Yeni kartın neler ortaya çıkaracağı ise önümüzdeki günlerde daha da açığa kavuşacaktır.

Bayan Aquino, ilk elde FKP'nin ve NPA'nın ileri gelen önderleri olmak üzere, tüm siyasi tutukluları serbest bıraktı. Bu tehlikeli bir girişim olarak nitelense de, Bayan Aquino'nun Marcos'tan farkını kanıtlamak için buna ihtiyacı vardı. Diğer yandan NPA ile görüşme yürüterek silahların bırakılmasını sağlamaya çalışan Bayan Aquino, meclisi feshederek yeni bir anayasa oluşturma çalışmasını yürüttüklerini açıkladı. Marcos döneminin birçok yetkilisinin halen devlet kademelerinde etkin olması, yapılan değişikliğinde sadece, yıpranan diktatörün gitmesi ve yerine daha uzun bir gelecek vaat eden bir devlet başkanının gelmesi olduğunu açığa çıkarmaktadır.

Bayan Aquino, NPA gerillaları ile barış sağlama görüşmelerini yürüttüğü bir esnada; ülkenin birçok alanında askeri birliklere karşı yoğunlaşan eylemlere tanık olundu. Bu aynı zamanda, silahların bırakılmayacağını kanıtı da olmaktadır. Her ne kadar NPA lideri ile görüşmeler yürütülmekte idiyse de, şimdiki kadar herhangi bir sonucun alınmaması, sonucun ne olacağı konusunda kesin bir şey belirtme durumunu ortadan kaldırmaktadır. Ama ülkenin önemli birçok adamsında denetimi ellerinde bulunduran NPA gerillalarının, bu etkinliklerini daha da arttırmak istedikleri görülmektedir. Bunu nasıl sağlayacakları ve çatışmanın neler ortaya çıkaracağı konusunda şimdiden kesin bir şey söylemek mümkün görülmemekle birlikte, önemli bir güce sahip olan NPA'nın bu gücünü koruması ve taktik usta-

laqlarla geliştirmesi, zafer elde etmelerine yolaçacaktır.

Mevcut ortamda ne kadar iktidarda kalacağı ve ne derece başarılı olacağı şimdiden kestirilemeyen Bayan Aquino'nun geleceğini önümüzdeki günler daha da açığa çıkaracaktır. Birçok sorun şimdiden çözümsüzlüğünü dayatmış durumdur. Bunların üstesinden nasıl gelinecek ve iktidar nasıl korunacaktır? Bu, Bayan Aquino'nun önünde önemli bir sorun olarak durmaktadır. Marcos'un gidişi öfkeli kitleleri bir ölçüde durdurdu. Ama, şimdi dikkatler yeniden ek ekonomik sorunlar üzerinde toplanacaktır. İşte, ekonomik sorunlar, Bayan Corazon Aquino'nun geleceğini de belirleyecektir. Ekonomik bunalımın atılması öyle kolay görünme-

Corazon Aquino

mektedir. Hatta, daha da ağırlaşması kaçınılmaz olacaktır. Bu noktada, bu kez yeni hükümete karşı öfkeli kitlelerin sokağa dökülmesi gerçekleşecektir. Şimdilik herhangi bir hareketlilik yaşanmasa da, önümüzdeki dönemde de bunun böyle süreceği anlamına gelmez. Marcos yanlılarının yeniden hareket etmeleri ve NPA'nın mücadelesi; Filipinler'de çatışmaların şiddetlenmeyeceğini göstermektedir. Ama Filipin'in geleceğinde söz sahibi olacak güçler, bu çatışma içinde fazlasıyla yer alacaklardır. Denilebilir ki, Filipin'in geleceğini belirleyecek olan gelişme FKP önderliğindeki NPA gerillalarının yürüttüğü mücadele ve buna karşı hükümetin izleyeceği politikadır. İşte bu iki karşıt güç, Filipin gemisinin rotasını belirleyecektir. Bilinen denizde kaptanlığı ve pusula kullanmayı iyi beceren, geminin yönetimini de eline alabilecek ve ülkenin yönetimini söz sahibi olacaktır.

FİLİPİN DENEYİNDEN KENDİMİZ İÇİN BİRKÇAK DERS

Filipin ve Haiti örnekleri, bugün Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan birçok olayın aydınlatılmasına da işi tutmaktadır. Cunta ve ANAP'ın önemli oranda yıpranması Kürdistan'da yükselen silahlı direnişi engellemeye büyük bir beceriksizlik örneği sergilemesi, ekonomik bunalıma başlaması gibi nedenler; burada da bir emniyet sübabına ihtiyaç hissettirmektedir. Yıpranan Marcos'a karşı nasıl ki, Bayan Aquino ve birleşik muhalefet çıkarılmışsa, Türkiye'de de Erdal İnönü önderliğinde HP ve SODEP birleştiler ve yeni bir alternatif olarak şekillen-dirmeye çalışmakta ve yıpranan diktatörlüğün yerini alacak bir muhalefet haline getirmeye çalışılmaktadır. Bunun için de SHP'ye birçok rol yüklenmekte ve sözde demokrasi ve insan hakları savunucusuymuş gibi ortaya atılmaktadır. Üstelik Avrupa'ya kadar çıkarılarak, emperyalizmin onayından da geçirilmeye çalışılmaktadır.

Yine nasıl ki Bayan Aquino komünistlerle görüşüp, onları ikti-

darmın yedeğine almaya çalışıyor-sa, SHP de "TKP'den "demokrasi" mücadelesinde tam destek alarak bu rolünü sürdürme çabası içerisinde girmektedir. NPA gerillaları teslimiyete karşı bir çok yerde yeni eylemlerle karşılık verirken, SHP yedeğine çoktan giren "TKP" peşpeşe tam destek muhtıraları sunarak adeta hizmete kusur etmediğini kanıtlamaya çalışmaktadır.

Tüm bu gelişmeler emperyalizmin devrimci hareketleri tasfiye etme ve direnişi boğma planlarından ayrı düşünülemez. Türkiye'de 1988'ler için hazırlanan SHP alternatif, başta "TKP" olmak üzere tasfiyei solla birlikte fakat silahlı direnişin karşısında ortak bir cephe oluşturup yıpranan diktatörün yerine geçme çağrısını hazır kıta

Marcos

bekliyor.

Filipin örneği, bir geçişin Türkiye için de 1988'lere göre hazırlandığı gerçeği SHP'nin son faaliyetleriyle daha da açığa çıktı. Bugün bu planın gelişimini hızlandırmaya çalışılmaktadır. Cuntanın önemli oranda işlemezi kıldığı bir dönemde SHP'ye "yüri ya kulum" denileceği açıktır. Ama işlerin Filipinler'deki gibi kolay gitmeyeceğini hemen belirtelim. ABD emperyalizmi, Haiti ve Filipinler'de emniyet sübabı olarak hazırladığı işbirlikçilerini yönetime getirmekte fazla zorlanmadı. Duvalier'i (Baby Doc) Haiti'den, Marcos'u da Filipinler'den ayırmak zorunda bırakarak, yerlerine yeni işbirlikçilerini atadı. ABD, tüm bu değişiklikleri yaparken, karşısında öyle planlarını işlemezi kılacak güçler bulamadı. Bu nedenden dolayı planlarını kolaylıkla uygulamayı başardı. Bu değişiklikler, şimdilik sancısız görünmektedir. Ama bu işbirlikçi rejimlerin işlemeziği ortaya çıktıkça, halkın dinmiş gibi görünen öfkесinin yeniden kabarmacağı açık bir gerçektir.

ABD emperyalizmi aynı ustalığı Türkiye'de de göstermek istemektedir. Bu nedenle, 12 Eylül faşist rejiminde birçok değişiklikleri ortaya çıkarmaktadır. Bir yandan SHP kurdurulmuşken, eski siyasiler üzerinden yükselen silahlı direnişi engellemeye büyük bir beceriksizlik örneği sergilemesi, ekonomik bunalıma başlaması gibi nedenler; burada da bir emniyet sübabına ihtiyaç hissettirmektedir. Yıpranan Marcos'a karşı nasıl ki, Bayan Aquino ve birleşik muhalefet çıkarılmışsa, Türkiye'de de Erdal İnönü önderliğinde HP ve SODEP birleştiler ve yeni bir alternatif olarak şekillen-dirmeye çalışmakta ve yıpranan diktatörlüğün yerini alacak bir muhalefet haline getirmeye çalışılmaktadır. Bunun için de SHP'ye birçok rol yüklenmekte ve sözde demokrasi ve insan hakları savunucusuymuş gibi ortaya atılmaktadır. Üstelik Avrupa'ya kadar çıkarılarak, emperyalizmin onayından da geçirilmeye çalışılmaktadır. Yine nasıl ki Bayan Aquino komünistlerle görüşüp, onları ikti-

digi yeni-sömürgeci; diktatörlerin yıpranması yerine liberal yönetimleri; liberal yönetimlerin işlemeziği karşısında ise yerine sivil veya genellikle olduğu gibi, askeri-faşist yönetimlere işbaşına getirilmektedir. Bu politika yeni olmadı gibi, II. dünya savaşı sonrasında da buna uygulanmaktadır. Böylece emperyalizm bu yolla egemenliğini sürdürmek istemektedir.

Bugün Türkiye'de de hazırlanmak istenen, böylesi bir nöbet değişikliğidir. Bilindiği gibi, 12 Eylül 1980'de sivil liberal yönetim, askeri-faşist bir yönetime değiştirilmişti. Bugün ise, faşist rejimin yıpranması karşısında, ABD emperyalizminin onayıyla da sosyal-demokrat bir muhalefet hazırlanmaktadır. "Demokrasiye geçiş" manevraları olarak lanse edilmek istenen söz konusu gelişmeler; işte böylesi bir değişikliğin hazırlıklarıdır. 12 Eylül darbesine yolaçan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiydi. Bugün yine rejime değişiklikler yaşıyan ve böylesi bir muhalefetin hazırlanmasında zorlayan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesidir. O halde, Türk sömürgeciliği ve efendileri emperyalistler, rejimin kaderini Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişmesine ve durumuna göre tayin etmektedirler.

12 Eylül faşist cuntasını işbaşına getirmeye emperyalizm fazla zorlanmadı. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ve Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketini hazırlıksız yakaladığından, faşist rejimi başa geçirmeye fazla güçlükle karşılaşmadı. Bugün rejime yeni bir değişiklik yaşıyarak istiyorlar. Bu değişikliğin tutup tutmaması, yine Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketinin durumuna bağlıdır. Ancak Türkiye'de direniş güçlerinin henüz zayıf olmaları ve sol'un önemli bir tasfiyeciliği yaşamasa dikkate alınrsa, bu gelişmeyi belirleyecek tek gücün Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi olduğu görülmektedir. Zaten 12 Eylül faşist rejiminin sözkonusu değişiklikleri Kürdistan'da yükselen silahlı direniş mücadelesi karşısında yaşadığı açıktır. SHP ve benzerlerinin "Sol Birlik" ile birlikte 1988 seçimlerine ortak liste olarak, Kürdistan'daki silahlı direniş mücadelesinin ezilmesi temelinde hazırlanmalarına onay verilmesi bundandır.

Filipin ve Haiti'de bu nöbet değişiklikleri yaşam olanağı bulabildi. Fakat 1987-88'lerde güçlü bir aşamaya ulaşacak olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında, Türkiye'de aynı planın yaşam olanağı bulması mümkün değildir. ABD emperyalizmi ve faşist rejim, bu nöbet değişikliğini uygulamak isteyeceklerdir. Ancak güçlü bir direniş hareketi karşısında, kitleler, SHP vb. partilerin "demokrasi" maceralarının gerçek yüzünü görmekte gecikmeyeceklerdir. Filipin komünistleri Bayan Aquino ile görüşmelerde bulundular; ama uzlaşma henüz sağlanmadı. Tam tersine, NPA'nın gerilla eylemleri varlığını devam ettiriyor. Türkiye'de ise, "Sol Birlik" ile bir mütteret cemiyetine de kavuşan "TKP" daha da hızlı hareket etmekte, SHP'ye "demokrasi" macerasında tam destek sunmakta gecikmemektedir.

Tüm bu gelişmeler karşısında, daha uyanık ve güçlü bir politikanın yürütülmesi gerektiği açıktır. Sahte "demokrasi" çağrılarının gerçek anlamının, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ezilmesi olduğu kavranmak zorundadır. Ve bugün tasfiyeci sol bu politikanın en yavaş savunucuları arasındadır. Bu çok yönlü saldırılara rağmen, Filipin ve Haiti'de başarı ile uygulanan nöbet değişikliğini Türkiye ve Kürdistan'da yaşam olanağı bulması mümkün değildir.

VII- HRK Basın Bürosundan Kamuoyuna:

YİĞİT KÜRDİSTAN HALKI! FAŞİST TÜRK SÖMÜRGEÇİLİĞİNİ YIKMAK İÇİN DAHA SIKI BİRLEŞELİM VE DAHA ETKİN SAVAŞALIM!

Ağır kış koşullarına rağmen, faşist Türk sömürgeçiliğine karşı devrimci eylemlerimiz sürüyor. Birbuçuk yıldan beri Kürdistan'ın her tarafında etkin olarak yürüttüğümüz devrimci savaş, faşist-sömürgeci rejimi dönüştürmüyor. Kürdistan sahnesinde her gün gürleyen devrimci silah sesleri, faşist-sömürgeci canilerin ve uşaklarının beynine bir balyoz gibi iniyor. Devrimci eylemlerimiz, faşist-sömürgeci düşmanın barbarca saldırılarını geri püskürtüyor, sonuçsuz bırakıyor. Düşmanın alçakça komplo ve oyunlarını bir bir bozuyor. Ve kazanılan her zafer, ulusal kurtuluş devriminin pratik egemenliğini müjdeliyor; Kürdistan halkı için düşmana karşı savaş içinde özgür yaşama süreci başlamış bulunuyor.

Bu süreçte gerçekleştirdiğimiz devrimci eylemlerden bazıları şunlardır:

1- 14 Temmuz 1985 gecesi, Karakoçan merkezinde polis karakoluna saldırılmış, en az 7 polis öldürülmüş veya yaralanmıştır.

2- 23 Temmuz 1985 günü, Genç-Suveren Köyü karakoluna devrimci kurtuluş kuvvetleri tarafından bir baskın düzenlenmiştir. Silah ve roketlerle yapılan baskında en az 3 asker öldürülmüş, çok sayıda asker de yaralanmıştır.

3- 8 Temmuz 1985 günü, kurtuluş kuvvetleri tarafından Mardin-Ömerli karayolu üzerinde kurulan pusuya düşmanın bir askeri aracı düşürülmüş, yapılan saldırıda 1 asker öldürülmüş, 1 assubay da yaralanmıştır.

4- 14 Temmuz 1985 günü, Midyat merkezine giren devrimci kurtuluş kuvvetleri tarafından 2 asker öldürülmüş, polis karakoluna ve alay nizamıyesine roket atılmış, PKK-ERNK ve HRK bildirileri dağıtılarak gösteri yapılmıştır.

5- 23 Temmuz 1985 günü, kurtuluş kuvvetleri tarafından Ömerli merkezine bir baskın düzenlenmiştir. Eylemde, bölük düzeyindeki askeri karakola saldırılarak 4 asker öldürülmüş, sömürgeci yönetim binası bombalanmış, Atatürk'ün büstü kırılarak önündeki nöbetçi asker vurulmuş, bildiriler dağıtılmış, afişler asılmış, katılan geniş kitlelerle bir gösteri yapılmıştır.

6- 21 Temmuz 1985 günü, Ömerli'nin kırsal kesiminde, faşist ordu birlikleriyle devrimci kurtuluş kuvvetleri arasında silahlı çarpışma olmuş, çok sayıda yaralı veren faşist ordu birlikleri tarafından olay yeri yakınında yaprak kesen bir köylü başarısızlıklarını gizlemek için vahşice katledilmiştir, ardından da "bir teröristi ölü yakaladık" diye yalan açıklama yapılmıştır. Kürdistan'daki düşman vahşetinin ve aczinin durumu budur.

7- 11 Ağustos 1985 günü, Nazimiye-Dokuzkaya Köyünde Dursun İnce adlı ajan-muhbir, devrimci kuvvetler tarafından cezalandırılmıştır.

8- 14 Ağustos 1985 günü, Dersim-Reşnek Köyü muhtarı, ajan-muhbir Kamer Yıldız kurtuluş kuvvetleri tarafından vurulmuştur.

9- 18 Ağustos 1985 günü, devrimci güçler tarafından, Ovacık-Ağaçpınar Köyü muhtarı, ajan-muhbir Nuri Gül öldürülmüştür. Bu kişi, faşist ordu birlikleriyle operasyona katılanların en gayretlilerindendi.

10- 26 Ağustos 1985 günü, Ovacık-Gendan Köyünde, halk düşmanı, ihbarcı Ali Taş, kurtuluş güçlerince cezalandırılmıştır.

11- 28 Ağustos 1985 günü, devrimci kurtuluş kuvvetleri tarafından, Mazgirt-Pulan Köyü muhtarı ajan-muhbir Hasan Çelikkemir cezalandırılmıştır.

12- 18 Ağustos 1985 günü, Diyarbakır-Piran'ın dağlık kesiminde, faşist ordu birlikleriyle devrimci kurtuluş kuvvetleri arasında meydana gelen silahlı çarpışmada 2 asker öldürülmüş veya yaralanmıştır.

13- 23 Ağustos 1985 günü, Midyat-Kerboran-Baskıl Köyüne, devrimci kuvvetler tarafından baskın yapılmış, 3 ajan-milis çete mensubu öldürülmüştür. Halk tarafından zılgıtlarla kutlanan bu eylemde öldürülenler, 5 Mart günü Mehmet yoldaşı ihbar etmiş, şehit edilmesine neden olmuşlardır.

14- 24 Ağustos 1985 günü, Derik kasaba merkezine giren devrimci kurtuluş kuvvetleri tarafından, bir operasyon ekibi taranıp 1 polis ile 1 bekleci yaralanmış, ajan-çete Abdullah Kazakoz'un evi bombalanıp kendisi ve oğlu ağır yaralanmış, PKK, ERNK, HRK bildirileri dağıtılmış, afişler asılmış, eyleme katılan geniş halk kitleleriyle birlikte uzun süre gösteri yapılmıştır.

15- 31 Ağustos 1985 günü, Derik-Xanika Köyü muhtarı, halk düşmanı ve ajan Piro Süer, devrimci kuvvetler tarafından ölümlü cezalandırılmıştır.

16- 3 Eylül 1985 günü, bir birliğimiz tarafından, Dersim-Harçık Köyünde, 12 Eylül döneminin en gayretli ajanı olan Ali Merkit ölümlü cezalandırılmıştır. Diyarbakır zindanında ihanetinin ve uşaklığının başını çeken Yıldırım Merkit'in babası olan bu şahıs, aynı faaliyeti dışarda sürdürüyor, oğlunun dışardaki temsilciliğini yapıyordu. Belli ki Kürdistan'da işlenen hiç bir suç cezazsız kalmayacak!

17- 11 Eylül 1985 günü, Kiğı-Yedisu nahiyesinde Mehmet Yazıcı adlı ajan muhbir, devrimci kuvvetler tarafından vurulmuştur.

18- 11 Eylül 1985 günü, devrimci kuvvetler tarafından Nusaybin-Atxe Köyündeki şantiye deposu bombalanmıştır.

19- 18 Eylül 1985 günü, Midyat'ın dağlık kesiminde, faşist ordu birlikleri ile devrimci kurtuluş kuvvetleri arasında meydana gelen silahlı çarpışmada 1 asker öldürülmüş, ajan-muhbir "vatandaş" da başından yediği kurşunla konuşamaz olmuştur. Olayın etkisiyle çılgına dönen düşman birlikleri, vahşi hayvanlar gibi halka saldırmış, Xelil isimli bir köylü genci, işkence ederek katledip, "bir terörist öldürdükleri" yalanını çevreye yaymaya çalışmıştır.

20- 2 Ekim 1985 günü, Karhova-Riçik Köyü muhtarının evi devrimci güçler tarafından bombalanıp tahrip edilmiştir. Bu kişi, Sinan ve Süleyman yoldaşları ihbar ederek şehit düşmelerine neden olmuştur.

21- 30 Ekim 1985 günü, devrimci kurtuluş güçleri tarafından, Dersim çıkışı karayoluna kurulan bir pusuya düşürülen üç polis aracına saldırılmış, eylemde en az 9 polis öldürülmüş, 8 polis de yaralanmıştır. Faşist sömürgeciler bir gün sokağa çıkma yasağı uygulayarak olayı kitlelerden gizlemeye çalışmışlardır.

22- 1 Kasım 1985 günü, Şırnak-Dehroban Köyündeki ajan-milis çete, devrimci kuvvetler tarafından teslim alınarak silahsızlandırılmıştır. Eylemde, 4 adet G-1 piyade tüfeği, 5 adet mavez piyade tüfeği, bunlara altı 16 şarjör, 900 adet mermi kamulaştırılmış, köylülerle üç saat süren bir toplantı yapıldıktan sonra, bir daha suç işlemeyeceklerine söz vermeleri üzerine çeteler serbest bırakılmıştır.

23- 2 Kasım 1985 günü, Şırnak-Ceme Mezin Köyünde ajan-muhbir Osman Sevim ile oğlu, kurtuluş kuvvetleri tarafından cezalandırılmış ve silahları kamulaştırılmıştır. Bu kişiler, daha önce Sertaz ve Saadet yoldaşları ihbar ederek şehit düşmelerine neden olmuşlardır.

24- 4 Kasım 1985 günü, devrimci kurtuluş kuvvetleri tarafından, Kiğı kasaba merkezine yapılan baskında, düşman bölüğüne saldırılarak çok sayıda asker öldürülmüş ve yaralanmış, cezaevine saldırılarak nöbetçi 2 asker öldürülüp silahları alınmış, halka hitaben konuşmalar yapılmış, bildiri dağıtılıp pankartlar asılmıştır.

25- 19 Kasım 1985 günü, Xabur ırmağı boyunda, faşist ordu birlikleriyle yurtsever halk güçleri arasında meydana gelen çarpışmada 1 asker öldürülmüş, çok sayıda asker de yaralanmıştır. Olayda kahraman bir savaşçı köylü şehit düşmüştür.

26- 4 Aralık 1985 günü, Hani-Feinter Köyünde Hamo isimli bir ajan-muhbir cezalandırılmıştır.

27- 12 Aralık 1985 günü, Cizre-Sax Köyünde, devrimci güçlerle düşman kuvvetleri arasında meydana gelen çarpışmada, yiğit savaşçımız İbrahim yoldaş, kahramanca savaşarak şehit düşmüştür.

28- 14 Aralık 1985 gecesi, Erüh-Zeve Köyünde, devrimci kuvvetler tarafından 2 ajan-milis çete öldürülmüş, 3'ü de yaralanmıştır.

29- 15 Ağustos 1985 günü, Bitlis-Baykan arasındaki Destumiye karakoluna devrimci kuvvetler tarafından bir saldırı yapılmış, birçok asker yaralanarak düşmana zayıt verdirilmiştir.

30- 16 Eylül 1985 gecesi, Silvan merkezinde bir askeri devriyeye karşı kurtuluş kuvvetlerinin gerçekleştirdiği saldırıda 2 asker öldürülmüş, 1 asker de yaralanmıştır.

31- 3 Eylül 1985 günü, Kozluk-Çırdö Köyü çevresinde, bir ajan-milis çete grubuna devrimci kurtuluş kuvvetleri tarafından bir saldırı yapılmış, eylemde Vezir adındaki bir çete mensubu ağır olarak yaralanmıştır. Bu grup, daha önce bir birliğimize başarısız bir pusuyu kurmuştu.

32- 29 Ağustos 1985 günü, devrimci kuvvetler tarafından, Bitlis yolu üzerindeki Avake lokantasında elli kişiden fazla bir topluluğun katıldığı bir toplantı ve gösteri yapılmıştır.

33- 22 Eylül 1985 gecesi, Bitlis yakınındaki Duxane karakoluna devrimci kurtuluş kuvvetleri tarafından bir saldırı yapılmış, eylemde karakola hasar verdirilmiş, bir askeri araç tahrip edilmiş, çok sayıda asker yaralanmış ve askerlere hitap eden ve savaştan kaçmalarını isteyen bir duyuru asılmıştır.

34- 27 Eylül 1985 günü, Bitlis-Şeyh Cuma vadisinde yol yapımında kullanılan bir kompresör devrimci kuvvetler tarafından yakılmıştır. Bu yol ormana açılmakta ve buna dayanarak orman tümden kesilmeye çalışılmaktadır.

35- 22 Kasım 1985 akşamı, Uludere-Seygırık Köyü taburunun subay lojmanı, devrimci kuvvetler tarafından konuşlanmış, eylemde bir subay yaralanmıştır. Ayrıca köye devrimci afiş ve pul yapılmıştır.

36- Faşist sömürgeçiliğe karşı devrimci savaşımız her gün daha da güçlenerek sürmektedir. Kış ayları içinde Dersim, İdil, Cizre, Şırnak, Uludere vb. alanlarda sonuçlarını henüz kesin olarak öğrenemediğimiz bir dizi silahlı çarpışma olmuştur. Halkımızın ulusal kurtuluş savaşı, önmümüzdeki aylarda daha da yaygınlaşıp güçlenecektir.

Faşist-sömürgeçiliğe karşı birbuçuk yıldan beri Kürdistan'da yürüttüğümüz aktif devrimci savaş, daha şimdiden geleceği belirleyecek düzeyde çok önemli sonuçlar ortaya

çıkarmış bulunmaktadır. Askeri-faşist diktatörlüğün çarpık ve zayıf örgütlenmesine yol açmış, onun gerçek yüzünü açığa çıkarmış, yarattığı devrimci gelişmeler ve vurduğu etkin darbelerle faşist-sömürgeçiliği hızlı bir çöküşün içine sokmuştur. Bugün 12 Eylül rejimi ve onunla birlikte Kürdistan'daki Türk sömürgeci egemenliği, hızla bir dağılma, parçalanma ve yıkım sürecini yaşamaktadır.

Faşist Türk ordusuna birbuçuk yıldan beri Kürdistan'da vurduğumuz ağır darbeler, onu, daha şimdiden savaşı yürütemez, savaşa dayanamaz, korku ve panik içinde derin bir çöküşü ve dağılmayı yaşayan bir güç durumuna sokmuş; onun ne kadar kof, keskin sözler arkasına gizlenen pis kokulu bir çürümüşlük, burjuva düzeni korumaya gücü yetmeyen sahte bir enkaz olduğunu herkese açıkça göstermiştir. Bugün, Türk ordusu, istikrarlı ve egemen bir silahlı kuvvet değildir artık. Tersine, egemenin dediği alanda başka bir orduya, devrimci gerilla kuvvetleriyle iç içe yaşamak ve savaşmak zorunda kalmış, bunu kabul etmiş, daha şimdiden egemenliğini belli oranda kaybetmiş, gerileyen ve yıkılan bir güçtür. Türkiye ve onun gibi ülkeler için, bu durum, çok önemli bir olaydır. Bu, mevcut rejimin pratikte yıkılmaya ve yerine başka bir egemenliğin kurulmaya başlaması demektir. Esas olarak ordu tarafından yönetilen rejimlerde durum budur.

Faşist ordunun savaşı yürütemez hale gelmesi, onun kof bir enkaz olduğunu açığa çıkarmış bulunması, Türk burjuva egemenliği, faşist Türk rejimi açısından çok ciddi bir olaydır. Zira o, içte ve dışta tüm politikalarını ordusuna dayanarak, onu pazarlayarak, onun görüntüsüne dayanarak tehdit ve şantajla karşılarını korkutmaya çalışarak uygulamaktadır. Ama şimdi, "takke düşmüş kel görülmüştür". Kürdistan'da birbuçuk yıldan beri sürdürülen ve sürekli gelişme kateden aktif devrimci savaş, faşist ordunun nemelem bir güç olduğunu açığa çıkarmıştır. Onun, güvenle dayanılmaz, fazla para etmez, tehdit ve şantajdan başka bir şey yapamaz bir korkuluk olduğunu herkese göstermiştir. Bu durum, esas olarak onun gücüne dayanarak yaşamını sürdüren ve sorunlarını "çözen" Türk burjuva egemenliği için dönüştü ve çaresi olmayan ciddi bir yıkım durumudur; faşist-askeri rejimin iç ve dış politikalarını işlememesine yol açmaktadır.

Faşist-askeri diktatörlüğün dış politikası bugün işlemeze hale gelmiş, iflas etmiştir. 12 Eylül darbesi ardından bu rejime Ortadoğu'da atfedilen ve kendisince de kabul gören "liderlik rolü", bugün artırcılığı da aşmış bir yalnızlık haline gelmiştir. 12 Eylül rejimi, üstlendiği bu rolü, esas olarak faşist ordunun gücüne dayanarak, "görmekli" tatbikatları, sınır manevraları, Kürdistan'ın diğer parçalarına yönelik işgal hareketleri vb. şeylerle gözdegi verip bölge devletlerini korkutmaya çalışarak oynamak istemiş ve başarılı olacağını sanmıştır. Başlangıçta epeyce etkili olan bu oyun, bugün, Kürdistan'da süren devrimci savaşın ordunun enkaz halini açığa çıkarmasıyla artık oynanamaz olmuştur. Belli ki gerçek savaş tatbikatlarıdaki gibi kolay olmamaktadır, hayali düşman karşısındaki görkemlilik, gerçek düşmanla karşılaşınca korku ve panik olabilmektedir. Kürdistan'da yürüttüğümüz devrimci savaş karşısında acz içinde düşen Türk ordusunun bölge devletleri üzerindeki etkisi iyice zayıflamıştır. Bölgenin çeşitli ülkeleri, bu durumdan dolayı, faşist Türk devletini artık cildiye almaz olmuştur. Faşist Türk rejimi, bölgede liderlik rolü oynamak bir yana, neredeyse politik arenaya girememekle yüzüydür, önemli oranda yalnızlık, tecritlik ve karşı politikalar tarafından kuşatılmışlık durumunu yaşamaktadır. Kendisini "dünyayı fetheden aslan" konumunda göstermiş olan Türk ordusunun bu çürümüş halini gören Avrupalı dostları, ona fazla güvenemeyi ve ihtiyatlı yaklaşıp; esas alırken, Amerikalı dostları da fiyatını daha az indirmeyi uygun görmektedir. Askeri-faşist rejimin sivil maskelerinin de dünyaca kabul görmemesi ve dünyadan tecrit olması olayı hızla geliştirmektedir.

İçteki durum, faşist-sömürgeci düzen açısından, dıştakin-den daha da kötüdür. Kürdistan'da yürüttüğü faşist-sömürgeci savaş, rejim için çok ağır bir yük olmuş, büyük sorunlar ortaya çıkarmıştır. Büyüyesinde derin binallımlar taşıyan Türkiye ekonomisine, bir de yaygın bir savaşın büyük yükü binince, ortaya tam bir çöküş ve işlemezik çıkmıştır. Toplum yaşamını derinden etkileyen bu durum, sosyal sorunların daha da artmasına, cürümenin hızlanmasına ve sosyal çelişkilerin derinlik ve keskinlik kazanmasına yol açmıştır. Elbetteki ekonomik ve sosyal yapıdaki bu durum, kendisini siyasal yapıda da derhal duymaktadır. siyasal istikrarsızlığı ve farklı kesimler arasındaki siyasal mücadeleyi hızla geliştirmektedir.

Kürdistan'da yürüttüğümüz devrimci savaştan yediği darbeler, başarısızlığı ve bir anlamda yenilgiyi, faşist ordunun, içteki güvenilirliliğini sarsmış, kofluğunu ve faşist niteliğini gözler önüne sermiş, dokunulmazlığını ortadan kaldırmıştır. Ordu politikasının içine, hem de başarısızlıklarla dolu olarak, hücrelerine kadar girmiştir. Düzünün en son ve en büyük koruyucusu olarak görülen ordunun, bu kadar sürede savaşa dayanamaz, savaşı yürütemez, dağılma ve çöküşü yaşar hale gelmesi, büyük bir siyasal davanın küçük gerilla

düzeni içindeki savunucuları karşısında bile bu kadar erken- den düzeni koruyamaz bir duruma düşmesi, egemen güçler içinde büyük bir korku ve panik yaratmıştır. Bu durum, egemen güçler açısından varlık-yokluk, yaşamak-yıkılmak sorunu gündeme getirmiştir. Ve derhal, ciddi bir çöküşün yaşandığı görülerek, siyasal alanda askeri-faşist rejimin durumu, yönetimin ve yöneticilerin durumu tartışılır olmuştur.

Kürdistan'da yürüttüğümüz devrimci savaş karşısında Türk ordusunun düzeni korumadaki başarısızlıkları, çeşitli burjuva grupları arasındaki çelişkileri açığa çıkarmış, derinleştirmiş, tartışmaları ve mücadeleyi hızlandırmıştır. Kendisini dokunulmaz, söz söylemez olarak ortaya koyan faşist askeri klik, Kürdistan'daki başarısızlıkları nedeniyle bu durumu kaybetmiş, önemli oranda eleştirilir ve kabul görmez bir duruma düşmüştür. Sivil ve askeri faşist klikler arasındaki çelişki artmış, birbirini dışlama mücadelesi açtıkları yürütülür olmuştur; çeşitli siyasal partiler "eski siyasiler", "yeni siyasiler" vb. arasındaki mücadele açtıkları büyümüştür. Faşist generaller tarafından Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini emzedikleri hişimlyala alaşığı edilen Ecevitler, Demirel- ler, Erbakanlar, Türkeşler, faşist ordunun ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında başarısızlıklarından güç alarak, hem gölgeleriyle, hem de kendi asıl varlıklarıyla politika sah- nesine çıkmaya ve aynı etkene dayanarak, kendilerini suç- layanlara karşı mücadele etmeye başlamışlardır. Bütün bunlarla, burjuva siyasal yapı önemli bir hareketlilik ve müca- delelilik kazanmıştır. Mevcut yöneticilerin "Kürdistan teh- likesini" göstererek "ulusal birlik ve bütünlük" çağrılarını ve bu yoldaki tavizkar tutumları fazla para etmemektedir. Müca- dele keskin gözükmemektedir. Evren'yle de, Özal'yla da mevcut yöneticilerin geleceği sallantıdadır. Faşist-sömürgeci rejim kendi içinde bile yeni değişikliklere gitme arayışı içine girmiş bulunmaktadır ve yakın gelecekte bu tür gelişmeler hala yaşanacağı benzetilmektedir.

Askeri-faşist diktatörlük altında yaşanan derin ekono- mik ve sosyal bunalım ortamında, Türkiye'de ve Kürdistan'da büyük bir toplumsal muhalefet oluşmuştur. Birçok yıldı- beri Kürdistan'da yürüttüğümüz aktif devrimci savaş, kazanı- lan devrimci başarılar, faşist-askeri rejime vurduğumuz ağır darbeler bu muhalefeti kuvvetlendirmiş, bilinclendirmiş, cesaretlendirmiş, güven vererek patlamaya hazır bir siyasal güç haline getirmiştir. Bugün, bu muhalefet, Kürdistan devrimci savaşından aldığı güçle, faşist-askeri rejime karşı kitle eylemliliği olarak ortaya çıkmaya başlamıştır. Askeri-faşist diktatörlüğün tüm vahşi baskılarına ve faşist sarı sen- dikacılığın alçakça aldatma çabalarına rağmen, işçi sınıfı, bugün grev yapmaya, büyük gösterilere girişmeye, burjuvaziye karşı mücadelesini grev, gösteri ve eylem biçimleriyle yürütmeye yönelmektedir. Kürdistan köylüleri akin halinde devrimci savaşa katılmakta, vahşi baskı ve zulme karşı yığıl- tı direnmekte, çeşitli protesto yürüyüşleri yapmaktadır. Gençlik, insanlıktan çıkarılmakla yüz yüze bırakılan kay- nayan bir kazan gibidir. Diyarbakır'dan İstanbul'a kadar, özel- likle faşist zindanlardaki insanlık dışı zulüm ve işkenceyi protesto eden, devrimci direniş destekleyen yürüyüşler, gösteriler, kitle ve basın toplantıları biçiminde kitle eylemleri yapılmaktadır. Orta kesimler, aydınlar ve güçler, kendi üslup- larıyla yürüttükleri mücadelelerini geliştirmeye çalışmak- tadırlar.

Faşist-sömürgeci rejime karşı oluşan geniş halk muha- lefeti patlama noktasındadır. Egemen düzene karşı kitle eylem- liliği başlamış bulunmaktadır. Kürdistan'da yürüttüğümüz devrimci savaş, bu eylemliliği hızla geliştirecek, büyütecek, devrimci halk ayaklanmaları düzeyine yükseltecektir. Önü- müzdeki dönemin siyasal gelişmeleri böyle olacaktır. Ne devrimcileri, ne de baskı altındaki halk kitlelerini böyle bir mücadeleden alıkoymaya kimsenin gücü yetmeyecektir. Kür- distan'da yürüttüğümüz devrimci savaşın yol göstericiliğ- inde, ona dayanarak, ondan güç alarak Kürdistan'ın ve Türkiye'nin halk muhalefeti, devrimci kitle eylemliliği haline alacak, siyasal ve silahlı ayaklanmalar biçiminde büyüyecek, her türlü engelleme girişimlerini yerle bir edecek, oyunları bo- cacak, burjuvazinin yeni yeni hükümetler yaratma çabalarını sonuçsuz bırakacak, faşist-sömürgeci rejime vura vura kendi egemenliğini geliştirecek ve kesin zafer yolunda hızla iler- leyecektir. Önümüzdeki dönemin siyasal gelişmelerini dev- rimci savaşımız ve onun etrafında birleşen halk kitlelerinin devrimci eylemliliği belirleyecektir.

Kendi gerçek durumlarını önceden bilenler, faşist-sömür- geciler daha 15 Ağustos 1984 günü, Kürdistan'ın iki kasa- basında gerçekleştirdiğimiz iki devrimci eylem ardından, bir yandan faşist ordunun tüm gücünü savaşa sürerken, öte yan- dan da Kürdistan'da yürütecekleri savaş için bazı özel yasalar çıkaracaklarını, yani bazı oyunlar tezgahlayacaklarını ilan etmişlerdi. Ve alelacele olarak, devrimci örgütü içinden çıkartmayla amaçlayan "pısmanlılık yasası" ile, savaşı Kürdis- tanlılaştırmayı amaçlayan "köy korucuları yasası" çıkar- mışlardı. Bu durum, faşist ordunun parlak sözler arkasında gizlenmeye çalışılan gerçek durumunun en açık göstergesiydi ve ordunun gücünü sonuç alabileceklerine kendilerinin de inanmadıklarını açıkça gösteriyordu.

Kürdistan'da yürüttüğümüz devrimci savaş geliştiği ve faşist orduya ağır darbeler vurup başarısız kadıkça, faşist-sömürgeci, bu iki oyuna dört elle sarıldı. "Pısmanlılık yasası" üzerine şifirler yazdırdı, türküler dizdi, bildiriler dağıttı, radyo ve TV programları yayınladı, çağrılar yaptırdı, umu- dunu ihanete bağlamış bir güç olarak ala gelebilecek her şeyi yaptı. Fakat yaptığı her şey ardından daha kuvvetli bir devrimci darbe yiyince, yasası da kendisiyle birlikte yerlebir

olup gitti. Devrimciler, düşman ve bu oyunu karşısında devrim davasında daha sıkı birleştiler ve devrimci savaşı geliştirmek için daha etkin savaştılar. "Köy korucuları" adındaki "uşak- lık yasası"nın sonu da aynı oldu. Faşist-sömürgeci düşman, bir çırpıda her köye silah dağıtmayı ve Kürdistan köylülerini kendi ordusuna siper etmeyi esas aldı. Fakat yurtsever köylü- ler bu uygulamaya karşı direndiler, silah almadılar, alanlar kullanmadılar, kullanmak isteyenleri aralarından tecrit ettiler; bütün bunlar, bu işte elebaşlık yapan bazıların devrimci kuv- vetlerimiz tarafından cezalandırılmasıyla birleşince, düşman oyunları önemli oranda bozuldu. Daha şimdiden, bu biçimde insanları silahlandırma olayı düşmanın başına bela olur hale gelmeye başladı.

Kürdistan'da yürüttüğümüz devrimci savaş, faşist orduyu savaşa dayanamaz hale getirip bir enkazı andıran haline açığa çıkarınca, bu iki oyunu önemli oranda işlemez kılınca ve devrimci kitle eylemliliğini ortaya çıkarmaya başlayınca, bugün, faşist-sömürgeci, yeni oyunlar tezgahlamaya çalış- maktadır. Devrimci halk potansiyelini çürütmek, gerçek özünden boşaltmak, girmesi gereken doğru yoldan sapırmak ve kendi düzenine kanalizet etmek istemektedir.

Kürdistan'da yürüttüğümüz devrimci savaşa bağlılık içinde devrimci kitle eylemliliğinin gelişmeye başladığı ve bu gelişmenin önümüzdeki dönemin esas siyasal gelişmesi olaca-ğının şimdiden belli olduğu bugün, sanki uyukdan uyanmış gibi bazıları ortaya çıkıyor, altı yıllık yaşamı sanki şimdi duyuyorlarmış gibi Bingöl, Diyarbakır ve Tunceli'de halka baskı yaptığını, işkenceyle insanları öldürdüğünü, zin- danlarda ağır işkenceler yapıp tutukluları katledildiğini oldu-ğunu söyleyerek, işçileri düzen sınırları içinde miting- e çağırarak sahte halk dostluklarını ucuz kahrmanlıkla sağla- maya çalışıyor. Piyasada "solcular", "sosyal demokratlar" çoğalıyor, "demokrasi havariliği" bir yarış halinde sürdürü- lüyor, SHP, DSP, DHP gibi sözde "sol" partiler birbirleriyle yarış halinde kurduruluyor. Ancak, ne var ki, parlak ve yalan sözlerin ardında gizlenmeye çalışılan gerçeği herkes biliyor. Belli ki faşist şefin atadığı bu "solcular" eylem halkın kurtuluş davasına karşı oyunlar oynamak isteniyor. Bunların "faşiz- min solu" olarak görevlendirilmiş olduğunu, emekçi halkın emeğinin, kanının satıcısı, iliginin sömürücüsü olduğunu, altı- yıldır halka yapılan baskı ve işkenceyi "yasal" hale bunların getirmeye çalıştığını, bu faşistlerin "demokratlıkla" hiç bir ilişkilerinin olmadığını, böyle sahteliklerle halkın devrimci potansiyelini faşist düzene kanalizet edilmek istendiğini herkesin bilmesi gerekiyor.

Dahası da var. Bir de "faşizmin solunun solu" var, tasfiyeci sol var. Faşizmin bu alçakça oyunlarına Avrupalarda oturup gazete çıkaran, radyo işleten bu "sollar" da katılıyorlar. Halkı "kayıtsız şartsız SHP'yi desteklemeye", faşist Türk-ış yö- netimi altında eylemler yapmaya çağırıyorlar. Altı yıldan beri yüzlerce ve binlerce devrimci militanı devrim davasından uzak- laştıran, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini tasfiye edile- bilmek için her türlü alçaklığı yapan, Kürdistan'daki her devrimci gelişmeye ve devrimci savaşa karşı çığınca müca- dele eden bunlar, belli ki şimdi de devrimci kitle potansiyelini tasfiye etme ve faşist düzene bağlama görevini yerine getir- meye çalışıyorlar.

Askeri-faşist diktatörlük, devrimci harekete ve devrimci gelişmeye karşı yeni oyunlar tezgahlamaya çalışıyor. "Solcu" maskesi taktığı devrimci savaştan soluma yapamıyıcıları eylem- e, ortaya çıkmaya başlayan devrimci kitle eylemliliğini yok etmek, devrimci halk potansiyelini bitirmek istiyor. Bu durum bile, faşist-sömürgeci rejimin ağır bir çöküşü yaşadığını, kendi esas kuruluşuyla, faşist-sömürgeci savaş yöntemiyle devrimci gelişmeyi durduramayacağını, kendi düzenini koruyamadı-ğın açıkça gösteriyor.

Önümüzdeki dönemde, devrimci mücadele açısından bu durum çok önemlidir. Faşist-sömürgeci, savaşa başara- madığını, bu tür oyunlarla başarmak isteyecektir. Devrimci kitle potansiyelini bitirebilmek ve devrimci harekete bu biçimde zayıf düşürebilmek için sahte solculuğu daha çok geliştirmeye, tasfiyeci solu devrimci harekete karşı daha çok sal- dırmaya çalışacaktır. Bu duruma karşı devrimci hareketin çok daha uyanık olması ve çok daha etkin savaşması gerekmektedir.

Kaldı ki faşizmin bütün bu çabaları boşunadır. Altı yıldan beri emekçi halklarımız öste dövüle dövüle, faşizmin işkence tezgahlarında bilene bilene gerekçeleri öğrenmiştir. Kimin gerçekte devrimci ve halkın kurtuluş davasının sahibi, kimin sahte solcu ve faşizmin uşağı olduğunu uzun ve çetin pratik yaşam içinde görmüştür. Eskiden olduğu gibi, halk kitlelerini aldatmaya artık kimsenin gücü yetmeyecektir. Bir kez eyleme kalkan kitlelerin faşist-sömürgeci rejimin üzerine yürüyüşünü hiç kimse durduramayacaktır. Doğru yolda ve yenilmez bir güç olarak gelişen Kürdistan devrimci savaşı, Kürt ve Türk halklarının kitlesele eylemliliğiyle büyüyecek, her türlü oyunu bozarak faşist-sömürgeci rejimin yıkımını hızla gerçekleştirecektir.

Birçok yıldan beri Kürdistan'da aktif olarak yürüttüğümü- z devrimci savaş, faşist orduyu savaşılamaz duruma getirmiş, faşist-sömürgeciyi hızla bir çöküşün içine sokmuş bulunmaktadır. Ve faşist-sömürgeci, Kürdistan'da yediği ağır darbelerle kafası koparılan tavuk gibi çırpınıyor, kan havlinin verdiği çığnılıkla halkımıza saldırıyor, katlediyor, işkence ediyor, yakıyor, yıkıyor, göçertiyor... Aklın alamayacağı biçim- lerde vahşi bir faşist zulüm uyguluyor. Elinden gelen her şeyi yapıyor. Binbir çeşit komplo ve oyun tezgahlıyor. Belli ki varlı-ğını bunlarla sürdüreceğini sanıyor. Fakat yanılıyor. Yanı- lıyorsunuz faşist generaller çetesini! Bugün elinizde olanı geriye

koymadan halkımıza saldırıyorsunuz, en vahşi ve en barbar bir katliam uyguluyorsunuz. Bunlarla sonuç alamayınca bin- bir çeşit oyun tezgahlıyorsunuz, baskı ve savaşta hiç bir kural tanımıyorsunuz. Bütün bunları yaparsınız, çünkü bu mayılla uğruşmuyorsunuz. Siz yaparsınız, ama halkımıza ve bize de, yaptıklarınızı size bir bir ödettilere kadar savaştık düşüyor. Halkımız cefakardır. Her türlü zulme karşı direnme gücüne sahiptir. Halkımız yığıttır, size karşı savaşılmaya ve sizi anladığ- ınız dille yenmeye karar vermiştir, bu kararını uygulayacak ve sizi yok edene kadar savaşıacaktır. İşte şimdi bu savaşa emekçi Türkiye halkı da katılıyor, greve-gösteriye çıkıyor ve silaha sarılmaya başlıyor. On milyonlarca emekçinin dev- rimci savaşıyla kuşatılmış bulunmaktadır. Bugün ne yaparsanız da sizler için artık tek bir son vardır: Ölüm, yok olup gitmek, tarihin çöp sepetine atılmak. En kısa zamanda böyle sona gitmekten sizi hiç bir şey kurtaramayacaktır.

Faşist ordu içindeki, faşist general ve subayların yönetimindeki askerler, Türk ve Kürt halklarının evlatları, özellikle en öne sürülen küçük rütbeliler, erbaşılar ve asu- baylar! Eskiden "vatan hizmeti" diyerek gençleri aldatırlardı. Şimdi bunun nasıl bir aldatmaca ve ne hizmeti olduğu açıkça ortaya çıktı. Faşist subaylar ellerinize silah tutuşturuyor ve sizleri yoksul halk kitleleri üzerine sürüyor. Ve size, "bir avuç eşkiyanın, teröristin elinden halkı kurtardığını" söylüyor. Ama gerçekte size ne yaptırıyor? İşçiler süngüleştiriliyor, gençler tutuklatılıyor, köylüler katletiliyorlar. Kardeşleri- niz, bacılarınız, analarınız, babalarınız kurşunlatılıyor, işkence yaptırılıyor. Bol bol köylü dövüyorsunuz, öldürüyor- sunuz, ev yakıyor, yıkıyorsunuz. Hele bir yaptıklarımızı ve söy- lenenleri iyi düşünün! Peki sizlere yaptırılanlar halk düş- manlığı mı, yoksa halk kurtarıcılığı mı? "Eşkiyaya" karşı misiniz yoksa bu biçimde sizler mi eşkiya haline getiriliyorus- nuz? Şimdi artık iyi düşünmenin zamanıdır. Ortada bir savaş var, Kürt ve Türk halkları ile fabrikatörler ve ağalar savaşıyor- lar. Bu biçimde sizler fabrikatörlerin ve ağaların hizmetin- desiniz, gerçek yerinizde değilsiniz, ama zaman geçirmeden gerçek yerinizi alın, halkın safına geçin. Halka karşı suç işle- meyin, halka kurşun sıkımayın, silahlarınızı ağalara, paşalara ve faşist subaylarımıza karşı kullanın, mermilerinize onlara karşı kan kusun. Şimdiye kadar sizlere fazla zarar vermemek için epey çaba harcadık. Ama savaş bu, en öne sürüyorsunuz ve bizim de yapacak başka çaremiz kalmıyor. Sizlerin önünde, ya kurşunlarımıza hedef olarak kötü bir ölüme gitmek, ya da faşist ordu saflarından kaçmak gibi iki yol bulunmaktadır. Birinci yol sizler için en kötü yoldur, ikinci yol ise insan olarak yaşa- manıza yol açacaktır. O halde, halka karşı daha fazla suç işle- meden ve kötü bir ölüme gitmeden faşist ordu saflarından firar edin, ya evinize gidin ya da kurtuluş kuvvetlerine katılın. Halkın yığıt evlatları olarak halk düşmanlarınıza karşı savaşı- nız!

Faşist-sömürgeciğin ajan-mills çete yaratma planı doğrul- tusunda eline silah tutuşturulup halk üzerine saldırtılan çete başları! Şunu çok iyi bilin ki, bugün kendilerinin çok güçlü olduklarını söyleyip sizlere silah verenler, aslında göklere çıkardıkları ordularıyla yenemedikleri devrimcileri sizlerin gücüne dayanarak yenmek istiyorlar. Devrimciler karşısında böyle bir aczi yaşananlar, sizlere ağır suçlar işlettiriyorlar, büyük kötülükler yaptırıyorlar. Ulus düşmanlarımızın bu oyununa gelmeyin. Halka karşı daha fazla suç işlemeden bu işten vazgeçin. Unutmayın ki, halka karşı işlenen hiç bir suç cezasız kalmayacaktır. Eğer çete başlığı devam ederseniz, birgün kurşunlarımız mutlaka alınıza çakılacaktır. Sizler için en hayırlı yol, düşmanın işkencelerinden vazgeç- mek, kurtuluş kuvvetlerinin karşısına çıkmamaktır.

"Köy korucuları" adı altında ajan-mills çeteler olarak silahlandırılan Kürdistan köylüleri! Her ne biçimde girilirse girilsin, içine girdiğiniz yol kötüdür. Halk düşmanıdır. Yaptığınız işe iyi bakın, birileri ellerinize silah tutuşturmuş, sizi, size karşı savaştırıyor, sizi ölkenize, halkınıza, kardeş- lerinize, kendi insanlarınıza karşı savaştırıyor. Ve düşman, kendi gücünü yenemediği sizin kurtuluş davasını, sizleri aldatarak, sizleri zorlayarak, sizin gücünüzü kullanarak yen- mek istiyor. İnsanların düşebileceği en kötü durum budur. Bu durumunla halkımıza, ölkenize, kendinize karşı suç işli- yorsunuz. Zaman geçirmeden bu halk düşmanı konumunuzu değiştirin, çetecilikten firar edin, bakın faşist-sömürgeci düş- mana karşı kahramanca savaştan kurtuluş kuvvetleri var, siz- ler de bu kuvvetlere katılın ve düşmanınıza karşı, faşist Türk ordusuna karşı savaşı- nız! Kurşunlarımız onların bedenlerinde kan kusun ve Kürdistan kurtuluş davasına hizmet etsin. Yap- tıklarınızı iyi düşünün, kendi içinizde örgütlenin, kurtuluş kuv- vetlerine ve halka karşı savaşı- nız, silahlarınızı faşist Türk ordusuna ve sadık uşaklarına çevirin ve bunlara karşı savaşı- nız!

Halkın karşısına "demokrat", "solcu" ve hatta "devrimci" görünümüyle çıkmaya çalışan faşizmin atamaları halk al- dattı! Devrim ve devrimci örgüt tasfiyeciler! Efendileri- niden aldığınız emirle, altı yıldan beri bir yığın devrimci grubu, örgütü dağıttınız, yüzlerce devrimci militanı heder ettin- iz. Şimdi de efendilerinizden aldığınız güç devrimci halk potansiyelini dağıtmaya, faşizme kanalizet etmeye çalışıyor- sunuz. Fakat şunu çok iyi bilin ki, çok tehlikeli bir işle uğraşıyorsunuz. Oluk oluk kan aktırlarak geliştirilen dev- rimci potansiyeli heder edemeyeceksiniz. Faşizmin zulmü altında bilinclenen kitleleri aldatamayacaksınız ve halka karşı işledikleri suçların cezasını bir bir çekeceksiniz. Eğer faşizme her türlü usafıklıktan vazgeçmezseniz, unutmayın ki, sizin de sonunuz efendilerinizin sonu gibi olacak. Kürdistan devrimci savaşıyla bütünlük içinde gelişen devrimci halk

HRK- Basın Bürosundan...

Baştarafı: 21'de

hareketi en önde sizleri boğarak ilerleyecek!

Kürdistan'ın ve Türkiye'nin emekçi halkı işçiler, köylüler, gençler, tüm emekçileri! Kurtuluş davamızı zafere götürmeye bugün her zamankinden daha yakınız. Kürdistan devrimci savaşı, askeri-faşist diktatörlüğü yıkımın eşğine getirmiş bulunuyor. Faşist rejim bugün hızlı bir çöküşü yaşıyor. Bu çöküşü hızlandırmak ve askeri-faşist diktatörlüğü yerle bir etmek için, faşizmin her türlü oyununu bozmak ve faşizmin ataması "demokratları", "solcuları" kararlılıkla alt etmek için, her türlü düşmanımızı yenip kurtuluş davamızı zafere götürmek için, devrim mücadelesine daha sıkı sarılalım! Kürdistan'da yürütülen devrimci savaşla daha sağlam бүтүнleşerek, daha bilinçli, örgütlü, birleşik ve daha fedakar savaşalım!

Gün, mücadele günüdür!

İşçiler! Devrimci mücadele örgütlerinizi kurun; daha yaygın grevlere, gösterilere, işgallere girişin; faşizmin ataması

sendika ağalarını ve aynı biçimdeki siyasetçileri yerle bir ederek devrimci kitle eylemine koşun!

Köylüler! Faşist Türk sömürgeciliğini yıkmak için Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi saflarında birleşin! Kürdistan devrimci savaşını aktif olarak destekleyin! Kürdistan Kurtuluş Kuvvetlerine katılın ve faşist-sömürgeci düşmana karşı cesaretle savaşın!

Faşist-sömürgeci düşmanın aldatmaya çalıştığı aşiret ve kabile güçleri! Ülke ve ulus düşmanımız, içindeki bazı uşaklarını kullanarak sizin bu özelliğinizden yararlanmak istiyor, sizi kendinize karşı savaştırmak istiyor! Düşmanın bu oyununa gelmeyin, düşmana ajanlık ve uşaklık yapanları kararlılıkla içinden atın! Aşiret ve kabile birliklerinizi güçlendirerek ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nde birleşerek faşist Türk sömürgeciliğine karşı cesaretle savaşın!

Gençler! Faşizmin sizlere dayattığı çürüyüşü alt etmek için, devrimci mücadele örgütlerinizi kurun! Faşist ordu saflarında askere gitmeyin, kaçın! Devrimci Kurtuluş Kuvvetlerine katılın ve faşist-sömürgeci düşmana karşı aktif olarak savaşın!

Tüm devrimci ve yurtseverler! En fedakar, en onurlu ve en anlamlı bir yaşamla oluk oluk kan akıtarak faşist-sömürgeci

saldırganlığı kırıp önemli bir devrimci gelişme sağlamış bulunuyoruz. Faşist-sömürgecilik hızla çöküşe gidiyor. Kitlelerin devrimci eylemliliği gelişmeye başlıyor. Yarattığımız devrimci gelişmeyi ilerletmek, devrimci kitle eylemliliğini örgütleyip yönetmek ve faşist-sömürgeciliğin nihai yıkılışını gerçekleştirmek için, daha bilinçli, daha aktif ve daha usta olarak savaşalım! Devrimci görevlerimize daha sıkı sarılalım ve başarıyla yerine getirelim!

'KAHROLSUN FAŞİST TÜRK SÖMÜRGEÇİLİĞİ VE HER TÜRDEN UŞAKLARI!'

'YAŞASIN KÜRDİSTAN BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ!'

'YAŞASIN KÜRDİSTAN DEVRİMCİ SAVAŞI!'

'YAŞASIN PKK-ERNK-HRK!'

15 Şubat 1986

HÊZÊN RÎZGARÎYA KURDISTAN (HRK)

Basın Bürosu

TC'nin Dışa Açılma Çabaları Ve...

Baştarafı Syf: 2'de

tarihi ile başlamıştır. Tarihte dostluklarının güçlü olduğunu ve bugün de yürütülen ekonomik politika, yönetim vb. birçok noktada benzerliklerinin bulunduğunu belirtmiştir. Burada ilk akla gelen şeyin, iki torunun atalarına özenerek, geçmişte yaratılan dostluğu, günümüzde de getirmek istedikleri gerçeği olduğu hemen hatırlanacaktır. Tarihten bu kadar bahsetmelerinin başkaca bir anlamı bulunmamaktadır.

İngiltere ve Türkiye görüşmelerinin ana odağını savunma sanayinin geliştirilmesi ve İngiliz hükümetinin buna katkısı konusunda oluşturmaktadır. Bu konuda tam bir mutabakata varan her iki ülke başbakanı, böylece önümüzdeki günlerde ilerletecekleri dostluk-

larına sağlam bir başlangıç yaptılar. İngiltere'nin dışta faşist cuntayı birçok uluslararası platformda en fazla destekleyen ülke olması, bu konuda ABD ile birlikte yürütmesi, bu rolünü yerine getirmede daha pervasız davranacağını göstermektedir.

Margaret Thatcher ile T. Özal'ın görüştüğü diğer konulara gelince de, hepsinin aynı çerçevede odaklaştığı söylenebilir. İngiliz hükümeti, Türkiye'nin çöküşünü durdurma ve bunu uluslararası birçok platformda TC'nin yanında yeralarak gerçekleştirmeye üzerine düşeni fazlasıyla yapacağına söz verirken, karşılığında Özal hükümetinden birçok taahhüd de almıştır.

Hindistan Gezisinden Beklenenler

Nisan ortalarında kalabalık bir heyetle Hindistan'a giden T. Özal, bu geziden beklediği sonuçları alamamasına karşılık, TC'nin dışa açılma politikasının nerelere kadar vardırılmak istendiğine iyi bir örnek sergiledi.

Hindistan, İndira Gandhi döneminde, Bağılantısız Ülkelerin ileri gelen ülkelerinden biri olma konumunu sürdürmüştü. Bugün bu konumunu bir aksama olmadan devam ettirmektedir. Bağılantısız Ülkeler içinde böylesine önemli bir rolü oynayan Hindistan'la Türkiye ara-

sında diplomatik ilişkiler geçmişte öyle yoğun olmamıştır. Elçilikler düzeyinde bir temasları olmasına rağmen, özellikle Türkiye'nin ABD ile sıkı ilişkileri ve Hindistan'ın Bağılantısızlar içindeki rolünden dolayı, ilişkileri ileri bir düzeye vardi-
rılmamıştır.

Buna karşın, 12 Eylül rejiminin dışa açılma politikasının bir sonucu olarak, Hindistan benzeri ülkelerle de ilişkileri geliştirerek, rejime biraz da olsa nefes aldırarak, ufak da olsa bir pazar olanağı sağlamak ve böylece bunalımı hafifletmek için çaba sarf-

edilmektedir. Hindistan'dan bu beklentilerine yeterli karşılığı alamayan Türk devlet yetkilileri, bu geziyi hiç olmazsa bir adım olarak değerlendirmektedirler.

Hindistan gezisine de kalabalık bir işadamları grubuyla giden T. Özal, böylece pazarlamayı yerinde yapmaya çalışmakta ve hiç olmazsa bazı iş bağlantılarını kurmak istemektedir. Bir kaç gün süren gezi ve incelemelerin ardından geride kalan sadece bir gezi anısı olması, 12 Eylül rejiminin sıkışıklığını ve eski klasik politikasını sürdüremediğini de ortaya koymaktadır. Milyonlarca lira harcanarak girilen dış geziler, 12 Eylül'ün ilk dönemlerinde, bazı Ortadoğu ülkelerinin sıkışıklığından yararlanarak açılan olanakları, bırakalım geliştirme, korumaya bile yetmemektedir. Yeni pazarları açma bir yana varolanları da yitirmektedir.

Hindistan'ın geniş bir ülke ve birçok şeye ihtiyacı olduğu düşünülerek, buraya da el atılmak istenmiş, ama istenilen sonuç alınamamıştır. Önümüzdeki yıllarda TC'nin tecritliği daha da artacaktır. ABD ile içişleri girilen sıkı ilişkiler, TC'nin tarafılığına ortaya çıkacak ve manevralarını etkisiz kılacaktır. Özal, kalabalık gruplarla birçok yeni kapıyı zorlayabilir. En azından ufak da olsa tır imkanı ile geçirmek için buna girişebilir. Ortaya çıkan sonuçlara bakıldığında, birçok alanda bunda hiç de başarılı olamayacağı görülmektedir.

Emperyalizmi Ayakta Tutma...

Baştarafı Syf: 17'de

ulaşamayarak geri adım atmak zorunda kalmışlardır.

TC ve İktidarlı Politikasının Çıkması

ABD emperyalistlerinin Libya'ya karşı giriştikleri askeri saldırı sonrasında pek gönüllüce bir şekilde yaptıkları açıklamada, sömürgeci Türk devleti yetkilileri, "Amerikan hava akınlarını devletler hukuku ilkelere ile bağdaştıramadıklarını" açıkladılar. Yapılan açıklamanın, "ne iş yansın ne kebab" mantığıyla yapılmış olması, daha sonra her iki çevrenin de hoşnutsuzluklarına yol açtı. ABD'nin Ankara Büyükelçisi Strausz Hupe,

"Türkiye'nin hareket konusunda takindiki tutumdan dolayı hayal kırıklığına uğradık" şeklindeki sözleriyle ABD'nin NATO'daki müttefikliği ve Ortadoğu halklarının Türkiye'nin bu rolüne yakışır bir tutum almasını talep ederken, aynı şekilde, Libya'nın Ankara'daki Büyükelçisi Muhammed Abdulmalik de, "Türkiye'den daha yakın tutum

beklediklerini" ifade ederek, TC'nin dilinden düşürmediği, "din kardeşliği ve tarihi dostluk" teranelerine sadık kalmasını beklediklerini ima etmiştir. Buna karşılık, Libya'nın Türkiye'nin tavrını "yumuşak" olarak değerlendirdiği şeklinde gazetecilerin bir hatırlatmasına cevap olarak Cunta Başbakanı Özal'ın verdiği yanıt, "Beğenirlerse beğenirler, beğenmezlerse beğenmezler. Bakın büyük adam (Reagan) dinliyor mu bunları?" tarzında küstahça bir yanıt olmuştur.

Bütün bu gelişmelerden ve gazetelerdeki köşe yazarlarının feriyatlarından çıkan bir sonuç var: TC artık o meşhur "denge politikasını" daha fazla sürdüremeyeceği ve kesin tavrı belirlemek zorunda kalacaktır bir yol ayrımına gelmiş bulunuyor. Aslında emperyalizmin sadık bir uşağı olmasına rağmen, yıllardır çeşitli ayakayounları ile bu yüzünü Ortadoğu halklarının ve yönetimlerinin gözlerinden gizlemeye çalışan TC, artık inandırıcı olamamakta ve gelişmelerin de zorlamasıyla tüm maskelerini bir yana iterek gerçek yüzüyle ortaya çık-

maya zorlanmaktadır. Bu maskeler düştüğünde de, ortaya çıkacak tablonun, kovboy Reagan'a hayranlığını gizleme gereği duymayan ve "beğenmezlerse beğenmezler" tarzında bir kabadayılıkla ortaya çıkan Özal ve onun efendilerinin en gözde ölmüş türden bir saldırganlığı olacağı hiçbir şüpheye yer bırakmayacak kadar ortadadır.

Daha şimdiden bu yolda birtakım adımlar atılmaktadır. ABD ve NATO'ya ait üslerin modernizasyonu ve yeni yeni üslerin inşasına ek olarak, Libya'ya yönelik ABD saldırılarında Türkiye'deki üslerin kullanılması ihtimali de artmaktadır. Geçen ay yapılan saldırı sonrasında birçok ağızdan bu endişenin dile getirilmesinden sonra bu kez de, ABD'nin hava saldırısı sırasında bu üslerden yararlanıldığı düşüncesi yaygınlaşmaya başlamıştır. Nitekim, SHP Genel Başkanı Aydın Güven Gürkan, "ABD'nin askeri hareket sırasında Türkiye'deki üslerden yararlanıldığına dair söylentiler var" şeklindeki sözleri ile bu yoldaki şüpheleri daha da arttırmıştır. Libya'nın, saldırı sırasında kendi ülkelerinde üslerden yararlanılmasını izin veremeyen Fransa ve İspanya'ya teşekkür ederken, Türkiye'nin ise adını anmaması en azından

Şanlı Bahar Atılımımız...

Baştarafı Syf: 1'de

mürgeci yetkililer de bir yandan kamuoyunu bu teranelerle uyutmaya çalışırken, diğer yandan da üstüste toplantılar düzenleyerek bir çıkış yolu bulmaya çalışıyor ve gelişmelerden duydukları endişeleri artık gizleme gücünü göstermiyorlar. Meclisinden, en üst düzey askeri yetkililerine kadar sömürgeci devlet tüm kurumları ve yöneticileriyle, Kürdistan'da kökleşen ulusal kurtuluş savaşını konuşuyor, görüşüyor, kaçınılmaz sonunu hiç değilse geciktirmenin umutsuz çabasını yürütüyor.

Son bir aydır Kürdistan'ı abluka altına alan Türk sömürgeci ordusunun varlığına rağmen devrimci eylemlerimiz Kürdistan'ın değişik alanlarında gelişmesini sürdürüyor. Sömürgeci yetkililer ve basın, her zaman olduğu gibi bu kez de eylemleri ülke ve dünya basınından gizlemeye çalışıyor. Bu nedenle gelişmeleri bütünüyle öğrenilebilmek zaman alıyor. Ancak tüm gizleme çabalarına rağmen, elimize bazı eylem haberleri ulaşmış bulunuyor.

Gelen haberlere göre, Kürdistan Kurtuluş Birlikleri Nisan ayı ortalarında Eruh'un Bozkuz köyüne bir baskın düzenleyerek bir köy korusunu ölümlü cezalandırırken, dört köy korusunu da ağır yaraladılar. Savaşçılar ise hiçbir kayıp vermeden geri çekilmeyi başardılar.

gelecekte bu üslerin mutlaka kendilerine karşı kullanılacağı konusunda endişelerinin olduğunu ortaya koymaktadır.

Libya olayı ile birlikte bir kez daha her güç kendi gerçek statüsü görünmeye başlamış ve saflar daha da belirginleşmiştir. Önümüzdeki süreç bu belirginleşmeyle birlikte çatışmaların da daha çok artacağı bir süreç olacaktır.

Son olarak şunu belirtelim ki, TC, ABD'nin Libya'ya karşı saldırısını aslında yürekte desteklemekte ve bu saldırıyı aynı zamanda onun hislerine de tercüman olmaktadır. Bu, yalnızca emperyalizmin sadık bir uşağı olmasından dolayı değildir. TC'nin kendisinin de Libya'ya önemli çıkarları vardır. Bu çıkarılardan en önemli bir tanesi de, kendi ağızlarıyla itiraf ettikleri gibi, Kadafi'nin "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine sempati duyduğu ve desteklediği" yolundaki açıklamada ortaya çıkan tavrıdır. TC, KUKM'ne sunulan bu manevi destekten son derece rahatsızdır ve Libya'yı bu tavrından dolayı birçok kez protesto etmiştir. Bu aşkın Kadafi yönetimine karşı girişilen ve girişilecek her türlü saldırıyı desteklemektedir, destekleyecektir.

Hatırlanacağı üzere, Eruh, Newroz döneminde çok güçlü eylemler sahne olmuş, çok sayıda köy korusu ve sömürgeci asker ölümlü cezalandırılmış. Bunun üzerine alana büyük güç yığan sömürgeci-ler artık gelişmelerin önünü alabileceklerini umut etmekteydiler. Ancak sömürgeci ordunun alandaki muazzam varlığına rağmen ve daha ilk eylemlerin güçlü yankıları sürenken böyle bir eylemin gerçekleştirmesi sömürgeci için ağır bir darbe olurken, halk kitlelerini derin bir sevince boğmuş ve ulusal kurtuluşçu eylemlerimizi hiçbir gücün engelleyemeyeceği gerçeği bir kez daha gözler önüne serilmiştir. Bu eylem aynı zamanda, sömürgeci devrimciler için ileri sürdüğü, "kaçıyorlar, sınıra öte tarafına sığınıyorlar" yolundaki yalan propagandaları da yerle bir etmiş, partizanların Kürdistan halkının bağrında ve sömürgeci ordu ile uşaklarının bulunduğu her yerde olduğunu göstermiştir.

Aldığımız bir diğer eylem haberi ise Beytüşşebap'tan. Belirtildiğine göre bu alanda muhtelif tarihlerde meydana gelen çatışmalarda 3 sömürgeci asker ile 1 çavuş ölümlü cezalandırılmış çok sayıda asker ise yaralanmıştır. Devrimciler ise kayıp vermeden kurtulmayı başarmışlardır.

Ayrıca, başta Hakkari, Siirt ve Mardin olmak üzere Kürdistan'ın birçok yöresinde yoğun eylemler gerçekleştirildiği yolunda haberler almaktayız. Ayırtırları ile bilemediğimiz bu eylemleri gelecek sayılarımızda duyurmayı umut ediyoruz.

Son gelişmelerin de ortaya koyduğu gibi, sömürgeciilerin tüm karşı önlemlerine rağmen devrimci eylemlerimiz güçlenerek ve her geçen gün daha geniş çevreleri etkileyerek gelişmesini sürdürmektedir. Gelecek günler Bahar Atılımımızın yol açtığı daha büyük gelişmeler ve eylemlere tanıklık edecek, Ulusal Kurtuluş Savaşımız boyutlanarak sürecektir. ***

Okuyucuya,

Abone ve satıcılarımızın hesaplarını karşılığını gönderdiği kontomuz değişmiştir. Bundan böyle ödemeler aşağıdaki kontoya gönderilmelidir.

I. Kadah

Deutsche Bank-Köln
Konto Nr: 35 16 036
BLZ: 370 700 60

BİRLİK VE GÜÇLÜ BİR ORDU...

Bastaraşı Syf: 5'te

vs. vs. **deyip** halkın aklını çeliyorlar ve onları kandırıyorlar.

Serxwebûn: Devlet bu çetelerle ne yapmak istiyor?

M. Abdurrahman: Bu zaten aşikardır. Devlet halkın karşısında zayıftır. Halkla başedemeyeceğini ve onları haklıdan geleceğini biliyor. Çankı; hüküm, halkın hükümdür. Oana için halkı çete yapıp, "köpeği köpeğe boğdurtma"ya çalışıyor. Çeteciliğin esas sebebi budur: "Köpeği köpeğe boğdurtmak." Bunu aynı böyle kendileri de söylüyor. Hükümet zamanı geldiğinde bunu kendi adamlarına da söylüyor, bizzat.

Serxwebûn: Kürt tarihinde eskiden de çetecilik vardı. Bu hususta tecrübeleriniz var. Bugün bu çetelere karşı nasıl bir mücadele verilmeli. Çetecilik hangi yöntemlerle dağıtılabilir?

M. Abdurrahman: Onlara karşı iki şey var: Bunlardan biri; onlara kardeşçe, dostça iltiharda bulunmak ve uyarmak. Onlarla "hepimiz aynı milletteniz, bize karşı silah kullanmayın, ne biz sizi ne de siz bizi öldürün, biz ve siz kardeşiz, siz öldürürseniz sizin kesenizden, siz öldürürseniz bizim kesemizden gidiyorsunuz, çünkü biz hepimiz bir halkız" şeklinde konuşulsun. Eğer bu yolla akılları başlarına gelir de, insan özelliği onlarda mevcutsa bu yoldan dönerler. Yok eğer tuttukları yoldan dönmezlerse, o anlama geliyor ki, artık halk düşmanlığı, halk kını kalplerinden kök salmış ve bu kın kalplerinden çıkamaz. Çetelerin de öncülleri var. Bu öncülleri (başları) öldürmek gerekir. Allah da, kâfirlerin önderleri öldürülmeli emrini vermiştir. (Çünkü; "onlara güvenilmemeli, onlar halkı bozuyorlar.")

Eskiden de Hz. Peygamberin zamanında, kâfirlerin meliki müslüman olsaydı peşinden gidenlerin hepsi de müslüman oluyordu. Ama, bu melikler dinlerinden dönmekte ısrar ettiklerinden Hz. Peygamber onların öldürülmesini emretmişti. Bu öncüler öldürüldükten sonra halk islam dinini kabul etti ve böylece rahat etti. Bütün uyurları rağmen, eğer çete reisleri o yoldan dönmezlerse iş gibi ölümü hakketmişlerdir, iş gibi gerbermeliler ki, bu illet, halkın içinden kalksın, bu hastalığın mikrobi temizlensin ve milletin aklı başına gelsin.

Serxwebûn: Siz tanıdığınız bir din adamısınız. Düşman tarih boyunca din bir baskı aracı olarak halka karşı kullanmış ve din perdesi altında kandırmış. Bugün de yine dini mücadeleyle karşı halkı kandırmanın aracı olarak kullanmak istiyor. Düşmanın dini böylelikle istismar edine karşı sizin tavrınız ne oldu, ne gibi çalışmalar yaptınız?

M. Abdurrahman: Halkın ve hükümetin bu durumuna karşı biz halka şöyle diyorduk: Hükümet dini kullanıp bizi karalamaya çalışıyor, hatta bizim için dinsiz, "Ermeni teröristleri" adlarını takıp bu ülkede tahribat yaratıyorlar diyorduk. Bizim için çalışanlar "Ermeni teröristler" olarak tanıtıyorlar. Yalan söylüyorlar. Hani, Ermeni teröristlerin aramızda ne işi var? Bizim milletimiz müslümandır. Dinimiz islam dindir. 1400 yıldır bu dini kabul etmişiz ve bu dine sadıkız. Esas dinsiz olan kendileridir, hükümettir. Hükümet hiçbir dini takmıyor, hiçbir dini kabul etmiyor. Aslından dinsiz, imansız olan kendileridir. Dini kendi menfaatleri için alet olarak kullanıyorlar. Bununla halkı kandırıyorlar, mücadelelerini zayıflatmayı ve halkı geriletmeyi amaçlıyorlar. Onların aksine biz de millete; "dinimiz zaten dinimizdir. Ama biz dünyevi hakkımızın davasını yürütüyoruz. Zaten dini hakkımızı da aslında ayaklar altına al-

mışıy. Yani, hem dini hem de dünyevi hakkımızı bizden almaya çalışıyorlar. Dini hakkımızı bizden alamıyorlar, çünkü din ruhi bir inanç meselesidir ve onu kalbimizden çıkarmıyorlar. Buna karşılık dünyevi haklarımızın hepsini zaptedebilirler, gaspedebilirler" diyorduk. Yani biz halkımızı bu konuda aydınlatıyorduk. Hükümetin halkımızı köle olarak elinde tutmak için bu tür oyunbazlıklara başvurduğunu halka izah ediyorduk. Eğer devlet müslüman olduğunu iddia ediyorsa, gelsin Kenan Evren, bakanlarına, milletvekillerine, memurlarına namaz kıldırabilsin. Ama onlar yalan söylüyorlar. Bir milyarı müslümana karşı resmen yalan söylüyorlar. O bakımdan halka onların sözlerine kulak vermemelerini öğütüyorduk. Bunu din için yapmıyorlar diyorduk. Biz bunu hem bilinçli olarak hem de bilimsizce anlatıyorduk. Din meselesi de böyle oluyordu işte...

Serxwebûn: Sizin bu tür çalışmalarınız halkı etkiliyor muydu?

M. Abdurrahman: Bilinçli insanların durumu kavrayabiliyorlardı ve onlarda inanç geliyordu. Ama okumamış, bir yeri görmemiş ve bilinçsiz insanlar tereddüt ediyorlardı. Geride kalıp meseleyi anlamayanlar bu kesimdi. Ama bilinçli insanların durumu iyice anlayıp kabul ediyorlardı.

Serxwebûn: Kürdistan'ın din-dar ve müslümanlarına söylemek istedikleriniz var mı? Sizin fikrinize göre, onlara düşen görev nedir, nasıl bir çalışma yapılmalıdır?

M. Abdurrahman: Benim Kürdistan'ın bütün dindarlarına ve halkına çağrım şudur: Güçleri yettiği kadar dinleri için çalışsınlar. Aynı şekilde ve aynı gücü dünyaları için de çalışsınlar. Ne din hususunda ne de dünyevi konularda gevşeklik yapmasınlar. İkisini de ihmal etmesinler. Hz. Peygamberin kullarına "ne dünyasını terkedip yalnız din için çalışsınlar, ne de dinini terkedip yalnız dünyası için çalışsınlar" dediği gibi, ben müslüman-dindarım, dünyaya ne yapacağım dememelisiniz. Evet sen müslümansın, ama sana kim ekmecek, ekmecek yoktur ki yiyesin. Sadece müslümanlıkla ekmecek yemez. Namaz, oruç, hac sana ekmecek veriyor mu, yok vermez. Senin kalacak bir yerin, yiyecek bir şeyin olmalı ki, yaşayabilesin. Dinin de olmalı ki kâfir olmayasın. Hz. Peygamberin dediği gibi, en iyisi, hem dünyada kalmak için yaşamını sürdürebilen-çalışan, hem de dine bağlı olandır. Yani, ne dinden ne de dünyadan vazgeçilmez. Kürdistan müslümanlarının üzerinde her şeyden önce farz olan şey, bir evvel kölelikten kurtulmaktır. Bunun için ölesiyse çalışmaları gerekir. Müslüman olmayanlara benim bir diyeceğim yok. O zaman hem dinlerinin hem de dünyalarının sahibi kendileri olurlar. Üzerinize farzdır, sen nefesinize kadar çalışın ve kendinizi düşmanın egemenliğinden çıkarın. Eğer bunu yapmazsanız, dünyanız da, dininiz de, namusunuz da, çocuğunuz da elden gider. Bunun için herkes topyekun ayağa kalkmalı ki bu rezaletten kurtulalım ve serseri mayınlar gibi dolaşmayalım. Nasıl ki namaz üzerimize farzdır, bu hizmet de aynı şekilde farzdır. Herkes bunu talep ediyoruz. Çünkü, kendimizi ancak o zaman bu zulüm ve şerefsizlikten kurtarabiliriz. Eğer bunu yapmazsak, demek oluyor ki, kasırlığı (şerefsizliği), serseriliği ve rezilliği kabullenmişiz. O zaman bizden daha rezil kimse de yoktur.

Serxwebûn: Sizce gelecek günler nasıl olacaktır? Halkımız artık geleceğe umutla bakabilir diyebilir miyiz?

M. Abdurrahman: Geleceğimiz

parlaktır. Nasıl ki bir güneş dünyayı aydınlatıyorsa, o şekilde bizim de önümüz artık aydınlaktır. Ama geleceğin aydınlık ve güzel olmasının da şartları var. Size bir misal vereceğim. Yerleri süpürme işine yaran süpürge, tek bir sapla işe yaramaz. Birçok sap bir araya getirilip bir demet yapılduktan sonra ancak süpürge olup yer temizlenebilir. Örneğin, sicim (weris) birçok kıl bir araya getirilip yapılıyor. Ama ortalıkta tek tük kulları kimse farketmiyor. Dünya bu kullarla dolu bile olsa bir işe yaramazlar. Ama eğer bu kullar sicim biçimine girerse çok işe yaralarlar, o zaman onlarla sultanlar ve vezirler bile boğulabilir. Evet, eğer Kürdistan'ın öncülleri halkı bir araya getirilirse yapamayacağımız hiçbir şey yoktur. Sözüm, kendilerini önder zannedip de halkın yanına bile yaklaşmıyana-laradır. Onlara diyorum ki; eğer büyüklük aramıyorlar ve rezillik külahını başlarına geçirmek istemiyorlarsa ve hakikati savunuyorlarsa düristçe bu millet için çalışsınlar. Dünya tarihine böyle geçsinler. Halk için mücadele edenler karşı peşinde olmazlar. Kürdistan davasını, koltuk için, çıkar için kullanmak isteyenler kendilerini hiç kandırmasınlar. Çünkü halk onlara hiç itibar etmeyecektir. Böyle düşünenlerin diğer zalimlerden farkı yoktur. O da halkı şimdiye kadar ezen zalimlerden bir tanesidir. Gitsin onlarla arkadaşlık yapsın, onlardan ne fazladır ne de eksik. Çiğxwin bu konuda şöyle diyor: "Hey budala, ha sen yapmışın ha düşman yapmış farketmez. Artık herkes kendisini tartınsın. Eğer halk için çalışmak istiyorlarsa, demek ki şeref ve haysiyet sahibidirler. Herkes o zaman onlara hürmet etmeli ve halk

arasında saygıdeğer olmalılar. Yok eğer bu işi yapmak, halk için çalışmak istemiyorsa, demek oluyor ki, onda haysiyet ve şerefini zerreli kalmamış. O ne yapsa da, ölünceye kadar rezalet ve pislik içinde, insan tükürüğü ile yaşayıp gidecek. Bizim yerimize gelince; zaten ömrümüz doksana yaklaşıyor. Bizim yapabileceğimiz şey, halka hangi yolun doğru olduğunu anlatmaktır. Hem dünyada hem de dinde hangi yolun doğru olduğunu onlara kavratmak ve bu yolda hizmet etmektir. Halka o doğrultuda nasihat edeceğiz. Bizim üzerimize düşen de budur. Yoksa başka iş benden gelmez.

Serxwebûn: Şu an nasıl bir çalışma yapıyorsunuz?

M. Abdurrahman: Benim çabam, Kürdistan'ın bütün parçalarında gücüm oranında Kürtleri bir araya getirmek ve birlik olmalarını sağlamaktır. Düşmanın elinin altından kurtulmak için birlik olmalıyız. Benim şu anki çalışmam bu yönündedir.

Serxwebûn: Sizin fikrinize göre, mücadelemizin gelişmesi için şu an hangi görevler önüne alınmalıdır?

M. Abdurrahman: Daha önce söylediğim gibi, birlik sağlamalıyız. Bir diğeri de kuvvetinizi çoğaltmanızdır. Gücümüz çok olmalı. İki kadın birlikte bir erkeği yere serebilir ve parçalayabilir. Allah da emretmiştir ki, düşmanın savaş savunması nasılsa sizin de hazırlığınız öyle olmalı. Düşmana karşı öyle güçlü bir kuvvetimiz (ordu) olmalı ki, dostlarımız da bizim bir şeyler yapabileceğimize inansınlar. Bu konuda ihmalkarlıklar çoktur. Birlik ve gücün çoğunluğunda yarar vardır, zarar dâhil. Eğer güç azsa zararı da çok olur; yok eğer güç çoks ve ordu tamamsa o zaman kolaydır. O zaman hak almak bir şey değil.

Pişmanlık Yasasının İflası ve Sömürgecilğin...

Bastaraşı Syf: 3'te

diaları bir kez daha tekrarlıyorlar. Devrimci hareket dağıldığını, bittiğini, insanların zorla saflarında tutmaya çalıştığını, önderlerin lüks içinde yaşamalarına karşılık kadroların aç-susuz-çılak dağlarda do-laştığını vb. iddia ediyorlar. Devletin "şefkat"inden, "dostluğu"ndan, "iyi muamelesi"nden söz ederek, kadrolara, korkmadan gidip teslim olmalarını, bu "son şans"tan yararlanmalarını ve "insanlık nimetleri"nden paylarını almalarını salık veriyorlar. Anne-babalara seslenerek, çocuklarını "bölücü çeteden" uzak tutmaları, eğer saflarda yer alıyorsa, teslim olmaya ikna etmeleri ya da zorla götürüp teslim etmeleri çağrısında bulunuyorlar. Pişman olup teslimiyeti seçmekle ne kadar "mutlu" olduklarından dem vuruyorlar, vb.

Bütün bu söylenenler üzerinde uzun uzadıya durma gereğini duymuyoruz. Bizzat iddia sahiplerinin içinde bulundukları çirkef durum ve pratik gerçeklerin sergiledikleri, daha başından bu iddiaları çürüt-müş, sahiplerini daha iyi teşhir ederek, halkımızın nefretinin üzerinde toplandığı odaklar haline getirmiştir. Halkımız, düşmanın da önderlerini de artık hiçbir demo-gji ile aldatılmayacak kadar iyi tanımaktadır. Düşmanın "şefkatini", "dostluğunu", "iyi niyetini", maruz kaldığı günlük işkencelerden, karşı karşıya bırakıldığı açlık, yoksulluk ve sefaletten, sürgün cezalarından, operasyonlardan ve diğer tüm sömürgeci uygulamalardan gayet iyi bilmekte, yaşamaktadır. O nedenle, kendilerini beş meteliğe satmış bu hainlere nefreti daha da bilenmekte, halkımızın geleceğini düşmanın "şefkatine" peşkeş çeken bunlardan yaptıklarının hesabını misliyle sormanın gününü gözlemekteyiz. Halkı-

mız böylesi sefillerin şahsında daha iyi tanıyıp lanetlediği ihanete kararlılıkla sırtını dönmekte, evlatlarına direnmeyi, yalnızca direnmeyi öğütlemektir. Aynı şekilde halkımızın yığıt evlatları, önder savaşçıları düşmanın her türlü ihanet çağrısına, "tatlı vaatlerine" her gün daha da yükselen direniş eylemleri-mizle cevap vermekte, teslimiyeti adım adım Kürdistan'dan söküp atmaktadır.

Faşist Türk sömürgecileri, yarı-karada bazı yönleriyle değindiğimiz programa benzer çeşitli televizyon programlarını yanı sıra çok sayıda "pişmanlığa çağrı" bildirileri de yayınladılar. Özellikle kiş aylarının ağır koşullarının devrimcileri yıldı-rıp kaçkınılığa sürükleyeceği umdu ve beklentisiyle ve aylarda faa-liyetlerine hız verdiler. Kürdistan'ın dört bir yanına bu çağrılar içeren bildiriler dağıtıldı, duyurular as-tılar. Helikopterlerle yerleşim alan-larına dağıtılan bu bildirilerde, şehit düşmüş devrimcilerin fotoğraflarını yayımlayıp, devrimcilere, "Sonunun böyle olması istemiyorsan teslim ol!" şeklinde çağrıda bulunurken; onların ailelerine hitaben de, "Oğlunun sonunun böyle olması istemiyorsan, güvenlik güçlerine teslim et" şeklinde ifade-ler kullanılmaktaydı. Yine bazı bildirilerde, bir mercedes marka oto-mobile binerken çekilmiş sahte bir resmi, PKK Genel Sekreteri Abdul-lah ÖCALAN yoldas olarak gösterip, savaşçılara, "Sizler dağlarda aç, susuz, perişan dolaşırken, lider-leriniz lüks içinde yaşıyor!" tarzında bayağı sözlerle "teslim olmaları" çağrısında bulundular. Duvarlara astıkları duyurularda, "PKK men-subu" diye başlayan ve çok çeşitli alçakça iddiaları içeren "pişman-lığa çağrı"lar yayımlandı. Bununla da kalmadılar, ordu yetkililerinin

Serxwebûn: Kürdistan halkını son olarak iletmek istediğiniz bir mesaj var mı?

M. Abdurrahman: Kürdistan halkına diyeceğim şudur: Daha önce belirttiğim gibi, birlik ve güçlü bir ordu için hepimiz çalışmalıyız. Daha çok çalışmalıyız. Eş Kürt halkı! Birbirinizi düşmekte vazgeçin. Size kardeşlerinizi öldür tenler düşmandır. Onların sözünü dinlemeyin. Düşmanın sözüne inanmamak gerekir. Çünkü, düşman kendisi için çalışıyor. Düşman siz kardeşlerinize düşürüyor ki, serveti nize konsun, ülkenizin nimetlerini yesin ve işi kendisine köle yapsın. Böylece sizi çalıştırıp savuşturıyor ve oturduğu tahtını koruyor Kürt halkı, birbirinizle iyi geçinin ve birlik-beraberlik içinde hareket edin. Eğer birlik olmazsanız, sağ olduğunuz müddetçe düşmana kölelikten kurtulamazsınız. Mutebel olan ve her şeyin usulünü bilen Çiğxwin'in dediği gibi: "Eğer amaç bir olmazsa ve elele vermezsen her zaman düşmanın eli altında olacaksınız." Siz birlik ve beraberlik içinde çalışmazsanız her zaman rezil ve perişan yaşayacaksınız. Elinize silahı verip size kardeşlerinizi öldürmeye çalışanlar, kendi çıkarlarının etrafına çeper ve sur çekmek için bunu yaptırıyorlar. Mesele böyledir. Utanın kendinizden. Postunuzda şeref ve haysiyet bulunsun. Hele dünyaya bir bakın, sizden başka kim hala bu rezalette yaşıyor, kim bu pisliğin içindedir, kim başkasının eli altında kalmış. Az kalmış eşekler bile bir tane eşeği kendilerine bağ yapıp hükümet olacıklar ama, siz hala bu durumdasınız. Bunu artık kabul etmemeli ve kendi kurtuluşumuz için birleşip-savaşmalıyız.

imzalarını taşıyan ve tek tek şahıslara hitap eden "teslim ol" mektup-ları gönderdiler. Teslim olmuş, iha-net etmiş hainlerin fotoğraflarını ve kendiliğince yazdıkları "Pişmanlık yasaından yararlan" çağrılarının yer aldığı bildiriler dağıttılar. Boyalı burjuva basınında, teslim olanların "evlendirildikleri", "mutluluğu cezaevinde buldukları" vb. tarzında çirkef haber-berler yayınlayarak, "teslimiyeti ele geçmez nimet" gibi yanıtsızma çalıştılar. Köşe yazarları, yazı-larında, "pişmanlık yasaından yarar-lananlara devlet her türlü kolay-lığı sağlamalıdır" türünden peş peşe çağrılar kaleme aldılar vb.

Aylardır sürdürülen bu çalgına çabalar, bir yandan Türk sömürge-cilerinin "pişmanlık yasaını" ne kadar büyük umutlar bağladığını, o amaçlarına ulaşmadı ne kadar önemli gördüğünü ortaya koyar-ken; diğer yandan da, elindeki mala rağbet edilmeyen bir sokak satıcısı-nın malının nimetlerini sayıp dökmek için ortaya koyduğu çırpınısı andırılmaktadır. Evet, Türk sömürge-cilerinin büyük bir tantanayla piyasaya sürdükleri "pişmanlık ya-sası"nın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında içine düştüğü durum, tam bir fiyasko olmuştur. Bu yasanın gündeme konulması ile birlikte, "kandırılmış" militanların sıraya dizilip peşpeşe, yasadın ya-rarlanmak üzere başvuracaklarını umudeden düşman, tam bir hezi-mete uğramıştır. Daha önce yakala-nın ihanet etmiş bir avuç hain ile, sonradan gidip teslim olan üç-beş ihanetçi dışında yasadan etkilenen olmamıştır. Kısacası, dağ doğura doğura fare doğurmuştur. Üzerinde bir yıla yakın süre geçmişken "piş-manlık yasaı"nın ilanının ortaya çıkardığı tablo budur.

Ölümlerinin 1. Yıldönümünde

NİSAN ŞEHİTLERİMİZ DİRENİŞ SAVAŞIMIZDA BAYRAKLAŞIYOR

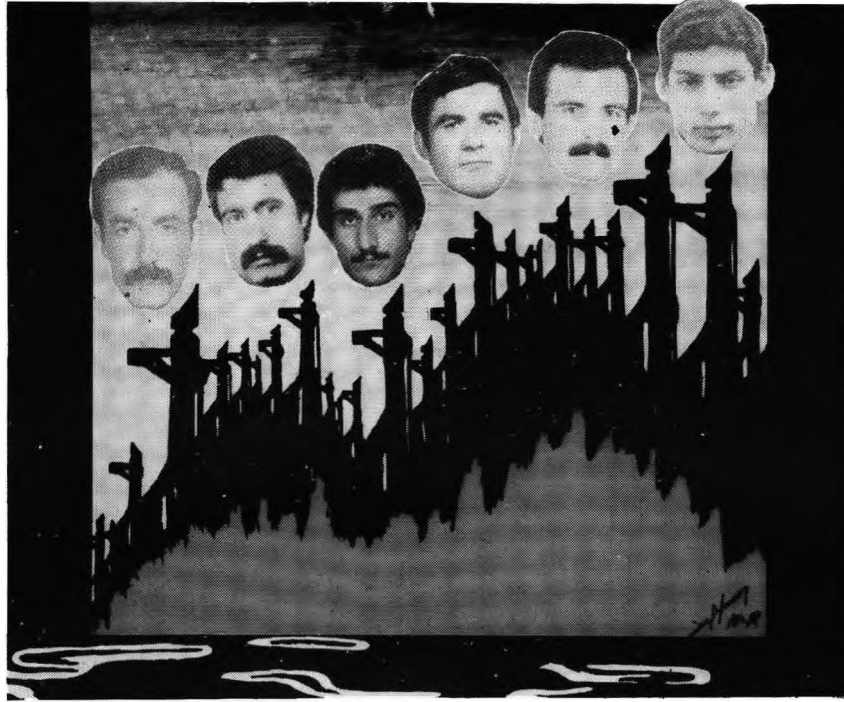
Nisan 1985'te Güney Kürdistan'da ilkel milliyetçilik ve sosyal-şovenizmin beslediği ajan-provokatörlerce katledilen İdris ÖKMEN, Rauf AKBAY, Celal ERCAN, Abdurrahman AYTEMİR, Abdülkadir GERGERLİ, Abdullah GÜLSEREN, Hazım KARA ve Cemil BAYRAM yoldaşlar ile Karlova-Kaynarpinar'da sömürgecilerle girdikleri silahlı çatışmada direnerek şehit düşen Mehmet GÜLER ve İ. Hüseyin BİLGİN yoldaşları, şehit düşülerinin birinci yıldönümünde anılarına, yükselen mücadelemizin yolaçtığı görkemli gelişmelerle sahip çıkmanın gururuyla selamıyoruz.

Yoldaşlarımızın, ayrı ayrı sıfatlar taşıyan ve karşıtmiş gibi görünen güçlerce aynı dönemde alçakça katledilmeleri birçok gerçeği yakıcı bir biçimde gözler önüne seriyor. Her iki saldırı da Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin Kuzey-Batı Kürdistan'da yeniden kök salmaya başladığı bir dönemde ve yeni bir atılımın öngününde meydana geldi. 15 Ağustos 1984 eylemleri ile sömürgecilğe karşı güçlü bir savaşı başlatan ve yalnızca Kürdistan'da değil, Türkiye ile Ortadoğu'nun diğer alanları ve tüm dünyada derin yankılar uyandıran bu eylemlerle tüm dikkatleri üzerine çeken partizim PKK, 1985 baharına girilince mücadeleyi daha üst bir evreye sıçratmanın hazırlıkları içerisindeydi.

Ancak Partimizin attığı bu adımlardan son derece rahatsız olan ve her ne pahasına olursa olsun, O'na "ikinci bir adım daha attırmayacaklarını" ilan eden güçler vardı. Sömürgecilerden söz etmiyoruz. Elbetteki onlar da aynı amaç peşindeydiler ve tüm güçlerini bu amaç uğrunda Kürdistan'a yığarak dört bir tarafı ablukaya almışlardı. Operasyon üzerine operasyon düzenleyerek; halkı işkence ve katliamlardan geçirerek; Kürdistan'ı dağıtmadan didik didik arayarak hem atılımı olumlu adımların hesabını soruyor ve hem de "devrimcilerin kökünü kazıyarak" devrimci mücadeleyi o noktada boğmak istiyorlardı. Fakat, kısmen değişik yöntemlerle de olsa, aynı amaç uğrunda savaşı yürüten başka güçler de vardı. Bunlar, sömürgeciler gibi gerçek yüzleriyle de ortaya çıkmıyor, "devrimcilik", "yurtseverlik" ve hatta "komünistlik" gibi kutsal sıfatlar ardına gizlenerek, KUKM ve önderine saldırıyorlardı. Ancak ne kadar kutsal sıfatlar ardına gizlenirlerse gizlenirler, pratikte attıkları adımlarla sömürgecilerle hep bir noktada çıkışmaları, onların devrim karşısında hangi safalara hizmet ettiklerini en saf insanların gözünde bile açığa çıkarıyordu.

Nitekim, 15 Ağustos eylemlerini "provakasyon", "terörizm", "demokrasiye geçişi engelleyen eylemler", "karanlık güçlerin kıskırttığı eylemler" vs. tarzında değerlendiren, tüm güçleriyle bu eylemlere ve önderliğine saldırmakta sömürgecilerle aynı ağız kullandıkları gibi, dağıttıkları bildiriler, yaptıkları toplantılar ve kurdıkları uluslararası ilişkilerle de aynı doğrultuda bir yarış içine girdiler. Ve bu ayrı ayrı gibi duran ama ortak hedefe, yani KUKM'ne yönelik saldırılar sonuçta kompolarla devrimcileri katletme noktasına tırmanarak, sömürgecilerle aradaki son ayrım çizgisini de aşmış oldu.

Yıllardır Güney Kürdistan parçası üzerinde olduğu kadar, Kürdistan'ın diğer parçaları üzerinde de hak iddia eden ve her türlü gelişmeyi kendi inisiyatifli altına almaya çalışan, hatta bu amaçla Kürdistan'

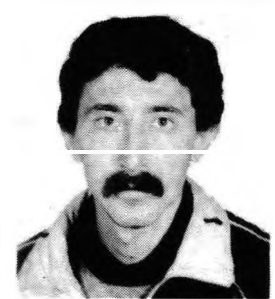
ın diğer parçalarında kendisine bağlı kollar oluşturan ilkel milliyetçilik; Kürdistan'ı kendi egemen güçlerinin çizdiği sınırlara dahil kabul eden Türkiyeli ve Iraklı "komünist" partiler ve bu güçler tarafından maddi ve manevi olarak beslenen onların Kuzey-Batı Kürdistan'daki uzantıları olarak şekillenen KUK-SE (KUK-Sosyalist Egitim), Peşeng gibi örgütlenmeler, 15 Ağustos eylemleri sonrasında KUKM ve önderine karşı mücadeleyi üst boyutlara çıkaran örgütler arasında yer aldılar.

Diğer sosyal-şoven çevreler ve Kürt küçük-burjuva reformist örgütleri ile hep bir ağızdan Kürdistan'daki mücadeleye saldıran bu güçler, mücadeleyi engellemek için çeşitli yöntemler içerisinden girdiler. Bir yandan Partimizi içten bölüp-parçalayarak teslimiyete çekmeye çalışan provokatörlere açıkça destek verip onları barındıran diğer yandan da TC ile çeşitli anlaşmalar içerisine girdiler. Özellikle Irak'ta ve Güney Kürdistan'da faaliyet yürütenleri, gelişen mücadeleyi kendi faaliyetleri açısından bir tehlike olarak değerlendirip bu mücadeleyi durdurmak için TC ile açık işbirliğine girmekten çekinmezken; Peşeng, KUK-SE gibi Kuzey-Batı Kürdistan'da faaliyet yürütenleri de elde silah devrimci avına çıkan ajan-provokatör örgütler konumuna ulaştılar.

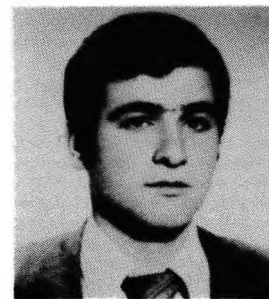
TC ile yaptıkları anlaşmalar ve sık sık gerçekleştirdikleri sınır toplantıları sonucunda bu örgütler, TC'nin kendilerine sağlayacağı birkaç çuval yiyecek ve bazı sınır geçiş kolaylıkları karşılığında, Güney Kürdistan'da bulunan PKK partizanlarını çeşitli yollarla etkisizleştirme, faaliyetlerini ve barınmalarını engellemeye yoluna gittiler. Daha önce de birçok örnekleri görüldüğü gibi, PKK partizanlarını katletme suçunu işlediler. İşte Nisan 1985'te 8 partizanın katledilmesi de bu haince çabalarının bir parçası olarak gündeme geldi. Sömürgecilerin bu dönemde önderine koydukları, "ne pahasına olursa olsun PKK'yi imha etme" amacına paralel olarak, aynı amaçta birleşen KUK-SE, PPKK (Peşeng) ve Sami Abdurrahman adlı ajan-provokatör eliyle 8 yoldaşımız alçakça katledildi. Güney Kürdistan'ın Duhok bölgesinde

meydana gelen bu saldırıda, saldırı-ganlar kendilerini IKDP (Irak-KDP)'li olarak tanıttılar ve ölen saldırı-ganlardan birisi de IKP (Irak Komünist Partisi)'ndendi. Bu durum ve daha sonra meydana gelen benzer olaylar, IKDP ve IKP'nin de olaydan dolayı veya dolaysız olarak sorumluluğunu göstermektedir.

Bu alçakça saldırı, sosyal-şovenizm, küçük-burjuva reformizmi ve ilkel milliyetçiliğin devrimin gelişmesi karşısında gidebileceği tehlikeli noktanın ne olduğunu hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde gözler önüne sermektedir. Ajan-provokatörlere, tasfiyecilere karşı verilen mücadele karşısında seslerini avazları çıktığı kadar yükselten bu güçler, ellerini devrimci kanına bulamakla bir kez daha tarih karşısında ağır suçlu duruma düşmüş ve düşmanla aynı noktada birleşmişlerdir. Estetik bu saldırı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'nin kurulmasının hemen ardından gerçekleştirilmiş-

Mehmet GÜLER

İ. Hüseyin BİLGİN

tir. Bu saldırı, emperyalizme, sömürgecilğe ve her türden gericiğe karşı mücadele etmek isteyen herkesin saflarına çağrıldığı ERNK'nin bu çağrısına da bir cevap teşkil etmektedir ve bu güçler, hangi safta yer almak kararında olduklarını çarpıcı bir biçimde göstermiş bulunmaktadır.

Duhok'ta alçakça katledilen yoldaşlarımız, Partimizin Bahar Atılımına hazırlandığı bu dönemde, Kuzey-Batı Kürdistan'da mücadele etmeye ve sömürgecilğe karşı devrimci atılıma geç vermeye girmektedirler. PKK-MK yedek üyesi İdris ÖKMEN (Mesut), bir dönem

katini her geçen gün biraz daha bu alana çekiyordu. Sömürgecilerin, durumu kendi lehlerine çevirmede büyük umutlar besledikleri kış ayları da kendileri açısından tam bir hezimette sonuçlanmıştı. Bu ayları kayıp vermeden atılan bölgedeki partizanlar yoğun bir şekilde daha güçlü eylemlere girişecekleri Bahar Atılımına hazırlanıyorlardı. Ancak bu hazırlıkların bir parçası olarak, daha geniş kitleleri örgütleme faaliyeti için bulundukları Karlova'nın Kaynarpinar köyünde, Mehmet GÜLER ve İ. Hüseyin BİLGİN yoldaşlar. 23 Nisan günü bir hain tarafından ihbar edildiler. Köyü saran sömürgeci birliklerin, "teslim ol, pişmanlık yasasından yararlan" çağrılarını direnişle cevap veren yoldaşlarımız bir gün boyu süren çatışmada sömürgecilere ağır kayıplar verdirerek şehit düştüler. Direnişleri ile teslimiyete ve ihanet yasasına öldürücü bir darbe indiren yoldaşlarımız, halk kitlelerinin dilinde destanlaşarak onları ulusal kurtuluş mücadelesine çeken bir odak haline geldiler.

Yoldaşlarımızın Güney Kürdistan'da ajan-provokatörler ve Karlova'da sömürgeciler eliyle katledilmesinin üzerinden bir yıl geçti. Bu bir yılda, kendilerine "devrimci", "demokrat", "yurtsever" ve "komünist" diyenlerin KUKM'ne saldırıları değişik biçimler altında sürüp giderken, sömürgecilerin de Kürdistan'daki her türlü karşı-devrimci saldırı ve katliamları devam etti. Ancak, değişik cephelerden yöneltilen bütün bu saldırı, karalama ve kompolarla rağmen, ulusal kurtuluş mücadelemiz her geçen gün daha büyük zaferlere doğru yol aldı. Direniş, Kürdistan'ı çepeçevre saran ve her kesimden yurtseverleri bağrında toplayan bir olgu haline geldi. Bu süreçte direniş ile teslimiyet, yurtseverlik ile inkarcılık, halktan yana olan ile ona karşı olan arasındaki çizgiler daha da belirginleşti. Devrim karşısında çeşitli grup ve çevrelerin aldıkları rol hiçbir demogoji ve çarpıtmaya yer bırakmamacasına gözler önüne serildi. Kürdistan halkı kendi gerçek önderini her zamankinden daha çok tanıyıp bağrına basarken, her türlü sahte yurtsever-devrimci kişi ve gücü de teşhir ve tecrit etti. KUKM'nin artan gücü, her olgu ve kesimi yerli yerine koydu, safları netleştirdi. Sömürgecilğe ve ondan kaynaklanan her türlü ihanete kesin darbeler indirdi. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi, direniş temelinde tüm yurtsever kesimleri kucaklayan, saflara çağırarak bir gerçeklik haline geldi. Ve bugün artık Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, kök salan, gelişen ve büyüyen bir gerçeklik olarak tüm gelişmeleri belirleyen, onlara yön veren temel bir odak haline gelmiş bulunmaktadır. Geçen her gün, bu uğurda dökülen şehit kanları temelinde mücadelemiz daha da gelişmesine katkılık etmektedir.

Ölümlerinin birinci yıldönümünde Nisan Şehitlerimizi böylesine güçlenen bir ulusal kurtuluş savaşı ortamında anıyor, onların soylu anılarına bağlılığımızın gereği olarak bu mücadeleyi daha da güçlenen ve zaferin tohumlarını bağrında yetiştiren bir düzeye ulaştıracağımıza; her türlü ihanet ve döneklili mahkum ederek yurtsever Kürdistan halkını ERNK saflarında birleştirip savaşa kaldıracığımıza ve sömürgecilği her türlü dayanağı ile birlikte tarihe gömeceğimize söz veriyoruz.

"Nisan Şehitlerimiz Yükselen Mücadelemizde Yaşıyor!"